

Giới thiệu **Đổi Mệnh**

Thể loại: Xuyên không, cổ đại, sủng, gia đấu

Số chương: 70 chương

Một thiếu nữ đến từ hiện đại vốn đang có cuộc sống thoải mái tự do, lại xuyên về triều Đại Xuyên, bị cuốn vào những cuộc tranh đấu không hồi kết trong gia tộc. Không chỉ vậy, cô còn có liên hệ với hai vị hoàng tử, vô tình lại dần thân vào vòng xoáy tranh đoạt vị trí tối cao trong triều đình.

"Thiên ý do trời, vận mệnh do người. Dục hoá trùng sinh, tìm ra đường sống". Cô phải lấy ra hết bản lĩnh của mình, quyết chiến với số phận, thay đổi vận mệnh của bản thân và người bên cạnh.

Tác giả Yêu Tinh Zombie: Tác giả không có nhiều kiến thức về thời cổ đại của Việt Nam, nên bối cảnh, từ ngữ, chức quan,... đều giả định, đa phần tương tự các truyện cổ đại của Trung Quốc. Truyện chủ yếu nói về quá trình ăn chơi lêu lổng để giải trí, kèm chút gia đấu của các nhân vật chính, sủng là chính, các bạn cứ yên tâm đọc nhé!!!

Bạn đang đọc truyện *Đổi Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Số phận biến đổi

Năm 2000...

Tại một ngôi nhà bị bỏ hoang, có hai đứa bé 4 tuổi bị bắt cóc. Đám người bắt cóc thấy chúng còn nhỏ nên chẳng buồn canh giữ, cũng chẳng thèm trói chúng mà đem bỏ hẳn ở một góc trong nhà, còn bọn chúng thì ngồi phía trước kê bàn để cờ bạc. Vì địa hình hiểm trở, đây là một ngọn núi khá cao, xung quanh cây cối um tùm, bọn chúng tin chắc sẽ không ai tìm ra chỗ này, chúng đang đợi chỉ thị từ Đại ca, định phen này kiếm về một số vốn lớn.

Lúc này, bé trai tên gọi Ngô Thiên Kỳ tỉnh dậy trước tiên, nhìn xung quanh thì thấy một cô bé con trạc tuổi mình đang ở bên cạnh. Cậu bé đoán chừng cô bé này cũng bị bắt cóc giống mình. Thiên Kỳ sinh ra trong gia tộc họ Ngô - là gia tộc lớn, kinh doanh trên nhiều lĩnh vực. Cậu bé từ nhỏ đã thông minh, hiểu chuyện, mới 4 tuổi mà đã biết đọc, biết viết, còn có thể giao tiếp bằng tiếng Anh, là một cậu bé thần đồng, so với bạn bè đồng trang lứa thì cậu bé này trưởng thành hơn rất nhiều. Ai bảo cậu sinh ra đã ngậm chìa khóa vàng, được bồi dưỡng để trở thành người thừa kế của gia tộc.

Cô bé bên cạnh tên Phạm Uyển Lâm, cũng là một thiên kim chân chính. Tuy nhiên, vì là con gái nên Uyển Lâm được bố mẹ nuôi dạy như những đứa trẻ bình thường, phải nói là thiên chân vô tà, cô là quả vui vẻ của bố mẹ, rất được cưng chiều. Trùng hợp là gia tộc họ Phạm này cùng với họ Ngô luôn cạnh tranh nhau trên thương trường, lần này bọn cướp đúng là lá gan đủ lớn, dám bắt cóc con của hai gia tộc lớn nhất nhì cả nước.

Cô bé mở mắt, nhìn thấy cậu bé bên cạnh, vừa định la lên thì bị cậu bé bịt miệng.

“Xuyt! Nhỏ thôi, không là chết cả lũ nhe nhóc.”

Thiên Kỳ lên tiếng cảnh cáo, nhìn cô bé nước mắt lưng tròng.

“Chúng ta bị bắt cóc rồi, nếu thấy chúng thì cứ giả vờ ngốc như đứa trẻ 4 tuổi là được.”

Thiên Kỳ vừa nói vừa buông tay ra. Cô bé tiếng hiểu tiếng không gật đầu, không dám lên tiếng, nước mắt lưng tròng, trông rất đáng thương.

Đúng lúc này, bên ngoài có tiếng động, rất nhiều người xông vào giải cứu hai đứa bé. Nhìn thấy bóng dáng quen thuộc chạy tới, hai gia tộc này khi phát hiện con họ bị cùng một bọn bắt cóc liên hợp lực với nhau tìm ra chỗ này. Giây phút đoàn tụ đầy cảm động thì bỗng “Rầm rầm”, ngôi nhà đổ sụp xuống...

Hóa ra mục đích của tên lão Đại không phải là tiền mà mạng của người đứng đầu hai gia tộc.

20 năm sau...

Uyển Lâm giờ đã tốt nghiệp chuyên ngành Tài chính của một trường Đại học nước Anh, đây chỉ là một ngôi trường bình thường, điểm tốt nghiệp của cô chỉ ở mức trung bình, nhờ vào ông nội lo liệu mà cô được vào làm trong Ngân hàng đứng đầu cả nước, với một vị trí an nhàn, không mấy quan trọng.

Ký ức năm nào như một con ác mộng mãi mãi không thể lành. Cô chỉ biết bố mẹ đã ôm mình, lấy bản thân che chở nên cô mới bảo toàn được một mạng, bố... thì mất ngay tại chỗ, còn mẹ được đưa vào bệnh viện trong tình trạng nguy kịch, lúc hấp hối, mẹ đã dặn cô phải kiên cường sống tiếp, dù ở đâu, khó khăn thế nào cũng không được từ bỏ, mà hãy học cách thích nghi, hãy sống thật lạc quan, vui vẻ. Sau đó bà trao cho Uyển Lâm một chiếc vòng cổ mà bà đã mang nhiều năm, bảo cô hãy giữ gìn cẩn thận, đây là vật gia truyền của gia tộc mẹ, chỉ chờ một người hữu duyên với nó. Đó cũng là những lời cuối cùng từ mẹ, tiếng nói dịu dàng đó cô mãi mãi cũng không còn được nghe thấy nữa.

Sau cái chết của ba mẹ, Phạm gia cũng nổ ra tranh chấp, cuối cùng ông bà nội quyết định để chú của Uyên Lâm, người em trai nhỏ hơn ba cô 5 tuổi tạm thời quản lý toàn bộ tài sản, đợi đến khi Uyên Lâm trưởng thành sẽ giao lại cổ phần của ba mẹ cho cô. Còn nhớ lúc ba mẹ qua đời, ông bà nội đã dành rất nhiều tình yêu thương cho cô, nhưng nỗi đau mất con cộng thêm tuổi già sức yếu, họ lần lượt ra đi khi cô lớn dần. Tuy rằng không thiếu thốn vật chất, nhưng gia đình nội là gia tộc lâu đời, nhân số đông đảo, khó tránh khỏi việc ghen ghét, hãm hại. Cho dù là hòn ngọc quý trong tay ông bà nhưng cô cũng không ít lần bị anh chị em họ trong gia tộc vụng trộm hãm hại, bêu xấu sau lưng. Đến năm 24 tuổi cô không còn ai được gọi đúng nghĩa là “người thân” nữa cả, số tiền ông bà nội để lại cho cô đủ để cô sống cả đời.

Số tiền này mang hai ý nghĩa, một là muốn cả đời Uyên Lâm cơm áo không lo, hai là đền bù cho số tài sản đáng ra cô được thừa kế. Dù sao cháu không bằng con, ông bà ngoại ra đi trước khi cô ra đời, còn ông bà nội chỉ còn mình chú cô là con trai, là người kế thừa còn sót lại. Cô cũng biết sản nghiệp mà ba mẹ cô để lại cô sẽ chỉ nhận được một phần nhỏ, nhưng Uyên Lâm vốn dĩ là người không có lòng tham, từ khi những người con của chú tỏ ra ganh ghét ra mặt, cô đã biết bản thân nên ngậm ngốc mà sống, không cần xuất sắc, không cần nổi bật, chỉ cần bình bình an an mà lớn lên.

Năm nay cô đã 24 tuổi, gia đình nhà chú vẫn không muốn giao ra phần sản nghiệp của ba cô. Những người trong gia tộc đã ồn ào lên tiếng, ngoài mặt là giành quyền lợi về cho cô, nhưng thực tế thì trong lòng mỗi người tự có tính toán riêng. Chú đành phải gọi điện báo Uyên Lâm trở về, lần này Uyên Lâm dự định sẽ từ bỏ quyền thừa kế của mình, tuy gia đình chú đối với cô không tốt, nhưng đó cũng là con của ông bà nội, ông bà đã cho cô rất nhiều thứ, cô cũng không còn cần thứ gì nữa cả, chỉ muốn tiếp tục cuộc sống như bây giờ.

Tối hôm đó chú gọi điện, nhắc cô ngày mai là ngày quan trọng trong gia tộc, ông sẽ trao trả toàn bộ tài sản của ba mẹ cô dưới sự chứng kiến của mọi người trong dòng họ. Ông hẹn Uyên Lâm đến nhà gặp mặt để thương lượng chút chuyện, chuẩn bị cho ngày mai. Khi bước ra khỏi nhà, đột nhiên ngẩng đầu nhìn bầu trời thì thấy hiện tượng nguyệt thực đang diễn ra. Uyên Lâm thầm nghĩ “Hình như không có nghe tin tức hôm nay có nguyệt thực nha”, sau đó lắc lắc đầu, lên taxi đi đến nhà chú.

Trên đường đi, Uyên Lâm nhìn thấy rất nhiều người đang tập trung xem nguyệt thực, giao thông ùn tắc nghiêm trọng, đã 30 phút rồi mà không đi được bao xa. Cô nói với chú tài xế:

“Chú cho con xuống ở đây đi ạ, con đợi giao thông bớt ùn tắc rồi đi tiếp cũng được.”

Chú tài xế gật đầu, tấp vào bên đường. Sau khi thanh toán tiền, cô nói cảm ơn và bước vào một quán cà phê, lấy điện thoại gọi cho chú nói rằng cô đến trễ, chú cô có về sớm ruột, nhưng cuối cùng vẫn đồng ý và bảo cô mau chóng đến.

Cúp máy, cô cảm thấy buồn cười. Chú không cam lòng giao tài sản là chuyện mà ai cũng biết, cô có tay có chân, vốn không muốn tranh giành tài sản đó, nhưng chú cô lại không nghĩ vậy, còn muốn giờ trò độc chiếm.

Lời dặn dò của mẹ trước lúc qua đời khiến Uyên Lâm nhớ mãi không quên, những năm qua làm gì cũng cẩn thận từng li từng tí. Dù đi đâu, làm gì thì mạng sống cũng là quan trọng nhất. Bảo toàn tính mạng mới có thể làm được những điều mình mong muốn, mạng mà mất rồi thì cái gì cũng không còn. Nếu chú cô vượt quá giới hạn thì Uyên Lâm này cũng sẽ không nương tay. Sống ở nước ngoài nhiều năm, lúc khó khăn cũng chỉ có một mình cô vượt qua, không một ai đưa tay giúp đỡ. Tuy bề ngoài là một người lạc quan, vui vẻ, lười nhác, không quan tâm thứ gì nhưng ẩn sâu bên trong Uyên Lâm lại là một con người lạnh lùng, ai đối tốt với cô cô sẽ đáp lại, ai hãm hại cô cô sẽ trả lại gấp 10 lần, có thù tất báo. Cô đã nể mặt ông bà nội, nhưng cũng không ngu ngốc đến mức để bản thân bị hãm hại mà vẫn im hơi lặng tiếng.

Đang suy nghĩ đột nhiên trước ngực có ánh sáng kỳ lạ, thì ra chiếc vòng cổ mẹ Uyên Lâm cho đang phát ra ánh sáng màu tím mà trước giờ Uyên Lâm chưa từng thấy. Còn chưa kịp nhìn kỹ thì phía ngoài có rất nhiều tiếng la hét, nhìn lên bầu trời Uyên Lâm thấy Mặt Trăng đã biến thành màu tím, mọi thứ diễn ra quá nhanh, nhưng tại sao màu của Mặt Trăng và màu chiếc vòng cổ lại giống nhau đến thế? Ngẩng đầu lên lần nữa, cô nhìn thấy mình đang bay lơ lửng, chuyện gì đang xảy ra?

Yêu Tinh Zombie: Chào các đọc giả, mình đã trở lại và ăn hại hơn xưa ^ _ ^

Trong quá trình chờ đợi phần 2 của truyện Không gian truyền thừa, các bạn vui lòng đọc tạm truyện mới của mình nhé!!!

Đây là truyện đầu tiên mình viết tồn kho, trước cả truyện Không gian truyền thừa, viết khi mình đang mê cung đấu dã man rợ, nên từ ngữ ảnh hưởng bởi các truyện cung đấu Trung Quốc khá nhiều. Bởi vậy các bạn đừng kỳ vọng quá vào truyện này, đọc chơi là chính, xem xem một cô gái từ hiện đại sẽ mang về cổ đại những trò chơi và món ăn mới lạ nào nhé.

Bạn đang đọc truyện *Đổi Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Xuyên về thời nhà phươg

Bên tai toàn là tiếng bước chân, Uyên Lâm từ từ mở mắt, một nha hoàn mừng rỡ kêu lên:

“Phu nhân, tiểu thư tình, tiểu thư tình.”

Một vị phu nhân đang cúi đầu lau nước mắt, biểu tình bi thương không cách nào che giấu đang ngồi bên giường, nghe thấy thế liền nhìn người đang nằm trên giường, lo lắng hỏi:

“Lâm nhi, con sao rồi? Có cảm thấy không khỏe chỗ nào không?”

Uyên Lâm mở to mắt, suy nghĩ vội chuyển, lẽ nào mình xuyên không rồi? Biết mình biểu cảm không đúng, Uyên Lâm gật đầu một cách yếu ớt, sau đó vờ nhắm mắt để người khác không thấy ánh mắt kinh ngạc của nàng. Vị phu nhân thấy thế, cảm giác an tâm hơn một chút, gọi đại phu đến bắt mạch, đại phu đang ở bên ngoài lập tức chạy vào, bắt mạch xong liền nói:

“Tiểu thư không sao rồi, dựa theo phương thuốc cũ uống một thời gian chắc hẳn không có gì đáng ngại, sau này dưỡng tốt thân thể, dùng thêm thuốc bổ sẽ trở lại bình thường, phu nhân cứ yên tâm.”

Lát sau bát thuốc được bưng tới, Uyên Lâm ngoan ngoãn uống hết, đại não nhanh chóng trả lại những ký ức của nguyên chủ khiến cô choáng váng đầu óc, dần dần thật sự ngủ thiếp đi mất.

Khi tỉnh dậy đã là nửa đêm, lúc này có hai nha hoàn đang gác đêm, thấy Uyên Lâm tỉnh lại liền vội vàng đến đỡ nàng, một nha hoàn vội nói:

“Tiểu thư người không sao rồi, hù chết nô tì, nô tì cứ tưởng, cứ tưởng...” chưa nói xong đã khóc huhu.

Nha hoàn còn lại lên tiếng:

“Tiểu thư mới tỉnh dậy, còn không bụng ít thức ăn thanh đạm lên cho tiểu thư, ở đó mà khóc cái gì.”

Nghe thấy thế nha hoàn đó liền chạy đến thấp sáng đèn, sau đó mang thức ăn lên. Lúc này cả căn phòng sáng bừng, Uyên Lâm mới kịp quan sát mọi thứ xung quanh.

“Trời ạ, đây xác thực là thời cổ đại rồi” Uyên Lâm thực sự muốn thốt lên, nhưng vẫn kịp nuốt trở lại.

Ký ức nguyên chủ từ nhỏ đến giờ khá đầy đủ. Hóa ra đây là triều Đại Xuyên, hoàng đế đang tại vị niên hiệu là Cảnh Thuận, là vị vua thứ 5 của triều đại nhà Phurong, bên dưới có tất cả 11 người con trai, 2 người con gái. Thân thế của nguyên chủ này là Đại tiểu thư của nhà họ Phạm, cha là Lễ Bộ Thị Lang, mẹ là Đại tiểu thư của An gia, vị An Quốc Công đầu tiên chính là người có công lớn, cùng Thái Tổ hoàng đế giành giang sơn, được phong chức vị Quốc Công, đời đời cha truyền con nối, hưởng vinh hoa phú quý. Cũng thật trùng hợp, tên của nàng ở thời đại này cũng là Phạm Uyên Lâm, năm nay 13 tuổi, gia thế hiển hách là thế nhưng hai mẹ con nàng ở trong phủ chỉ được sủng ái ngoài mặt, thực tế người mà phụ thân và tổ mẫu thương yêu nhất chính là Bạch di nương, thứ nữ phủ Thừa tướng, nàng ta sinh hạ một thứ nữ, phụ thân nàng còn hai phòng thiếp thất khác, đáng tiếc không ai sinh được con trai.

Nàng bị hôn mê hơn một ngày rõ ràng là do có người đẩy nàng xuống hồ. Bóng dáng đó trông rất quen thuộc, hình như là một trong những thứ muội của nàng, đáng thương thay khổ chủ đã qua đời, còn nàng chỉ là linh hồn ở thời hiện đại, tuy cùng tên, nhưng không phải là một.

Uyên Lâm bắt đầu đi thờ dài, vào một gia đình thế này sớm muộn cũng vướng vào vòng tranh đấu ác liệt, nhưng đồng thời nàng cũng có chút phấn khích. Kiếp trước nàng luôn giả vờ ngây ngốc mà sống, nhìn thấy tranh đấu trong gia tộc, hãm hại lẫn nhau cũng làm như không hay biết. Nàng đặc biệt rất thích xem những bộ phim đấu trí với nhau, người cổ đại tâm kế rất sâu, không biết đầu óc mình so với họ sẽ như thế nào. Điều làm nàng vui nhất chính là từ giờ trở đi có thể sống đúng với chính mình, không cần phải giả vờ ngây ngốc nữa, còn có thể tha hồ lười biếng, tùy tính cách nguyên chủ và nàng chỉ có vài phần giống nhau, nhưng nàng từ từ thay đổi trở về là chính nàng, mọi người vẫn có thể tiếp nhận được.

Lúc này nàng tạm gạt đi mọi suy nghĩ, thấy nha hoàn đang đứng bên cạnh nhìn nàng. Nàng ta đang mặc một bộ y phục màu vàng, tóc búi theo tiêu chuẩn nha hoàn, gương mặt thanh tú, là đại nha hoàn bên cạnh nàng từ nhỏ, tên gọi Thu Nga, đang nhìn chăm chăm Uyên Lâm, lúc này mới cất giọng hỏi:

“Tiểu thư, người thấy không khỏe ở đâu sao?”

Hóa ra biến hóa từ đầu đến giờ của Uyên Lâm đều được Thu Nga thu vào mắt, nàng cảm thấy tiểu thư lúc bắt ngờ, lúc buồn bã, rồi lại có chút phấn khích, chỉ chớp lát mà thay đổi quá nhiều cảm xúc trên khuôn mặt.

“Ta không sao, chỉ là vừa mới tỉnh lại đầu óc còn mơ hồ, đang hồi tưởng lại lúc té xuống hồ. À phải rồi Thu Nga, lúc đó ai đã phát hiện ra ta vậy?”

Câu hỏi này của Uyên Lâm mang tính dò xét, nàng là Đại tiểu thư của Thị Lang phủ, vậy mà lại rơi xuống nước, còn hôn mê bất tỉnh. Nói bên cạnh không có nội gián, làm cho người khác nghi ngờ hãm hại nàng thì nàng mới cảm thấy buồn cười. Kiếp trước nàng sớm trở thành cô nhi, may nhờ ông bà nội chăm sóc, trước khi mất vẫn dặn dò nàng hãy quý trọng tình thân. Cũng bởi như vậy nên nàng không muốn so đo với một nhà của chú. Nhưng bây giờ không giống, người khác muốn mệnh của nàng, nàng cần gì phải nể tình.

Trong phủ này đa phần đều do tổ mẫu nắm giữ, mặc dù mẫu thân nàng là Đại phu nhân nhưng chỉ có phong quang ngoài mặt, nàng không biết bên cạnh nàng ai đáng tin, ai mới là nội gián nên phải từ từ quan sát. Chỉ trách Phạm Uyên Lâm trước kia quá tin người, ngay cả người bên cạnh phản bội cũng không biết, còn bị mất mạng. Nàng, tuyệt đối sẽ không để chuyện đó xảy ra một lần nữa.

“Hồi bẩm Đại tiểu thư, ba ngày trước là sinh thần của lão thái thái, có rất nhiều khách nhân đến đây chúc mừng, trong phủ người đến người đi căn bản đếm không xuể. Nô tì và Thu An đi cùng Đại tiểu thư đón tiếp các vị thiên kim tiểu thư khác, đột nhiên tiểu thư cảm thấy choáng váng đầu óc, nên người

định cùng với chúng nô ti đi về viện nghỉ ngơi.”

“Đúng lúc đó Bạch di nương bảo nô ti đến mời Đại phu nhân ra ngoài chuẩn bị khai tiệc, nói ở đây thiếu người, cứ để Đại tiểu thư cho Thu An hầu hạ trở về, không hiểu sao tiểu thư lại đi vào chỗ vắng người, rồi ngã xuống nước, khi Đại phu nhân và chúng nô ti đến nơi thì không thấy Thu An đâu, chỉ thấy tiểu thư dưới hồ, Đại phu nhân cứ tưởng...cứ tưởng...cũng may Đại tiểu thư bình yên vô sự, phu nhân mới chịu trở về nghỉ ngơi.”

Uyển Lâm thở dài, nếu Đại phu nhân biết nữ nhi của nàng đã chết, không biết sẽ thương tâm thế nào. Nàng kiếp trước không được hưởng tình mẫu tử nhiều năm, vẫn luyến tiếc đến giờ, có lẽ ông trời muốn bù đắp cho nàng, nàng nhất định sẽ thay Uyển Lâm kia, hiểu thuận với mẫu thân. Đồng thời nàng bắt kẻ hại nàng phải trả giá, hại sinh mệnh nàng chính là phạm vào điều tối kỵ của nàng, nàng tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

Nhưng bây giờ nàng cũng rất muốn biết, dung mạo của người mà nàng xuyên qua là như thế nào. Nàng để Thu Nga dìu mình đứng dậy đến trước gương đồng, ngắm nhìn bộ dáng người trong gương. Do hôn mê nên khuôn mặt có chút tái nhợt, người trong gương không có sắc đẹp khuynh quốc khuynh thành, làn da của nguyên chủ rất trắng, đôi mắt to tròn, khuôn mặt trẻ con còn có chút mũm mĩm, giống hệt nàng năm 14 tuổi ở kiếp trước. Lẽ nào việc nàng xuyên không không phải là trùng hợp?

Bạn đang đọc truyện *Đổi Mệnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Thích nghi cuộc sống mới

Thu An bùng thức ăn vào, Uyển Lâm ăn hết hai bát cháo, cảm thấy tốt hơn, liền buông đũa xuống, chuẩn bị vào giường nghỉ ngơi. Lúc Thu An bùng thức ăn ra ngoài, Uyển Lâm nói với Thu Nga:

“Chuyện này ta đã biết, mấy hôm nay chắc người cũng vất vả nhiều rồi, trước cứ bảo người khác đến gác thay, người cứ lui xuống trước đi, sáng mai cùng ta đến thỉnh an tổ mẫu.”

“Nô ti tuân mệnh.”

Thu Nga định thổi tắt đèn, bước ra khỏi phòng, Uyển Lâm vội ngăn cản, bảo nàng chỉ cần tắt bớt đèn, bảo rằng bản thân không thích bóng tối, Thu Nga hơi ngạc nhiên nhưng vẫn tuân lệnh rồi khỏi phòng.

Lăn qua lăn lại, Uyển Lâm không cách nào ngủ được, xuyên không, điều mà nàng chỉ thấy trên phim ảnh, không ngờ lại chính mình được trải qua, cũng không biết là phúc hay họa. Kiếp trước nàng ngã xuống, lẽ nào đã chết nên mới có thể nhập vào thân xác này?

Mà thôi, đã là số mệnh, nàng sẽ cố gắng thích nghi, cố gắng sống tiếp, thay Uyển Lâm đã chết hoàn thành những tâm nguyện trước giờ. Uyển Lâm cố gắng sắp xếp lại ký ức sót lại, tìm ra điểm khả nghi để vạch tội hung thủ, mãi suy nghĩ đến nửa đêm mới chịu chợp mắt.

Sáng hôm sau, Uyển Lâm được Thu Nga và Thu An hầu hạ, 3 người đến Lạc Cúc viện, nơi ở của lão phu nhân để thỉnh an. Khi đến đó đã thấy đông đủ mọi người, tổ mẫu Đông thị, phụ thân Phạm Trác, mẫu thân An Phụng Nghi, Bạch Di nương, Phùng di nương, Lục di nương, cùng với con gái Bạch di nương Phạm Uyển Oanh, tam tiểu thư Phạm gia Phạm Uyển Mộng - con gái Phùng di nương, tứ tiểu thư Phạm Uyển Sang - con gái Lục di nương.

“Lâm nhi tham kiến tổ mẫu, phụ thân, mẫu thân”.

“Đứng lên đi”

Tổ mẫu Đông thị nhàn nhạt đáp. Cùng lúc đó Uyển Lâm cũng chào hỏi các vị di nương, sau đó mọi người đều ngồi vào ghế. Uyển Lâm không quên đánh giá những người trước mắt, các vị di nương mỗi người một vẻ, đều có nét quyền rũ, mị hoặc, chắc đây là sở thích chọn nữ nhân của phụ thân nàng. Muội muội thứ xuất thì ăn mặc sắc sỡ, đeo đầy trang sức trên người, đeo được bao nhiêu thì đeo bấy nhiêu, phô trương hết chỗ nói. Tổ mẫu lớn tuổi cũng không thua kém, đeo cả bộ trang sức bằng vàng nặng trĩu, thường ngày hay than là xương cốt yếu kém, nguyên nhân chắc là do khoe khoang quá độ, đeo nhiều thứ lên người cũng không chừng.

“Đại tỷ mới khỏe lại, sao không nghỉ ngơi mà lại chạy đến đây, tỷ không biết đâu, tổ mẫu vì chuyện của tỷ mà ngay cả thọ yến cũng không tiếp tục, mọi người đều lo cho tỷ lắm”

Uyển Oanh nói với giọng đầy châm chọc.

Quả nhiên Đông thị hừ lạnh. Bà vốn xuất thân không cao, chỉ là đích nữ quan viên Lục phẩm, leo lên đến vị trí này bà cũng đã rất hài lòng, thế nhưng nhìn những người xuất thân cao hơn vẫn cảm thấy chướng mắt. Mấy năm này bà luôn mượn chuyện Đại phu nhân không sinh được con trai mà đổ trách, cũng đối với thái độ nhu nhược và dung mạo tầm thường của Uyển Lâm mà không vừa mắt, nhưng bà lại không dám làm quá đáng, vì nhà mẹ đẻ Đại phu nhân quyền cao chức trọng. Càng là vậy nên bà lại càng chướng mắt người con dâu này, không như Bạch thị, luôn hiểu ý bà, xuất thân lại so ra thấp hơn bà (trong mắt bà thứ nữ luôn thấp hơn đích nữ một cái đầu), nên bà luôn nâng Bạch thị, áp chế An thị.

Nhìn thấy thái độ của lão phu nhân, những di nương và tiểu thư thứ xuất cười thầm. Uyển Lâm không nóng không vội quỳ xuống, đập đầu ba cái tạ lỗi

rồi nói:

“Thỉnh tổ mẫu lượng thứ, là Lâm nhi không cẩn thận, làm ảnh hưởng ngày vui của tổ mẫu.”

Bạch thị cùng Uyển Oanh nhìn nhau cười, quả nhiên Uyển Lâm là đứa nhu nhược, không có chính kiến, càng không có dũng khí, dù có ả tình cũng không dám nói.

“Nhưng Lâm nhi lúc đó cũng không phải cố ý, ai biết đâu rằng Lâm nhi vừa uống chút trà đã choáng váng đầu óc, Thu Nga lại phải đi mời mẫu thân khai tiệc, đường hàng ngày đi về viện lại bị người ta đề nhiều đồ đạc nên đành phải đi đường vòng, Thu An không cẩn thận té trật chân, không thể đi tiếp, chỉ còn một mình Lâm nhi đi đường vòng mà thường ngày ít lui tới, không ngờ lại xảy ra chuyện.”

Uyển Lâm nói xong hai vành mắt cũng hồng hồng. Kiếp trước nàng bị bắt tham gia diễn kịch trong trường, vì lúc đó lớp nàng thiếu diễn viên, lúc diễn xong ai cũng bảo nàng có năng khiếu, không ngờ hiện tại lại dùng thuận tiện như vậy. Còn có kinh nghiệm xem tiểu thuyết, phim cung đấu của nàng cũng không phải bỏ đi, Uyển Lâm mừng thầm trong bụng.

Đồng thị và Phạm lão gia vừa nghe, đôi mày liền nhíu lại. Mọi việc đều trùng hợp thì chính là có người cố ý sắp xếp, nói cách khác Uyển Lâm có thể bị mưu hại. Dù họ không sủng ái nàng nhưng dù sao nàng cũng là đích nữ, lại có ngoại tổ phụ mạnh mẽ như vậy, nếu nàng thực sự có chuyện gì không may thì họ cũng không có quả ngon để ăn. Hơn nữa với tính tình nhu thuận của nàng, tương lai sẽ dễ dàng không chế, góp sức cho việc thăng quan tiến chức.

Nghĩ như vậy, Phạm Trác liền cất giọng:

“Lâm nhi nói đúng, phụ thân tin tưởng con không phải cố ý, thế nhưng sự việc đã qua mấy ngày, sợ là điều tra có chút khó khăn. Con bây giờ hãy cố gắng dưỡng tốt thân thể, kéo lại khiến ngoại tổ mẫu và mẫu thân con lo lắng.”

Phạm Trác vừa nói vừa vuốt râu, ánh mắt đảo qua đảo lại. Chuyện này truy cứu xuống, bất kể là ai trong phủ gây ra cũng không tránh được bị phạt. Các di nương còn có thể lực nhà mẹ đẻ, thứ nữ sau này còn có chỗ hữu dụng. Ông quyết định đè ép chuyện này xuống.

Quả nhiên đúng như dự đoán, Phạm Trác này là kẻ tham lam, kể cả nữ nhi ruột thịt của mình, nếu không có lợi thì chỉ là thứ bỏ đi, tối qua Uyển Lâm dựa vào ký ức cũ mà phân tích, nàng cũng không trông mong hắn giúp nàng đòi lại công đạo, nếu sau một hồi bệnh nặng mà thay đổi tính tình, hắn sẽ cảm thấy nghi ngờ, không chừng sau này sẽ gây bất lợi. Nhìn cách hắn vuốt chòm râu nàng càng thêm chướng mắt, một người hơn 30 tuổi nhưng lại để chòm râu dài, đôi mắt lúc nào cũng đảo tới đảo lui, vậy mà lại luôn tỏ vẻ đạo mạo, cũng không biết năm đó mẫu thân nhìn trúng ông ấy ở điểm nào.

“Nữ nhi cảm tạ phụ thân thấu hiểu. Nữ nhi xin tuân theo lệnh phụ thân. Có điều hôm nay nữ nhi đã tốt hơn nhiều, không biết có thể xin phép phụ thân cho nữ nhi cùng mẫu thân đến thăm ngoại tổ mẫu một chuyến, sẵn tiện báo bình an, chắc là ngoại tổ mẫu cũng lo lắng lắm.”

Đồng thị quét mắt nhìn Uyển Lâm, cảm thấy cô cháu gái này hôm nay sao lại có nhiều chủ ý như thế. Bình thường nàng không có chút chính kiến nào, nói gì nghe nấy, hôm nay sao lại nói những câu này. Uyển Lâm như nhìn thấu suy nghĩ của Đồng thị, liền nói:

“Con nghe các nha hoàn trong phòng nói, lúc con hôn mê ngoại tổ mẫu có phái người đến hỏi thăm mấy lần, còn đưa đến nhiều dược liệu, chắc là lo lắng rất nhiều. Con đến đó cảm tạ mới xem như phải phép.”

Trước nay Đồng thị và Phạm Trác không mấy nguyện ý để An thị và Uyển Lâm về nhà mẹ, vì họ sợ hai người sẽ nói mấy lời không xuôi tai. Nhưng Uyển Lâm nói như vậy ngược lại có cảm giác đây mới là nhà nàng, ngoại tổ phụ cũng không thân thiết nên mới cần đi cho “phải phép”. Hơn nữa Uyển Lâm đã 14 tuổi rồi, chừng hai năm nữa sẽ phải gả đi, nếu dựa vào An Quốc Công phủ chắc hẳn sẽ càng được nhiều người để mắt.

Phạm Trác hướng Đồng thị gật đầu:

“Vậy thì ngày mai các con đi An Quốc Công phủ 1 chuyến đi, đi sớm về sớm. Nhân tiện thay ta gửi lời hỏi thăm đến lão thái thái, khi nào sức khỏe tốt hơn ta sẽ đích thân đến thăm.”

Đồng thị nhìn con trai đã chấp thuận, lên tiếng nói thay. Lúc này Đại phu nhân nhìn về phía Uyển Lâm, trong mắt có mất mát, lại có vui mừng xen lẫn sợ hãi. Dù sao cũng đã xin phép được rồi, hy vọng trong lòng những người nhà ngoại tổ phụ thương yêu mình, để mình có chỗ dựa mà thực hiện kế hoạch.

Thoáng nhìn về phía Bạch di nương cùng Uyển Oanh, mặt hai người có chút trắng. Uyển Lâm sẽ không tìm ngoại tổ mẫu kể lể chứ? Không, sẽ không đâu, hai mẹ con An thị mười mấy năm nay sống không tốt, thường xuyên bị các nàng ức hiếp, chắc sẽ như mấy lần trước không dám tố cáo đâu. Hai người họ tự an ủi mình như thế.

Bạn đang đọc truyện *Đổi Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: An quốc công phủ

Uyển Lâm cùng Đại phu nhân đi đến viện mà Đại phu nhân ở, vừa vào đến nơi Đại phu nhân liền nắm tay Uyển Lâm nói:

“Con không sao là tốt rồi, mẫu thân lo cho con lắm.”

Nói xong nước mắt tuôn ra không kiềm chế được.

Uyển Lâm vỗ vào tay Đại phu nhân an ủi:

“Mẫu thân người đừng khóc, đại nạn không chết chính là phúc, sau này con sẽ không để mẫu thân lo lắng nữa.”

“Có phải con có chuyện gì giấu mẫu thân hay không? Sao bỗng dưng lại muốn đến thăm ngoại tổ mẫu?” Đại phu nhân lo lắng hỏi.

“Trong khoảng thời gian hôn mê, con bỗng nhớ lại rất nhiều chuyện, con nhớ lúc nhỏ mẫu thân thường mang con đến nhà ngoại tổ mẫu, con nhớ mọi người trong nhà đều rất thương yêu con. Nhưng mấy năm nay mẫu thân rất ít về thăm nhà. Mẫu thân, có phải người có chuyện gì khó nói hay không?” Uyển Lâm hỏi một câu khiến Đại phu nhân sững sốt.

Đại phu nhân lúc này như rơi vào hồi ức, im lặng không nói gì. Thấy thế, Uyển Lâm bèn nói:

“Mẫu thân yên tâm, dù có chuyện gì cũng có Lâm nhi ở đây, sẽ không ai khiến mẫu thân không vui nữa. Con phải trở về chuẩn bị ít quà, cho người gửi thiệp đến nhà ngoại tổ mẫu. Mẫu thân hãy cố gắng nghỉ ngơi, ngày mai con và mẫu thân sẽ đến thăm ngoại tổ mẫu, cũng lâu rồi con không gặp được mọi người.”

Uyển Lâm nở nụ cười chân thành, sau đó trở về viện. Đại phu nhân nhìn theo bóng lưng nàng mà thất thần, nước mắt lại không ngăn được chảy xuống.

Uyển Lâm mệt mỏi tựa vào giường. Gia đình này, tổ mẫu thì không vừa mắt xuất thân của mẫu thân nàng, phụ thân thì chỉ nghĩ làm sao để leo lên cao, thậm chí bán cả con gái. Các di nương, thứ muội thì quá phận, chèn ép mẫu thân. Nhưng mà vì cố gì mẫu thân lại cam chịu như vậy, thậm chí còn xa lánh ngoại tổ mẫu đây? Trong chuyện này rõ ràng có ẩn tình, nàng nhất định phải làm rõ.

Sáng hôm sau, xe ngựa dừng trước phủ An Quốc Công. Quê mama tâm phúc bên cạnh lão thái quân đích thân ra đón:

“Đại tiểu thư, biểu tiểu thư, lão phu nhân chờ mọi người đã lâu rồi.”

Mọi người theo Quê mama một đường đi vào viện của lão phu nhân, cũng đã 5 năm rồi Uyển Lâm mới đến đây, mọi thứ vẫn không có nhiều thay đổi, lấy mộc mạc làm chủ đạo, xung quanh trồng rất nhiều hoa đào, đến mùa hoa đào nở nơi này không khác gì tiên cảnh, mà cái này lại có vẻ giống một trận pháp nào đó...

Đến chính sảnh, chưa kịp hành lễ thì lão thái quân mang khuôn mặt hiền lành mỉm cười, khoát tay về phía Uyển Lâm:

“Đến đây với ngoại tổ mẫu nào. Nhìn xem, đã 5 năm không gặp, Lâm nhi giờ đã trở thành một tiểu cô nương xinh đẹp, giống hệt mẫu thân con hồi bé.”

Nói xong bà nhìn về phía An Phụng Nghi, vẻ mặt đầy chua xót, bà cũng không biết vì có gì nữ nhi mình thương yêu lại xa lánh nhà mẹ, cũng vì chuyện này mà bà ngã bệnh mấy lần, nhưng không cách nào khuyên được nữ nhi này.

Còn chưa đợi Uyển Lâm trả lời, An Phụng Nghi quỳ xuống:

“Mẫu thân, là Nghi nhi bất hiếu, mong mẫu thân trách tội, con chỉ xin người giúp con bảo toàn Lâm nhi bình an.”

Trong phòng lúc này không chỉ có lão thái quân, mà còn có An Quốc Công gia, An Quốc Công phu nhân cùng biểu ca An Duyệt Hiền, biểu tỷ An Nguyệt Lan, tất cả mọi người đều sững sốt. Lão thái quân vội nói:

“Mau đứng lên, đều là người một nhà, có gì thì từ từ nói. Minh nhi, mau đỡ muội muội con dậy, còn ngồi đó làm gì.”

Quốc Công gia An Trường Minh vội vàng đích thân đến đỡ An Phụng Nghi, đây là muội muội ruột của hắn, được muôn vàn sủng ái, che chở suốt mười mấy năm, hôm nay thấy nàng như thế hắn cũng rất đau lòng.

“5 năm qua muội không để Lâm nhi về An Quốc Công phủ, mỗi lần chúng ta hỏi đến muội đều bảo rằng con bé bận học cảm kỳ thư họa, nữ công các thứ, số lần muội trở về cũng chỉ đếm được trên đầu ngón tay. Ta vẫn cho là muội có chuyện giấu chúng ta, nhưng muội lại một mực trầm mặc không nói, mẫu thân bảo ta hãy cho muội thời gian, nhưng thực ra ta biết người còn lo lắng hơn ta gấp trăm lần. Hôm nay muội hãy nói thật cho chúng ta biết, rốt cuộc 5 năm trước đã xảy ra chuyện gì? Chúng ta là người một nhà, ta tuyệt đối không để muội và Lâm nhi rơi vào nguy hiểm.”

Nghe những lời của An Quốc Công gia, An Phụng Nghi không cầm được nước mắt, Uyển Lâm đi đến nắm chặt tay bà. Thấy vậy mọi người trong phòng có chút xúc động, nhưng vẫn im lặng chờ An Phụng Nghi lên tiếng. Thời gian dài không gặp mặt, nói trong lòng không có khúc mắc là không thể, nên mọi người đều đang chờ câu trả lời từ An Phụng Nghi.

Bạn đang đọc truyện *Đổi Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Bí mật về vận mệnh

An Phụng Nghi lấy lại bình tĩnh, bắt đầu kể lại. Thì ra cách đây 5 năm, khi nàng đến An Quốc Công phủ, trên đường trở về nàng đã ghé Như Ý Lâu để mua vài món điểm tâm mà mọi người trong nhà thích. Khi ở trên phòng chờ thức ăn mang về, một vị sư thái ở bên ngoài xin câu kiến, nói rằng có chuyện quan trọng cần nói với nàng, liên quan đến Uyển Lâm tiểu thư. Lúc ấy nàng còn do dự, nhưng vị sư thái ấy nói một câu:

“Thiên ý do trời, vận mệnh do người. Dục hóa trùng sinh, tìm ra đường sống.”

Nghe xong câu nói đó, An Phụng Nghi liền cho mời vị sư thái vào phòng. Thỉnh sư thái giúp nàng minh bạch. Sư thái ngồi xuống, không nóng không vội, trước hết ra hiệu An Phụng Nghi để mọi người trong phòng ra ngoài, sau đó nói:

“A di đà phật, vận mệnh của tiểu thư khó lòng nói trước. Nếu tiểu thư bình an lớn lên, tương lai không những tự mang họa đến cho mình, mà còn hủy hoại một Đại gia tộc trăm năm.”

Nghe đến đây An Phụng Nghi run rẩy, đại gia tộc trăm năm, Thị Lang phủ không được xem là một đại gia tộc, hơn nữa cũng chỉ mới khởi nghiệp mấy chục năm, chỉ có An Quốc Công phủ...

“Nhưng vận mệnh tiểu thư có phần biến hoá. Nếu trước khi trưởng thành trải qua đại nạn không chết, ắt tương lai sẽ đối mặt với muôn vàn sóng gió. Vượt qua được sẽ đại phú đại quý, vượt không được sẽ hoá thành tro bụi”. Sư thái thấy thần sắc rối rắm của Đại phu nhân, tiếp tục nói.

“Vậy thỉnh sư thái giúp tiểu nữ nhi vượt qua kiếp nạn này, thần nữ nguyện trả giá bằng mọi thứ” An Phụng Nghi sắc mặt trắng bệch, lập tức thỉnh cầu.

“A di đà phật, bản ni hữu tâm vô lực, vận mệnh sau này chỉ có thể dựa vào tiểu thư. Có điều...”

Vừa nói, vị sư thái vừa lấy trong tay áo ra một chiếc vòng cổ bằng bạc tinh xảo, mặt dây làm là một viên ngọc trai quý giá, đưa cho An Phụng Nghi:

“Nếu tiểu thư gặp phải đại nạn, hãy đeo chiếc vòng này lên người tiểu thư suốt 12 canh giờ (24 tiếng), tiểu thư sẽ sớm tỉnh lại. Bằng không, số mệnh tiểu thư đến đó là hết, không thể thay đổi. Sau đó, phu nhân hãy nói với tiểu thư chuyện hôm nay đã gặp qua bản ni. Điều này sẽ ảnh hưởng rất nhiều đến tương lai của tiểu thư.”

Dừng lại một chút, vị sư thái nói tiếp:

“Còn nếu tiểu thư bình an trưởng thành, vật này xem như vô dụng, bản ni sẽ đến tìm phu nhân lấy lại vật này, chờ người hữu duyên. Cũng có nghĩa là vận mệnh tiểu thư không thể nào thay đổi được.”

“Những lời cần nói đã nói hết, bản ni hôm nay xem như đã tiết lộ thiên cơ, nhưng vì liên quan đến tính mạng trăm ngàn người, bản ni không thể khoan tay đứng nhìn.”

Nói xong lập tức rời khỏi phòng, để lại An Phụng Nghi ngồi một mình ngơ ngác, không dám tin đó là sự thật. Khi trở về nàng cho người tìm hiểu, mới biết nữ sư thái đó chính là Tuệ Tâm sư thái, người thường xuyên vân du tứ hải, không phải ai cũng may mắn được gặp. Người trước giờ chỉ xem mệnh cho những người hữu duyên.

Lúc này trong lòng mọi người đều minh bạch, thì ra An Phụng Nghi sợ liên lụy đến An Quốc Công phủ, nên mới xa lánh mọi người. Uyển Lâm đã trải qua đại nạn không chết, vậy lời sư thái đó nói gây liên lụy An Quốc Công phủ sẽ không thành hiện thực. Nhưng đồng thời Uyển Lâm sẽ phải đối mặt với muôn vàn khó khăn, sợ hãi một chút nói không chừng sẽ vạn kiếp bất phục.

Trong lòng Uyển Lâm cũng hiểu rõ, đại nạn lần này đã khiến linh hồn thời hiện đại của nàng nhập vào thân thể này, nếu không, với tính tình không chút chủ kiến, yếu đuối đến đáng thương của Uyển Lâm trước kia, sớm muộn cũng bị người khác ăn đến xương cốt không còn. Đồng thời minh bạch lý do vì sao mẫu thân không dùng thân phận của bản thân, bảo vệ nguyên chủ một đời bình an, lại đi nương nhen vị Bạch di nương kia, tất cả cũng chỉ để nàng không bỏ lỡ cơ hội “dục hóa trùng sinh”. Nhưng mà chiếc vòng cổ vị sư thái đó đưa cho mẫu thân, chẳng lẽ...

Mỗi người trong phòng đều lâm vào trầm tư. Lúc này lão thái quân lên tiếng:

“Hiển nhi, Lan nhi, hai con hãy đưa biểu muội ra ngoài hoa viên dạo, ở đây mọi người có chuyện cần bàn.”

Ba người lập tức xin phép lui ra, Nguyệt Lan khoác tay Uyển Lâm, theo sau An Duyệt Hiền cùng dạo hoa viên. Trong hoa viên có một ngôi đình nhỏ, biểu ca An Duyệt Hiền phân phó người mang trà bánh đến, mọi người cùng ngồi xuống, tuy là thân thích nhưng đã 5 năm không gặp nên không khí có chút ngại ngùng.

Bạn đang đọc truyện *Đổi Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 6: An duyệt hiên và an nguyệt lan

“Lâm nhi à, đã 5 năm không gặp, ta nhớ lúc nhỏ muội hay cùng ta và ca ca chơi đùa. Lúc trước ta vẫn ồn ào đòi nương dẫn ta đi gặp muội, nhưng không lần nào gặp được. Bấy giờ thấy muội ta vẫn cảm thấy thân thiết như ngày nào, sau này thường xuyên đến tìm ta đi, đồ chơi lúc nhỏ ta vẫn còn giữ nhiều lắm đấy.”

Nói xong An Nguyệt Lan cười hi hi. Biểu tỷ trước giờ vẫn luôn lạc quan, hào sảng, giờ lớn rồi lại thêm một phần xinh đẹp động lòng người, mà tính ra biểu tỷ rất giống mẹ, cũng có đôi mắt to, chiếc mũi cao cao, miệng nhỏ xinh xắn, chỉ khác ở chỗ mẹ có nét dịu dàng, trầm lắng còn biểu tỷ thì hoạt bát, lanh lợi. Lúc nhỏ biểu tỷ thích nhất là lên ra ngoài chơi, làm biểu ca phải thường xuyên đi tìm người bắt trở về.

“Biểu tỷ lớn hơn muội một tuổi, năm nay đã 15 tuổi rồi, còn muốn chơi đồ chơi của tiểu hài tử sao?”

Nói xong Uyển Lâm lắc lắc đầu tỏ vẻ hết nói nổi, nghe vậy Nguyệt Lan tức giận giậm chân, An Duyệt Hiên bên cạnh cũng cười haha tỏ vẻ đồng ý.

“Lá gan muội thật lớn, chưa chi đã trêu ghẹo biểu tỷ rồi, coi chừng ta bắt muội ném xuống hồ trong rừng, để xem muội làm sao thoát ra, hừ hừ.”

An Nguyệt Lan tỏ vẻ giận dỗi, nhưng thực ra là đang gọi nhớ lại những chuyện vui về lúc nhỏ, giúp không khí hài hoà hơn.

Năm Uyển Lâm 6 tuổi, ba người bọn họ theo chân cậu mẹ đến dòng suối trong khu rừng sau núi bắt cá. Lúc mọi người đang tập trung thì Nguyệt Lan lại thừa dịp kéo tay Uyển Lâm len lén chạy vào sâu trong rừng, không biết chạy thế nào mà cả hai rơi xuống hố, không cách nào leo lên được. Nhờ có biểu ca chín chắn, đi theo phía sau sợ hai người gặp chuyện, thấy tình hình không đúng bèn gọi người đến giúp. Cũng may đó là hố mà thợ săn đào để bẫy thú nhưng lâu rồi không dùng nên không đặt bẫy bên dưới, nếu không thì hai người họ không chỉ bị thương ngoài da thôi đâu. Lúc rơi xuống Uyển Lâm và Nguyệt Lan ôm nhau khóc nức nở, cũng là biểu ca không có ý tốt, cố ý để họ tưởng rằng không ai đến cứu, cho muội muội ham chơi một bài học nhớ đời.

“Muội còn dám nhắc, nếu không nhờ Đại ca thì muội không tránh khỏi bị phụ thân trách phạt rồi, tự mình ham chơi còn liên lụy biểu muội.”

Biểu ca gõ nhẹ vào đầu Nguyệt Lan mà mắng. Vốn An Quốc Công định phạt nặng, nhưng nhờ có An Duyệt Hiên xin giúp và Uyển Lâm cầu tình nên mới cho qua. Từ đó Nguyệt Lan và Uyển Lâm lại càng thân thiết như tỷ muội ruột thịt, vì Nguyệt Lan cảm thấy biểu muội dù bị thương, còn bị sợ hãi nhưng vẫn bảo vệ mình nên rất cảm kích.

Dù đã qua nhiều năm, nhưng Uyển Lâm vẫn cảm nhận được rằng biểu ca và biểu tỷ vẫn đối xử với nàng như trước, rất chân thành. Giờ đây khi nhìn kỹ lại, biểu ca đã 16 tuổi, cũng sắp đến tuổi thành gia (thời đại này nam từ 18 tuổi, nữ từ 16 tuổi mới lập gia đình). Lại nói, nếu biểu tỷ giống mẹ thì biểu ca lại rất giống cậu, có điều khí thế thì thật sự không bằng, đôi mày của cậu đậm hơn, đôi mắt cũng đầy uy nghiêm hơn. Biểu ca trong kinh thành nổi danh là thiếu niên tài tử, không chỉ văn võ song toàn mà diện mạo cũng rất tuấn lãng, ngũ quan cương nghị, đôi mắt hoa đào rất có lực sát thương phái nữ, còn có tính cách ôn nhu, đối xử tử tế với mọi người.

“Muội cũng thật nhớ khoảng thời gian lúc nhỏ, sau này muội sẽ thường xuyên đến tìm biểu tỷ, biểu tỷ cũng đừng chê muội phiền nhé” Uyển Lâm kéo tay Nguyệt Lan cười nói.

“Được được, không phiền không phiền. Muội nói phải giữ lời nhé, nếu không ta sẽ tới tìm muội tính sổ. Có dịp ta và muội nhất định phải trở lại khu rừng đó, xem xem cái hố nhỏ đó có còn không.”

“Còn dám trở lại đó, muội đúng là tiểu hầu tử không biết sợ mà, lần sau để xem ai đến cứu muội, muội cũng đừng có làm liên lụy biểu muội lần nữa.”

An Duyệt Hiên nghe Nguyệt Lan nói liền dỗi cho một gáo nước lạnh.

“Không sợ, lần sau cứ dẫn ca ca theo cùng là không có chuyện gì nữa, ca ca là giỏi nhất, tốt nhất, sẽ không để bọn muội gặp nguy hiểm đâu.”

Nguyệt Lan không chút để ý, nói xong còn dùng đôi mắt trông mong nhìn An Duyệt Hiên.

Vốn An Duyệt Hiên định từ chối nhưng chợt nghe Uyển Lâm nói:

“Lâm nhi cũng rất muốn trở lại nơi đó xem thử một chút, hay là hẹn hôm nào đó chúng ta cùng đi ra đấy, sẵn tiện đến con suối bắt cá về cho ngoại tổ mẫu luôn được không? Muội nhớ ngoại tổ mẫu rất thích ăn cá, còn khen cá bắt được nơi đó đặc biệt ngon ngọt.”

An Duyệt Hiên cười, đẩy tay Nguyệt Lan ra:

“Biểu muội đã lên tiếng, biểu ca không thể từ chối. Muội đó, lúc đó đừng có mà ham chơi chạy lung tung, nhớ chưa?”

Vừa nói An Duyệt Hiên vừa gõ gõ đầu Nguyệt Lan. Nguyệt Lan vội vàng gật đầu, cam kết sẽ ngoan ngoãn. Thấy vậy cả ba người đều cười rộ lên, không khí thực sự rất hòa hợp, cũng rất ấm áp.

Ba người rôm rả bàn luận cho chuyến đi sắp tới, xem nên làm gì, mang theo thứ gì, sẵn dịp đi thêm nơi nào du ngoạn. Lại nói một chút chuyện vui đùa lúc nhỏ. An Duyệt Hiên nhớ rất rõ, muội muội nghịch ngợm, hay hồ nháo, biểu muội lại dịu dàng, rất hay cười. Lần nào muội muội gây chuyện cũng làm liên lụy đến biểu muội, nhưng biểu muội lại chưa từng nói một câu trách cứ, còn hân thì phải luôn theo sau dọn dẹp tai họa. Chớp mắt mà mọi người đều đã trưởng thành, thời gian trôi qua thật nhanh, không ngờ khi gặp lại, biểu muội lại có vận số như thế.

Bạn đang đọc truyện *Đổi Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: An phụng nghi quyết định

Vợ chồng An Quốc Công và lão thái thái hỏi thêm vài câu, xác nhận đó thực sự là Tuệ Tâm sư thái, còn có chiếc vòng cổ làm bằng chứng, nhất thời tất cả mọi người đều trầm mặc.

Chuyện An Phụng Nghi vừa nói ra chưa khiến mọi người sững sốt xong thì nàng lại nói thêm một việc khiến mọi người ngây ngốc:

“Mẫu thân, Đại ca, Đại tẩu, lần này muội đến đây có lẽ rất lâu sau mới có thể trở lại thăm mọi người. Muội đã hứa với Tuệ Tâm sư thái, nếu Lâm nhi đại nạn không chết, muội tình nguyện đến Am Tịnh Tâm, nơi Tuệ Tâm sư thái tu hành, ăn chay niệm phật, như vậy không chừng có thể giúp Lâm nhi và mọi người hóa giải nhiều tai kiếp sắp tới.”

Không đợi mọi người kịp phản ứng, An Phụng Nghi tiếp tục nói:

“Việc này con đã nói cùng Phạm Trác và Đông lão phu nhân, họ cũng đã đồng ý với quyết định của con. Mong mẫu thân, Đại ca và Đại tẩu đừng phiền lòng.”

Nói xong An Phụng Nghi quỳ xuống, cúi đầu lạy lão thái quân, An Quốc Công và An Quốc Công phu nhân. Lão thái quân thật bất đắc dĩ, đưa con gái này của bà vốn dĩ rất nghe lời, hiểu chuyện, nhưng từ khi gặp Phạm Trác, nàng đã không còn là áo bông tri kỷ của bà nữa. Vốn bà không bằng lòng hôn sự với Phạm Trác, nhưng con gái bà khăng khăng một lòng với hắn, còn nói không phải hắn thì sẽ không gả, dùng tính mạng uy hiếp bà và An Quốc Công gia. Chưa đến một năm con gái bà mang thai, nhưng đứa bé lại không giữ được, Quốc Công gia lúc ấy mang bệnh nặng, tên Phạm Trác kia vội lấy thứ nữ phủ thừa tướng về.

An Quốc Công và bà muốn tìm đến hỏi cho ra lẽ, nhưng đứa con gái ngốc nghếch này lại vì hắn xin hai người đừng làm lớn chuyện. Không lâu sau nàng mang thai Uyển Lâm. Bà và Quốc Công gia cũng chỉ có thể cho qua, nhưng vẫn cảnh cáo Phạm Trác mấy lần, để hắn biết con gái bà sau lưng còn có Quốc Công phủ, không phải ai cũng có thể tùy ý khi dễ. Chưa kịp đợi Uyển Lâm chào đời Quốc Công gia đã ra đi, bà đau lòng nên ngã bệnh mấy tháng trời, khoảng thời gian đó Bạch di nương cũng mang thai, sinh ra một thứ nữ chỉ kém Uyển Lâm vài tháng.

Hôm nay nghe nàng nói rằng sẽ làm bạn nơi Phật đường, trong lòng bà không khỏi xót xa, nhưng cũng biết không thể làm khác được. Tên Phạm Trác cùng mẫu thân hồ đồ của hắn không phải là người tốt lành gì, nay con gái bà nhắc thẳng tên hắn thì coi như nàng đã xem hắn thành người dung mà đối đãi.

Vậy cũng tốt, rời xa nơi đen tối đó, con gái bà mới có thể thanh tịnh được. Hơn nữa danh tiếng Tuệ Tâm sư thái xưa nay rất tốt, không phải ai cũng may mắn được chỉ điểm đôi câu. Nếu đã liên quan đến vận mệnh cả gia tộc, lão thái thái sao có thể mặc kệ không để ý tới.

Lão thái thái chậm rãi nhắm mắt, xem như cam chịu:

“Được rồi, mẫu thân đồng ý với con, sẽ hảo hảo chiếu cố Lâm nhi, con cứ yên tâm mà đi, nhớ phải giữ gìn sức khỏe, mọi người ở An gia đều chờ con trở về.”

An Quốc Công và An Quốc công phu nhân cũng dặn dò An Phụng Nghi rất nhiều thứ, không ngờ xa cách nhiều năm, gặp lại lại là lần từ biệt, không biết đến bao giờ mới gặp lại nhau. Ai cũng ngăn không để mình rơi lệ, quyết định này của An Phụng Nghi là phúc hay là họa khó lòng nói trước được.

Ngoài hoa viên, An Duyệt Hiền và An Nguyệt Lan cũng nhắc tới lời tiên đoán của vị sư thái kia. Uyển Lâm lại tỏ ra vô cùng bình tĩnh nói:

“Biểu ca, biểu tỷ yên tâm, Lâm nhi nhất định không để mình chịu thiệt. Lần này chết đi sống lại, Lâm nhi sẽ không như trước kia nữa.”

Nghe được những lời này hai người xem như cũng yên tâm phần nào, nhưng vẫn dặn đi dặn lại Uyển Lâm, có chuyện gì nhất định phải tìm An Quốc Công phủ, mọi người sẽ không bao giờ bỏ mặc nàng.

Cùng lúc đó Quê mama bên cạnh lão thái quân mời mọi người vào dùng bữa. Dùng cơm xong An Phụng Nghi và Uyển Lâm theo chân mọi người trong phủ nói chuyện rất vui vẻ, lão phu nhân còn căn dặn Uyển Lâm sau này thường xuyên đến bồi bà, bà ở trong phủ cũng rất cô đơn. An Duyệt Hiền là cháu trai nên rất nhàm chán, An Nguyệt Lan thì cứ như tiểu hầu tử, ồn ào bà không chịu được, chỉ có Uyển Lâm tính tình an tĩnh, rất hợp ý bà. Mọi người đều gật gù tán thành, duy chỉ có Nguyệt Lan oang oang tỏ vẻ phản đối nhưng cũng vô dụng.

Trước khi trở về lão phu nhân còn thưởng cho Uyển Lâm rất nhiều trang sức quý giá, chứng tỏ bà vô cùng coi trọng cô cháu gái này.

Dọc đường về, Uyển Lâm dựa vào người An Phụng Nghi, thì ra mấy năm nay mẫu thân mang nhiều tâm sự đến thế, nàng tự hứa sẽ hiếu thuận với mẫu thân thật nhiều, để bù đắp cho mẫu thân. An Phụng Nghi từ đầu đến cuối vẫn chưa nói đến việc vài ngày sau sẽ đến Am Tịnh Tâm, bà sợ Uyển Lâm nhất thời không thể tiếp nhận, tìm cách ngăn cản bà. Chợt nhớ ra một thứ, bà lấy ra chiếc vòng cổ đeo cho Uyển Lâm

“Đây là vật đã cứu mạng con một lần, sau này con hãy mang bên mình, đây cũng là quà Tuệ Tâm sư thái tặng cho con, con hãy giữ gìn cẩn thận.”

Quả nhiên chiếc vòng cổ này giống hệt chiếc mà kiếp trước nàng đeo, lẽ nào nàng xuyên không đến đây cũng là do nó mang lại?

Nhưng nhìn kỹ mới thấy, viên ngọc trai của chiếc vòng cổ lóe lên ánh sáng tím nhẹ nhàng rồi vụt tắt, chỉ trong chớp mắt lại trở về hiện trạng trong suốt như lúc ban đầu, giống như vừa rồi chỉ là ảo giác. Kiếp trước mẹ nàng chưa kịp nói gì về chiếc vòng cổ này, nàng chỉ biết mẹ đã đeo nó rất lâu, là vật gia truyền của mẹ, cho nên nàng luôn đeo bên mình, cẩn thận giữ gìn, không ngờ kiếp này nó lại một lần nữa quay về bên cạnh nàng. Phải chăng đây là số mệnh đã được định sẵn?

Bạn đang đọc truyện *Đổi Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Giăng bẫy kẻ tham lam

Việc đầu tiên khi trở về phủ là thỉnh an tổ mẫu, đúng lúc Bạch thị và Uyển Oanh cũng ở đây, nhìn thấy mấy món trang sức mà An lão phu nhân ban thưởng mà đỏ mắt. Tối hôm đó Uyển Oanh liền đến Tuyết Lâm viện của Uyển Lâm, sau khi nói huyền thuyên đủ thứ chuyện Uyển Oanh mới vào chủ đề chính:

“Tỷ tỷ, muội thấy hôm nay tỷ có mấy món trang sức mới, không biết tỷ có thể cho muội muội mượn vài hôm để xem kỹ, sau đó trả lại cho tỷ hay không?”

Uyển Lâm cười dài, quả nhiên nàng ta thực sự đến mượn. Trước nay nàng ta thường xuyên dùng chiêu này, Uyển Lâm lúc trước thấy nàng yêu thích như thế nên có mấy lần tặng luôn cho nàng ta, vậy mà nàng ta lại không biết đủ, đã vậy thì nàng sẽ giúp nàng ta nhận rõ thân phận của mình.

Uyển Lâm phân phó xuống dưới:

“Được thôi. Thu Nga, mau đi lấy mấy món trang sức hôm nay ngoại tổ mẫu ban thưởng cho muội muội cầm về xem thử, đi đi.”

Uyển Oanh hớn hờ nhận lấy, yêu thích không buông tay. Tối hôm đó thậm chí còn mang cả lên người để ngủ.

Khi Uyển Oanh vừa ra khỏi cửa, Thu An lập tức tức giận nói:

“Tiểu thư, sao người lại để cho nhị tiểu thư lấy đi chứ, mấy món đồ đó món nào cũng quý trọng, vậy mà người cũng nỡ.”

Uyển Lâm cười trả lời:

“Không sao, chỉ là mượn thôi, vài hôm nữa sẽ trả lại. Trong đó có mấy món rất tốt, ta định sau này ban thưởng cho những ai tận tâm, mà thôi cũng không gấp, trước cứ để chỗ nhị muội vậy. Hôm nay ta hơi mệt rồi, Thu Nga người đỡ ta về phòng nghỉ đi, Thu An, tối nay người cứ về nghỉ ngơi sớm, mai ta có chút việc nhờ người.”

Nghe xong hai mắt Thu An sáng lên, nếu nàng làm tiểu thư hài lòng vậy nàng sẽ được ban thưởng thật nhiều, mấy món trang sức đó món nào cũng trân quý, tùy tiện chọn một món mang lên người cũng cao quý vạn lần.

Uyển Lâm nhìn thấy biểu cảm trên khuôn mặt của Thu An mà chán nản trong lòng. Thu Nga và Thu An theo nàng từ nhỏ, Thu Nga ít nói nhưng rất trung thành, tận tâm, còn Thu An thì miệng mồm lanh lợi, lại tham lam, ích kỷ. Chuyện lần trước nàng rơi xuống hồ, Thu An ít nhiều cũng có phần, trước cứ giữ lại, đợi quan sát kỹ rồi xử lý.

“Tiểu thư, chỗ trang sức đó... thứ cho nô tì nhiều lời, những trang sức đó thập phần quý trọng, cũng là tấm lòng của An lão phu nhân đối với tiểu thư, người ngàn vạn lần đừng đem tặng cho nhị tiểu thư, càng đừng đem ban thưởng cho người bên dưới, chúng nô tì không xứng với những thứ đó.”

Thu Nga nói một câu khiến trong lòng Uyển Lâm vui vẻ, ít ra vẫn còn người nàng có thể tin tưởng.

“Người yên tâm đi, ta tự có biện pháp. Đúng rồi, Quách mama ngày mai sẽ trở lại đúng không?”

Quách mama trông nàng từ nhỏ, tình cảm sâu đậm. Lần này đúng lúc con trai bà bị thương, bà vội vã trở về. Đi một lần cũng mất 1 - 2 ngày đi đường. Lần này nghe tin nàng hôn mê, chắc hẳn Quách mama sẽ lập tức hồi phủ, tính toán thời gian có lẽ ngày mai sẽ về đến.

“Hồi bẩm tiểu thư, nô tì cũng nghĩ thế. Quách mama thương tiểu thư như vậy, nhất định sẽ nôn nóng trở lại.”

Thu Nga vừa nói xong thì bên ngoài có tiếng động, Quách mama dáng vẻ mệt mỏi bước vào:

“Nô tì tham kiến tiểu thư, tiểu thư người không sao rồi, suốt đường đi nô tì cứ lo lắng không yên, giờ thì tốt rồi, tiểu thư bình an vô sự, đúng là bỏ tát phủ

hộ.”

Quách mama nói một tràng, vừa nói nước mắt vừa rơi là chẳng. Uyển Lâm đi đến đỡ Quách mama đứng dậy:

“Mama yên tâm, ta đã khoẻ nhiều rồi. Mama đi đường vất vả, người xuống dưới ăn ít điểm tâm rồi hãy quay lại đây, ta có chút việc cần tìm mama.”

Quách mama xoẹt qua tia kính di, tiểu thư có vẻ không giống thường ngày, nhưng vẫn nghe lời lui xuống dùng bữa, bà lo lắng lên đường bất kể ngày đêm nên mới về nhanh như vậy, nếu không sáng sớm mai bà mới về đến nơi.

Uyển Lâm ngồi lật quyển sổ ghi chép ra xem, ở đây ghi rõ tất cả những món đồ quý giá, trang sức mà nàng sở hữu. Đây là do Quách mama kiến nghị, vì ngày thường Uyển Lâm không để tâm tiền tài, nên Quách mama mới làm một quyển sổ, đợi khi xuất giá có thể kiểm kê, đối chiếu lại. Đồng thời Uyển Lâm cũng âm thầm thấy may mắn, may là nàng xuyên qua đã kế thừa toàn bộ ký ức, hiểu biết của Uyển Lâm trước kia, cho nên nàng có thể đọc, viết được chữ của thời đại này, bằng không một linh hồn tốt nghiệp chuyên ngành Tài chính tại Mỹ như nàng cũng phải trở thành người mù chữ.

Quách mama bước vào phòng, nhìn thấy Uyển Lâm đang tập trung xem sổ sách nên không dám lên tiếng. Uyển Lâm xem xong, ngẩng đầu lên nói với Quách mama và Thu Nga:

“Hai người cùng ta kiểm tra xem trong phòng ta thiếu những thứ gì so với sổ sách, khoanh tròn lại, sau đó thử nhớ xem nguyên nhân những món đồ đó không có ở đây. Cố gắng hoàn thành càng sớm càng tốt, chuyện này chỉ ba chúng ta biết là được.”

Ba người bận rộn đến nửa đêm, thêm một buổi sáng ngày hôm sau mới coi như hoàn thành. Uyển Lâm vì không muốn Thu An biết chuyện nên sáng sớm đã sai Thu An canh chừng động tĩnh Bạch Ngọc viện của Uyển Oanh, xem xem có ai từ trong viện đi ra khỏi phủ hay không, nếu có thì đợi người đó từ ngoài trở về rồi hãy quay lại bẩm báo, làm tốt sẽ có thưởng. Quả nhiên Thu An hăng hái đi canh chừng, đến khi Uyển Lâm kiểm kê xong sổ sách mới quay trở về.

Đúng như dự đoán, Uyển Oanh thực sự phải đại nha hoàn Hi Thước lên lút rồi phủ. Sau khi kiểm kê đồ vật trong phòng, những thứ trang sức quý trọng thiếu mất một nửa, toàn bộ đều là do Uyển Oanh mượn không trả, hoặc là Uyển Lâm chủ động tặng Uyển Oanh. Những món đồ còn lại được trả về, nhìn qua rất tinh xảo nhưng thực tế chỉ là hàng thứ phẩm, giả mạo kiểu dáng, màu sắc sau đó mạ vàng lên. Quách mama bình thường cũng chỉ quản lý sổ sách, đối chiếu số lượng, giờ nhìn thấy Uyển Lâm kiểm tra thật giả tận mắt mới hốt hoảng không thôi. Uyển Lâm mỉm cười, nàng sẽ để cho Uyển Oanh hoàn trả cả vốn lẫn lời.

Đồng thời Uyển Lâm cũng để Thu Nga mang một ít trang sức của mình giấu vào một nơi bí mật. Bảo Quách mama theo sát động tĩnh bên phía Bạch Ngọc viện. Nếu nàng đoán không lầm, chắc hẳn Uyển Oanh đã sai người đi làm giả mấy món trang sức vừa mượn từ chỗ nàng, bảo Quách mama nhất định phải tìm được cửa hàng mà nha hoàn của Uyển Oanh đến.

Mấy ngày sau Uyển Oanh đem những món trang sức trả lại cho Uyển Lâm. Vốn mấy lần trước chỉ hai ngày là xong, nhưng lần này trang sức tương đối cầu kỳ, nên phải mất nhiều thời gian. Nàng cứ lo Uyển Lâm sẽ đến đòi lại, không ngờ con ngốc này lại không quan tâm, thật xen tiền tài như cỏ rác, biết thế không trả cho rồi.

Những thứ này chỉ có nàng mới xứng được dùng, mới toát lên được khí chất cao quý, còn ả ta chỉ làm giảm giá trị những thứ quý trọng mà thôi. Nàng chẳng qua chỉ kém Uyển Lâm về thân phận đích nữ, đợi di nương nàng phù chính, nàng sẽ cho nàng ta đẹp mặt.

Bạn đang đọc truyện *Đôi Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 9: Diễn trò

Sáng hôm đó thức dậy, như thường ngày Uyển Lâm đến thỉnh an tổ mẫu, còn mang theo một chiếc hộp đựng vòng tay ngọc trai, cài lên tóc một cây trâm vàng điêu khắc tinh tế, nhìn qua cũng biết là vật quý trọng, vừa đến nơi đã thấy mọi người đông đủ, hôm nay là ngày hưu mộc (ngày quan viên được nghỉ, cách 10 ngày sẽ được nghỉ một lần), phụ thân từ sớm đã đến thỉnh an tổ mẫu.

Đồng thị nhìn cô cháu gái càng ngày càng không vừa mắt. Đồ mà An lão phu nhân ban thưởng hôm đó bà cũng nhìn thấy, nhưng đợi mãi lại không thấy nha đầu này mang đến hiếu kính mình một món nào, thật là không biết điều. Có cơ hội bà nhất định chính chết nha đầu này.

“Kính thưa tổ mẫu, hôm nay Lâm nhi có món quà nhỏ muốn tặng tổ mẫu, mời tổ mẫu xem qua.”

Nói xong liền dâng hộp quà lên. Đồng thị vui vẻ, sai Dung mama nhận lấy.

“A, Đại tiểu thư hôm nay đặc biệt tặng quà cho lão phu nhân, chắc là quý trọng lắm đây. Có thể để mọi người tại đây mở rộng tầm mắt hay không?”

Bạch thị âm dương quái khí nói. Nha đầu này rõ ràng đang muốn lấy lòng lão phu nhân, để xem nó có vật gì quý giá để tặng, nếu là đồ rẻ tiền sẽ chỉ làm cho lão phu nhân chán ghét.

Đông thị nghe xong có chút không vui, liền mở hộp ra. Nhìn thấy trong đó có một chiếc vòng tay bằng ngọc trai, viên nào viên nấy to tròn, thật phần quý giá, bà cầm lên liền yêu thích không buông tay.

“Quà mà Lâm nhi tặng thực sự trân quý, tổ mẫu già rồi không hợp dùng những thứ này nữa, con hãy cầm về đi thôi.”

Nói xong làm bộ đáng muốn trả lại cho Uyển Lâm, nhưng ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm vào chuỗi vòng ngọc trai trên tay.

“Tổ mẫu người nói gì vậy, đây là lòng hiếu thảo của Lâm nhi, hơn nữa Lâm nhi cũng chỉ mượn hoa kính phạt, ngoại tổ mẫu thường cho Lâm nhi những món đồ này, Lâm nhi nhìn qua liền thấy chiếc vòng này rất hợp với tổ mẫu, mong tổ mẫu nhận lấy.”

Đông thị hải lòng gật đầu. Giây phút bà mở chiếc hộp ra mọi người trong phòng đều ngây ngốc. Mấy di nương cảm thấy Uyển Lâm đúng là ngốc hết chỗ nói, vật trân quý như thế mà lại tặng cho một lão bà gần đất xa trời. Ai cũng đang nghĩ, lát nữa phải sang Tuyết Lâm viện của nàng ta lấy một ít đồ về, nghe nói hôm đó An lão phu nhân ban thưởng cũng không ít, nha đầu này dần như vậy, thế nào cũng có thể cầm về một ít.

Bạch thị quay sang nhìn thấy sắc mặt Uyển Oanh trắng bệch, bà lo lắng hỏi:

“Oanh nhi, Oanh nhi, con làm sao vậy?”

“Nương, con không sao, người đừng lo” Uyển Oanh đáp lại.

Uyển Lâm làm như vô tình nói:

“Đáng lý ra con nên mang đến hiếu kính với tổ mẫu từ sớm, nhưng Oanh muội muội đã lên tiếng, muốn mượn mấy món đồ của con về xem vài hôm, dẫn đến chậm trễ. Mong tổ mẫu đừng trách tội.”

Hoá ra Uyển Oanh sợ Đông thị trách tội nên sắc mặt mới không tốt như thế. Đông thị liếc nhìn Uyển Oanh, thật đúng là lớn gan, ngay cả đồ của bà mà cũng dám tranh trước.

“Tỷ tỷ nói gì vậy, nếu hôm đó tỷ tỷ nói sớm là định tặng chiếc vòng này cho tổ mẫu thì muội muội lý nào dám mượn trước.”

Uyển Oanh lớn giọng cãi lại. Muốn tổ mẫu ghi hận nàng à, không có cửa đâu.

“Đúng đúng, đều là lỗi của tỷ, muội muội đừng lo lắng, tổ mẫu lòng dạ rộng lớn, sẽ không vì chuyện này mà trách phạt chúng ta đâu.”

Câu này của Uyển Lâm khiến Uyển Oanh cứng họng, thật rất có thâm ý, ngoài mặt là nhận lỗi sai về mình, thực tế là nói Uyển Oanh có sai không dám nhận, sợ bị trách phạt nên dùng đây trách nhiệm cho nàng, thuận thế còn khen tổ mẫu lòng dạ rộng lớn, khiến bà vui vẻ ra mặt. Cô cháu gái này hôm nay thật hiểu chuyện, vừa tặng bà vật quý báu, lại vừa khen ngợi bà ở trước mặt mọi người. Đồng thời nhìn sang Uyển Oanh lại càng thấy bất mãn, có gan làm không có gan nhận, thật đúng là...

Nhưng không biết từ lúc nào Dung mama đứng bên cạnh bà cứ nhìn chăm chăm vào chiếc vòng, vẻ mặt không tốt cho lắm.

“Dung mama làm sao vậy? Có việc gì cứ nói thẳng.”

Đông thị mở lời, lúc này Dung mama mới lên tiếng:

“Hồi bẩm lão phu nhân, lão nô nhìn chiếc vòng này có chỗ không đúng, kính xin lão phu nhân cho lão nô nhìn kỹ hơn.”

Đông thị hơi nghi ngờ nhìn thoáng qua Dung mama, thấy bà ta gật đầu liền đưa cho bà ta nhìn. Dung mama này hầu hạ bà đã mấy chục năm, tính tình có hơi tham lam, nhưng chắc là không dám ở trước mặt nhiều người lấy đi chiếc vòng này đâu. Đông thị nghĩ thầm.

Mọi người im lặng đợi Dung mama xem xét chiếc vòng. Bạch thị cười thầm, cầu trời cho chiếc vòng này có vấn đề, tốt nhất là đồ giả, như vậy sẽ khiến cho nha đầu kia bị mắng chết. Quay sang nhìn Uyển Oanh lại thấy sắc mặt nàng ta càng ngày càng tệ.

Bạn đang đọc truyện *Đổi Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Cá cắn câu

Dung mama lưỡng lự một hồi liền nói:

“Hồi bẩm lão phu nhân, lão nô xem qua, chiếc vòng này đích thị là đồ giả. Tuy nhìn rất giống ngọc trai thật nhưng thực chất không có giá trị bao nhiêu, bên trong lại rỗng, cực kỳ dễ vỡ.”

Hai vị di nương che miệng cười, phen này Uyển Lâm chết chắc. Chỉ có Đại phu nhân lo lắng nhìn Uyển Lâm, muốn nói mấy câu giúp nàng đã thấy Uyển Lâm sợ hãi quý xuống, dập đầu với lão phu nhân. Vì quý xuống quá mạnh đã làm chiếc trâm trên đầu rơi xuống, gây làm đôi. Mọi người trong phòng ngơ ngác, này, này, không lẽ Đại tiểu thư dùng toàn đồ giả?

Uyển Lâm cũng bất ngờ trước việc vừa xảy ra, vốn định quý xuống nhận lỗi cùng tổ mẫu, không ngờ lại gặp tình huống này, quay sang Uyển Oanh với giọng điệu trách móc:

“Muội muội, những thứ này muội mượn ta mới mấy ngày, không ngờ lại trở nên như thế, muội giải thích thế nào?”

“Cái gì mà giải thích thế nào, đồ của tỷ tại sao lại hỏi muội. Muội còn chưa nói tỷ, dám đem đồ giả tặng cho tổ mẫu, thật đúng là không coi ai ra gì.”

Uyển Oanh căng cổ họng gào lên để chứng tỏ mình trong sạch, lại không để ý phụ thân Phạm Trác đang nhủ mảy. Ông thân là Lễ Bộ Thị Lang, quản việc tế tự, yến tiệc, thi cử, sử thần cống nạp,...nhưng chủ yếu nhất vẫn là việc lễ nghi, vậy mà đứa con gái này của ông lại nói chuyện to tiếng với tỷ tỷ, không chút phép tắc, không biết còn tưởng rằng kẻ chưa ngoa ở đâu xuất hiện, nào có đáng vẻ của một tiểu thư khuê các nên có.

“Những đồ vật này là ngoại tổ mẫu ban thưởng cho ta, để ở chỗ ta chưa được bao lâu muội đã đến mượn đi, chẳng lẽ muội cho rằng ta có đủ thời gian để cho người làm giả? Hay cho rằng đường đường An Quốc Công phủ mang đồ giả đến tặng ta?”

Uyển Lâm chất vấn. Lúc đầu nàng đã nói rõ cho Uyển Oanh mượn vài ngày, khi trả lại nàng lập tức dâng tặng lão phu nhân. Nói An Quốc Công phủ tặng đồ giả lại càng phi lý. Người có khả năng làm giả duy nhất chỉ có Uyển Oanh.

“Nói hươu nói vượn. Không chừng chính người đau lòng không nỡ tặng lão phu nhân đồ tốt nên mới làm giả chiếc vòng này. Món đồ thật người đã đem giấu đi rồi.”

Bạch thị không cam tâm kêu lên, đem chậu nước bắn hắt lên người Uyển Lâm.

“Di nương nói như vậy, chẳng khác nào nói ta lừa dối tổ mẫu, trước giờ tổ mẫu là người anh minh nhất, ta làm sao dám quá phận? Hơn nữa, không chỉ chiếc vòng này, mà ngay cả cây trâm của ta cũng là hàng thứ phẩm, việc này Di nương và muội muội giải thích thế nào?”

Uyển Lâm chỉ vào chiếc trâm gãy đôi trên sàn. Nếu nói nàng đánh tráo mỗi chiếc vòng đem tặng lão phu nhân thì còn có thể, nhưng nếu nói nàng đánh tráo hết toàn bộ trang sức An lão phu nhân tặng thì không thuyết phục, mà nàng lại không đủ thời gian làm vậy.

“Đủ rồi.”

Đông thị vỗ mạnh vào bàn. Thật xem bà là lão già hồ đồ mà, cả gan dám qua mặt bà. Hôm nay nhất định phải tra cho rõ, bất kể là ai cũng phải phạt thật nặng, để sau này không ai dám tái phạm.

“Dung mama, đến viện của Đại tiểu thư xem xem những món đồ còn lại An lão phu nhân tặng là thật hay giả. Lập tức mang đến đây cho ta” Đông thị ra lệnh.

“Hồi bẩm lão phu nhân, trước nay đồ vật trong phòng của Đại tiểu thư luôn do nô tì ghi lại cẩn thận, xin để nô tì mang quyển sổ ghi chép đó ra cho Dung mama đối chiếu.”

Quách mama lên tiếng, Dung mama cùng Quách mama đến viện của Uyển Lâm.

Lát sau Dung mama trở lại, ánh mắt không dám tin nhìn Uyển Oanh, sau đó thưa với lão phu nhân:

“Hồi lão phu nhân, lão nô đã xem qua, đa phần đồ vật trong phòng Đại tiểu thư đều là đồ giả, ngoài ra phần lớn đồ vật trong sổ đều bị Nhị tiểu thư mượn đi không trả.”

Nói xong dâng quyển sổ lên cho lão phu nhân xem.

Rầm, Đông thị lần này dùng hết sức lực vỗ vào bàn, tức giận đứng lên chỉ vào Uyển Oanh mà mắng:

“Tốt lắm, tốt lắm, người dám đánh tráo đồ vật của tỷ tỷ người, lại còn lấy cớ mượn đi không trả. Người đâu, dẫn người lục soát viện của Nhị tiểu thư, xem xem có những thứ ghi trong sổ này hay không, mang hết đến đây cho ta.”

“Nô tì tuân mệnh.”

Một nhóm người do Dung mama cầm đầu tiến vào Bạch Ngọc viện, hơn nửa canh giờ sau mang theo rất nhiều đồ vật, trang sức quý trọng, trên tay Dung mama cầm theo chiếc vòng ngọc trai thật đưa cho lão phu nhân.

Uyển Oanh xụi lơ trên mặt đất, hướng về phía lão phu nhân vừa khóc vừa nói:

“Tổ mẫu minh xét, Oanh nhi bị hãm hại. Nhất định là Uyển Lâm vu oan con. Còn nữa, những món đồ này đa phần là nàng cho con, không phải con chiếm của nàng.”

“Muội muội nói vậy là không đúng, nếu những món đồ này ta đã tặng muội, tại sao muội lại còn đánh tráo đồ thứ phẩm vào đây?”

Uyển Oanh á khẩu không biết nói gì. Chẳng lẽ nói là do ta tham lam nên muốn chiếm hết tất cả.

“Đủ rồi. Nhị tiểu thư tham lam vô độ, lừa gạt tổ mẫu, chiếm đồ quý giá của tỷ tỷ. Phạt đánh mười hèo, thêm nửa tháng đóng cửa hối lỗi. Ngoài ra đem tất cả những thứ đã chiếm mang trả lại, nếu không có đồ vật thì trả bằng ngân lượng.”

Đồng thị tức giận cực kỳ, đứa cháu này đúng là lòng tham không đáy. Hôm nay chiếm đồ của trưởng tỷ, ngày mai có phải sẽ chiếm tới đồ của bà hay không đây? Không cho nó một bài học, chỉ sợ là đã tâm bành trưởng, không không chế nổi.

Uyển Oanh còn muốn nói gì đó thì bị Bạch thị kéo tay cản lại. Dung mama mang Uyển Oanh ra ngoài, bịt miệng lại đánh 10 hèo, Bạch di nương ở bên cạnh gào khóc. Xong xuôi mọi người trở về, Phạm Trắc nhìn thoáng qua Uyển Oanh cực kỳ thất vọng, không ngờ đứa con gái này vừa tham lam lại ngu xuẩn, để lại cái đuôi to như thế cho người ta nắm, bằng vào đầu óc như thế, sau này sợ là không nhờ cậy gì được.

Bạn đang đọc truyện *Đổi Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Trả cả vốn lẫn lời

Uyển Lâm trở về viện, Quách mama và Thu Nga từ đầu đến cuối đều nén cười, giờ phút này cũng không chịu được nữa, ôm bụng cười haha. Đại tiểu thư thật cao tay, phen này Nhị tiểu thư thật sự là ngậm bồ hòn, khi trở về không biết còn tức giận cỡ nào.

“Được rồi, lát nữa hai người chú ý kiểm tra kỹ những đồ vật thu trở về, sau đó tính toán xem những thứ không lấy lại được trị giá bao nhiêu, ghi rõ ràng rồi gửi đến Bạch Ngọc viện cho Nhị muội.”

Uyển Lâm nhò giọng, thật ra nàng cũng rất vui vẻ. Mấy hôm trước nàng bảo Thu Nga đem giấu một sổ trang sức, cũng thuận tay khoanh tròn trong sổ sách, xem như mấy món đồ đó là Uyển Oanh chiếm dụng.

Hạ nhân mang đồ thu hồi được trả lại cho Đại tiểu thư, Uyển Lâm vui vẻ thưởng mỗi người 1 lượng bạc, ai cũng rối rít tạ ơn. Đại tiểu thư thật hào phóng, không như Nhị tiểu thư, lén tham nhiều thứ như vậy lại khen thưởng cho hạ nhân bọn họ có một chút xú, quá keo kiệt.

Thu An nhìn thấy nhiều đồ được mang đến, mắt sáng lên, lần này phải xin tiểu thư thật nhiều mới được. Uyển Lâm vừa trông thấy Thu An liền gọi vào phòng:

“Thu An, ngươi mang ít ngân lượng đến cảm tạ Dung mama bên cạnh lão phu nhân giúp ta, nói thêm vài lời hay, lát nữa trở lại thay ta mang danh sách đến viện của Nhị muội, mang tiền về đây, ta sẽ trọng thưởng.”

Thu An nghe xong lại càng vui vẻ, lập tức cầm túi tiền chạy đi tìm Dung mama. Uyển Lâm nhẹ nhàng cười, người tham lam giữ lại sớm muộn cũng tự chuốc họa vào thân.

Đối chiếu một chút, Uyển Lâm tính ra Uyển Oanh còn nợ nàng hai ngàn lượng. Sau khi ghi rõ từng món và giá trị, nàng đưa cho Thu An mang đến Bạch Ngọc viện, bảo Uyển Oanh trả được càng sớm nàng sẽ thưởng càng nhiều.

Lúc này trong Bạch Ngọc viện, Uyển Oanh bị đánh toàn thân đau đớn, còn tức đến ngực đều đau. Tiệp nhân kia lại dám tố cáo nàng, làm nàng mất hết những thứ tích lũy mấy năm nay. Rõ ràng là ả tặng nàng, vậy mà giờ lại nói là nàng nưon đi không trả. Bạch di nương khuyên thế nào cũng không hạ được con giận. Bạch di nương hết cách chỉ có thể giúp nàng mời Đại phu, rồi thoa thuốc lên, sau đó trở về trước, lát sau Thu An còn mang tới tờ danh sách:

“Thưa Nhị tiểu thư, Đại tiểu thư bảo nô tì mang đến một tờ danh sách cho người.”

Uyển Oanh mở ra, mặt đỏ bừng bừng vì tức giận:

“Cái gì? Mấy thứ này ta lấy khi nào? Rõ ràng là khi dễ ngươi mà.”

Nói xong tức giận định xé luôn tờ danh sách, Thu An nhanh tay giành lại:

“Nhị tiểu thư nói vậy là ý gì, sổ sách ghi rõ ràng, những thứ này vốn là Nhị tiểu thư lấy đi đem đổi ra bạc, mong người sớm mang tiền ra trả, bằng không nô tì sẽ bám lại với Dung mama, để người xử lý.”

Lúc này không ra oai thì đợi lúc nào, Nhị tiểu thư cũng chỉ là thứ nữ ti tiện, thường ngày hay làm ra vẻ nàng đã không vừa mắt, hôm nay có cơ hội phải làm khó dễ cho hạ gian.

“Ngươi nô tài to gan lớn mật này, dám khi dễ bổn tiểu thư. Người đâu, mang ra đánh 20 hèo.”

“Ta là...” Thu An chưa nói xong đã bị người ta bịt miệng lời ra đánh. Nhị tiểu thư thường ngày tính tình không tốt, hờn chút là đánh phạt hạ nhân, hôm nay lại tức giận lớn như vậy, nếu không tìm người trút giận mới là chuyện lạ. Các nàng cũng không dám khuyên ngăn, bằng không sẽ bị liên lụy. Lúc Bạch di nương nhận được tin chạy tới thì đã đánh xong 20 hèo, Thu An hôn mê bất tỉnh, bị ném trở lại Tuyết Lâm viện, Uyển Lâm sai người đưa nàng ta về phòng, bôi thuốc lên người, đồng thời phái người mang theo tờ danh sách, báo với Dung mama mọi việc.

Nhận được tin Dung mama lập tức bầm lại với lão phu nhân, bà nổi giận đùng đùng, Nhị tiểu thư đúng là coi trời bằng vung, liền phái Dung mama sang đòi lại bạc cho Đại tiểu thư. Dù sao Lâm nha đầu cũng là người hiểu chuyện, mình giúp nàng ta đòi lại bạc không chừng nàng sẽ hiểu kính cho mình một ít.

Dung mama thật lợi hại, chỉ nói vài câu Nhị tiểu thư liền đưa hai ngàn lượng ra. Bà chỉ nói chút tình hình bên phía lão phu nhân cho Uyển Oanh biết, lão phu nhân lần này tức giận không nhẹ, sợ là kéo dài sẽ khiến lão phu nhân ngã bệnh, như vậy Đại lão gia cũng sẽ không vui, lúc đó cả phủ không ai được yên bình. Ý của Dung mama rất rõ ràng, khôn hồn thì giao bạc ra ngay, nếu không sau này nàng đừng mong có ngày sống tốt.

Uyển Oanh xem như đã hiểu, lần này tổ mẫu hoàn toàn đứng về phía Uyển Lâm. Di nương nàng tuy xuất thân từ phủ thừa tướng, nhưng chỉ là một thứ nữ không được sủng ái, lại còn do thứ muội của Đại phu nhân phủ thừa tướng trèo lên giường tỷ phu mà sinh ra. Mẹ con nàng trước nay không được chào đón, chỉ có thể dựa vào Thị Lang phủ, nếu tổ mẫu và phụ thân cũng chán ghét nàng, vậy nàng làm sao có ngày tháng tốt đẹp. Uyển Oanh mang hai ngàn lượng giao ra, tuy không cam lòng nhưng cũng không làm được gì, đợi Dung mama rời khỏi liền đập phá một đồng đồ đạc trong phòng, lần này đúng là đào tìm đào phổi nàng mà.

Bạn đang đọc truyện *Đổi Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Chia ly

Uyển Lâm rất hài lòng với kết quả lần này. Bỏ ra một chiếc vòng tay ngọc trai liền thu về được nhiều thứ bị Uyển Oanh chiếm mấy năm nay, cộng thêm hai ngàn lượng bạc. Có bạc trong tay Uyển Lâm lại bắt đầu nghĩ kế sách kiếm tiền, có nhiều tiền mới dễ dàng làm việc. Thời Đại này mở sòng bạc, gán hát là kiếm được nhiều tiền nhất, nhưng nàng không thích việc kinh doanh không sạch sẽ này. Mớ từ lâu, lỡ như xảy ra chuyện gì nàng cũng không có đủ thể lực để giải quyết. Thôi tạm thời cứ để đó trước đã, đợi lần sau đến An Quốc Công phủ sẽ tham khảo ý kiến của biểu ca.

Tối hôm đó Đại phu nhân đến Tuyết Lâm viện tìm Uyển Lâm. Càng nhìn bà càng yên tâm về đứa con gái này, cũng tới lúc bà lên đường đến Tĩnh Tâm Am, lần này bà đến là để từ biệt.

“Lâm nhi, hôm nay nương nhìn thấy con đã trưởng thành hơn nhiều, nương cũng yên tâm phần nào. Đây là trang sức của nương, còn có mấy cửa hàng kinh doanh khá tốt. Còn đây là chìa khoá khoá phòng, nơi bảo quản đồ cưới của nương, con hãy hảo hảo bảo quản cho tốt, đợi khi xuất giá mà dùng đến.”

“Đặc biệt là những bình thuốc này, dùng để trị thương, giải độc rất hữu dụng, con nhớ luôn mang theo bên mình, đề phòng bất trắc. Còn có tên những tâm phúc của nương sắp xếp trong phủ mấy năm nay, con hãy chờ thời cơ thích hợp mà sử dụng.”

Đại phu nhân nói từng thứ từng thứ một, Uyển Lâm kinh ngạc mở to mắt nhìn mẫu thân.

“Nương, hôm nay người làm sao vậy? Những thứ này là của nương, nữ nhi sao có thể nhận lấy?” Uyển Lâm vội từ chối.

“Hài tử ngọc, của nương sau này còn không phải là của con sao, nương già rồi dùng những thứ này làm gì. Hơn nữa nương cũng đã bàn qua với tổ mẫu và phụ thân con, nương định đi đến Am Tĩnh Tâm thanh tu một thời gian, trước cảm tạ việc con bình an vượt qua kiếp nạn, sau là cầu cho mọi người trong An Quốc Công phủ và Thị Lang phủ an khang.”

“Nương, người đang nói gì vậy, chẳng lẽ người định bỏ Lâm nhi lại một mình hay sao?”

Uyển Lâm nắm chặt tay Đại phu nhân, không nỡ buông ra.

“Con là do nương hoài thai 10 tháng sinh ra, lý nào nương lại nỡ bỏ con lại một mình. Tuy nương không ở bên cạnh nhưng tâm của nương đều đặt ở nơi con. Con chính là máu thịt trên người nương, điểm này vĩnh viễn không thay đổi.”

An Phụng Nghi lau nước mắt cho Uyển Lâm, nhẹ nhàng dỗ dành như dỗ một tiểu hài tử.

Tối hôm đó An Phụng Nghi dặn dò Uyển Lâm rất nhiều điều, bảo nàng cẩn thận mọi thứ. Còn gọi Quách mama vào, gửi gắm Uyển Lâm cho bà. Buổi sáng khi thỉnh an lão phu nhân, An Phụng Nghi nói ra quyết định của mình, việc quản gia tạm thời do lão phu nhân làm chủ. Vốn trước giờ đa số quyền hành trong phủ cũng là do lão phu nhân nắm giữ, Đại phu nhân chỉ đảm đương ngoài mặt, nay Đại phu nhân không còn ở đây, chắc hẳn lão phu nhân cũng phải phân chia chút quyền hành ra ngoài. Các di nương ánh mắt xoay chuyển, nếu đỡ được lão phu nhân vui vẻ, chắc hẳn các nàng sẽ là người thay thế Đại phu nhân, có thể vơ vét chút ít. Vì việc này mà các nàng minh tranh ám đấu, trong phủ không ngày nào yên, nhờ đó mà Uyển Lâm có thời gian yên tĩnh, chuyện này kéo dài suốt hơn một tháng mới tạm lắng xuống.

Ngày buổi sáng hôm đó Đại phu nhân thu dọn lên đường đi Tịnh Tâm Am, nàng chỉ đem theo ít hành lý và một mama theo hầu, thị vệ sau khi hộ tống nàng đến nơi cũng lập tức trở về phủ. Uyển Lâm muốn đưa tiền nàng nhưng Đại phu nhân không đồng ý, dặn Uyển Lâm hảo hảo chiều cố tốt bản thân, có như vậy nàng mới yên tâm.

Hai mẹ con Bạch di nương đang vui mừng hôn hờ, Bạch di nương nói với Uyển Oanh:

“Con yên tâm, lần này đi nương nhất định sẽ giành được quyền quản gia, sau đó cho nha đầu Uyển Lâm kia ăn đủ khổ”

Không chỉ có Bạch di nương, Phùng di nương cũng tính đến chuyện giành quyền quản gia. Bà là đích nữ quan viên ngũ phẩm, đáng tiếc phụ thân nàng sa cơ thất thế, nàng mới phải lưu lạc làm di nương. Nếu không, bằng tài mao của nàng muốn làm phu nhân chính thất của lão gia cũng không phải không thể.

Lục di nương là thông phòng lão phu nhân an bày cho Phạm Trác, sau sinh ra tam tiểu thư nên được nâng lên làm di nương. Trước nay hai mẹ con nàng sống trong phủ luôn có cảm giác bị lãng quên. Nếu đại phu nhân nhờ vào thân phận cao được kính nể, Bạch di nương, Phùng di nương tranh nhau chia sủng ái của lão gia thì nàng mỗi tháng chỉ gặp lão gia vài lần, nhưng bù lại 2 người có tình cảm thanh mai trúc mã, nàng lại là người do lão phu nhân an bày hầu hạ từ bé nên cũng được lão gia chiều cố có thêm. Lục di nương biết rõ việc mà lão phu nhân nắm trong tay tuyệt sẽ không giao ra, nhưng nếu những người khác tranh giành quá mức, buộc lão phu nhân giao quyền thì nàng chắc chắn sẽ là người được chọn. Vậy nên nàng chỉ cần ở phía sau quạt gió thổi lửa thì mọi chuyện sẽ nằm trong lòng bàn tay.

Tuyệt Lâm viện lúc này rất yên tĩnh, Uyển Lâm cảm thấy cô độc giữa nơi đây. Vốn nghĩ kiếp này được ông trời bù đắp cho nàng hưởng tình mẫu tử, nào ngờ mẫu thân thế nhưng lại rời đi. Ngoài đau lòng nàng không thể làm gì khác, ý mẫu thân đã quyết nàng chỉ đành thuận theo, phải tự bảo vệ mình thật tốt để mẫu thân không phiền lòng.

Một tháng sau Uyển Lâm xin phép tổ mẫu và phụ thân cho phép nàng ngày hôm sau được đi thăm mẫu thân, xem thử nơi mẫu thân sống có thiếu thứ gì không, để nàng có thể thu xếp chu toàn. Vì một mảnh hiếu tâm của nàng, Đông thị và Phạm Trác cũng không thể ngăn cản, phái 20 thị vệ bảo hộ nàng trên đường.

Bạn đang đọc truyện *Đổi Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Tịnh tâm am

Uyển Lâm chỉ mang theo Quách mama cùng Thu Nga, lần này thứ nhất là thăm mẫu thân, tiện đường cũng để quan sát tình cảnh phổ phường nơi đây, để nàng nghĩ ra cách kiếm tiền. Thu An sau lần bị đánh vẫn nằm trên giường, được Uyển Lâm thưởng 10 lượng cùng vài món trang sức, còn cho phép nàng nghỉ ngơi nửa tháng, sau đó sẽ cho nàng quản việc chi tiêu, ban thưởng trong viện. Thu An cảm thấy lần bị đánh này cũng thật đáng. Tiểu thư xem ra rất coi trọng nàng, nên đối với người bên dưới càng hồng hách, khiến mọi người không ai vừa mắt.

Đi suốt một ngày đường Uyển Lâm cũng tới được Am Tịnh Tâm, vừa xuống xe ngựa liền có mấy vị ni cô ra đón, dẫn nàng vào dâng hương. Tịnh Tâm Am là nơi hương khói quanh năm, các vị phu nhân, tiểu thư nhà quyền quý thường xuyên đến dâng hương. Nơi này tuy mộc mạc nhưng rất rộng rãi, có rất nhiều viện nhỏ dành cho người dâng hương ở lại qua đêm. Tuệ Tâm sư thái là thế ngoại cao nhân, xem vận mệnh không bao giờ sai, ai đến đây cũng mong được Tuệ Tâm sư thái xem trước tương lai, đáng tiếc không phải ai cũng có phúc phận gặp được. Uyển Lâm vừa tò mò muốn gặp, lại vừa sợ hãi gặp phải, lỡ như bị nhìn ra nàng đến từ tương lai, không biết nàng có bị bắt hồn đi không nữa.

Rùng mình trước suy nghĩ của mình, Uyển Lâm định đến gặp mẫu thân, nhưng vừa đi đến cửa đã thấy lão mama bên cạnh Đại phu nhân bước ra:

“Đại tiểu thư xin dừng bước. Đại phu nhân bảo nô tì truyền lời, Đại tiểu thư xin hãy trở về. Đại phu nhân ở đây mọi thứ đều tốt, không phiền Đại tiểu thư nhọc lòng. Hữu duyên ắt sẽ gặp lại, mong Đại tiểu thư đừng quá đau buồn. Đại phu nhân thật lòng không muốn gián đoạn việc thanh tu. Người hãy trở về đi thôi.”

Uyển Lâm vẫn không tin vào những gì mình nghe thấy, mẫu thân thế nhưng không muốn gặp nàng, lẽ nào số mệnh của nàng thực sự phải sống trong cô độc? Uyển Lâm hoang mang vô cùng, mãi một lúc sau mới lấy lại tinh thần, ngoan ngoãn quỳ xuống trước cửa, dập đầu 3 cái sau đó trở về viện.

Đại phu nhân ngồi trong phòng niệm kinh, khi biết Uyển Lâm rời đi chỉ đành thở dài. Từ giây phút Uyển Lâm tỉnh lại dùng đôi mắt xa lạ nhìn bà, bà đã biết rất có thể đây không phải là con gái của bà nữa. 14 năm ở bên cạnh chăm sóc, cộng thêm trực giác của một người mẹ, càng quan sát bà càng khẳng định điều này. Con gái thực sự của bà đã chết, ở Thị Lang phủ bà không còn gì vương bận. Uyển Lâm ở trước mắt tuy đối với bà rất hiếu thuận, nhưng bà vẫn không cách nào tiếp nhận được. Việc duy nhất bà có thể làm là nhờ mẫu thân và Đại ca trông chừng con bé, bà sẽ ở đây cầu phước cho tất cả mọi người.

Nhiều năm qua bà không ra sức bảo vệ khuê nữ, chính là vì mong chờ con mình “dục hỏa trùng sinh”, tìm đường sống trong chỗ chết, cuối cùng phát hiện người đó lại không phải con bà. Chỉ hy vọng những gì sư thái nói là đúng, An Quốc Công phủ sẽ được bình an. Cọc ngầm bà để lại trong phủ xem như món quà cuối cùng bà tận sức vì nàng.

Nơi ở của Uyển Lâm phải đi qua một bờ hồ nhỏ, tương đối thanh tịnh. Hôm nay không phải mừng một hay ngày rằm nên không có nhiều khách nhân đến viếng, ở trong viện dành riêng cho gia quyến nhà quý nhân, quan lại chỉ có vài nơi sáng đèn.

Ban đêm ở nơi này thật yên bình, Uyên Lâm có thể nghe thấy tiếng côn trùng kêu. Nhưng ở đây ngắm sao rất đẹp, không có nhà cao tầng, đèn đường làm ảnh hưởng ánh sáng của các vì sao. Không biết ở hiện đại thế nào rồi, không biết nàng chết đi có ai vì nàng mà rơi nước mắt hay không? Mà tốt hơn hết là không ai cả, cảm giác người mình yêu thương rơi xa đau thấu tâm can, nàng đã trải qua một lần và không bao giờ quên được.

Ngày đó bị bắt cóc, khi ba mẹ nàng xông vào cùng cảnh sát, cứ ngỡ an toàn hóa ra chỉ là một cái bẫy. Rầm rầm rầm, từng tiếng nổ vang lên, ngôi nhà hoang phút chốc đổ sụp xuống. Nàng nhớ rõ ba nàng ôm lấy mẹ con nàng, mẹ nàng thì ôm lấy nàng, khi tòa nhà đổ sụp xuống chính là lúc ba nàng ra đi vĩnh viễn, còn mẹ nàng được đưa vào bệnh viện cũng chỉ kịp nói vài lời trần trối rồi qua đời. Thứ duy nhất để lại cho nàng chỉ là chiếc vòng cổ, kỳ lạ là kiếp này nàng cũng có một chiếc vòng cổ như thế.

Đúng vậy, nếu có cơ hội nàng nhất định phải gặp được Tuệ Tâm sư thái, xem xem Tuệ Tâm sư thái biết được bao nhiêu về nàng, về chiếc vòng cổ này, cũng muốn biết có thể dùng chiếc vòng cổ này quay về tương lai hay không.

Quách mama và Thu Nga nhìn thấy tiểu thư cô đơn ngắm nhìn các vì sao mà xót xa. Từ lúc hôn mê tỉnh lại đến giờ tiểu thư vẫn thường một mình suy nghĩ, đáng vẻ cô độc đến thương cảm. Hai người cũng nhận ra tiểu thư không giống với trước kia, nhưng như vậy cũng tốt, ít nhất tiểu thư sẽ bảo vệ được mình, sẽ giúp Đại phu nhân yên tâm thanh tu. Dù sao Đại tiểu thư đối với các nàng vẫn rất tốt, các nàng sẽ một lòng đối với Đại tiểu thư, dầu dầu mạng cũng phải đảm bảo Đại tiểu thư được bình an.

Lại nói tiểu thư hình như càng ngày càng đẹp ra, có lẽ thiếu nữ trưởng thành sẽ đẹp lên, nhưng tiểu thư lại giống như thay da đổi thịt, vẫn là khuôn mặt đó, ngũ quan đó, nhưng đôi mắt thì linh động, trong sáng hơn, khuôn mặt thì hồng hào, trắng mịn hơn, giống như một viên ngọc sáng bị bùn đất bao phủ đang dần lột rửa hoàn toàn.

Bạn đang đọc truyện *Đổi Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Gặp kẻ lạ mặt

Vào nửa đêm, khi Uyên Lâm đang ngủ bỗng có một bóng đen nhảy vào phòng nàng, làm tắt hết đèn, nàng ngồi dậy thì tên áo đen đã phi thân đến bên cạnh. Vì nghĩ đây là nơi linh thiên không ai cả gan làm loạn nên mọi người lơ là canh gác, Uyên Lâm thấy mọi người đi đường cả ngày mệt mỏi nên cho lui ra nghỉ ngơi, chỉ còn một mình nàng trong phòng, vậy mà lại xảy ra chuyện. Ban đầu Quách mama và Thu Nga không đồng ý, nhưng Uyên Lâm kiên quyết, bảo hai người ở hai phòng sát vách, như vậy có động tĩnh gì cũng có thể chạy nhanh đến, như thế hai người mới yên tâm đi nghỉ sớm.

“Người có mục đích gì?”

Uyên Lâm đẩy tay cầm kiếm của tên áo đen đang đặt trên cổ ra, hỏi một câu như thế. Trước nay không có cướp nào dám vào những nơi thế này cướp của, nàng chỉ là một tiểu nhân vật, còn chưa cần đường ai đến nỗi phải thuê sát thủ. Tên này đến đây chẳng lẽ đi nhằm phòng? Như vậy thì vận khí của nàng đúng là quá tệ. Thế nhưng tên áo đen vẫn không hề để kiếm rời khỏi cổ của nàng.

“Ta là Phạm Uyên Lâm, con gái Lễ Bộ Thị Lang Phạm Trác, ta nghĩ ngươi vào nhằm phòng rồi. Nếu ngươi đi ngay ta sẽ xem như không có chuyện gì xảy ra, còn nếu ngươi định giết ta để che giấu thì Phạm gia và An Quốc Công gia nhất định sẽ không tha cho ngươi.”

Uyên Lâm cảm giác được sát khí trên người tên áo đen nên lập tức nói ra, tuy rất sợ hãi nhưng phải cố gắng trấn tĩnh, bằng không mạng cũng không còn.

Tên áo đen hơi bất ngờ với những lời Uyên Lâm nói, cô nương này lá gan không hề nhỏ chút nào.

“Ngươi bị thương?”

Uyên Lâm cảm thấy có mùi tanh nồng, đây rõ ràng là mùi máu.

“Ngươi ngồi xuống đi, ta sẽ giúp ngươi thoa thuốc. Ta biết ngươi không có ác ý, cũng không muốn người khác biết thân phận của ngươi, ta sẽ giữ bí mật.”

Một lần nữa Uyên Lâm khiến tên áo đen sững sốt. Tốt nhất hẳn nên giết nàng, nhưng không hiểu sao hẳn lại có niềm tin vào cô nương trước mắt này. Hẳn xông vào đây cũng là bắt đắc dĩ, có kẻ muốn giết hẳn nên hẳn đành xông vào nơi những phu nhân, tiểu thư nhà quan lại đến dâng hương hay nghỉ qua đêm, hy vọng những tên đó không dám đuổi theo, hẳn cũng muốn tìm một ít thuốc trị thương, vết thương trên tay hẳn cũng không phải là nhẹ. Nghĩ vậy nên hẳn nghe theo lời Uyên Lâm mà ngồi xuống.

Uyên Lâm đốt đèn lên, lấy bình thuốc Đại phu nhân để lại cho nàng giúp hẳn bôi lên vết thương rồi băng bó. Suốt quá trình Uyên Lâm không nói câu nào, cũng không ngừng đầu nhìn hẳn, tên áo đen thì lại chăm chăm nhìn nàng, thanh kiếm nắm trong tay không hề buông xuống.

“Tiểu thư, ngươi không sao chứ?”

Thu Nga nghe thấy động tĩnh vội sang gõ cửa phòng.

“Ta không sao, chỉ là giặt mình thức giấc thôi, ngươi trở về nghỉ ngơi đi.”

Uyển Lâm vừa nói, tay băng bó vết thương cũng không ngừng lại. Thu Nga nghe lời trở về phòng.

“Ngươi có thể đi được rồi.”

Nói xong Uyển Lâm xoay mặt đi, cho hắn một cái ót tiêu sái. Nàng không hề nhìn tới gương mặt hắn, nên không biết rằng hắn đang dùng ánh mắt tìm tòi nhìn kỹ nàng. Trước khi đi hắn quay lại nhìn nàng thêm một cái, trong lòng hắn quyết định sẽ tìm gặp nữ nhân này lần nữa.

Uyển Lâm thở phào nhẹ nhõm. Người này rõ ràng lai lịch không đơn giản, nàng không nhìn hắn vì sợ sau này nhận ra sẽ mang họa sát thân, biết càng nhiều bí mật càng khó sống. Kiếp này nàng chỉ muốn trải qua thật giản dị, yên bình, những gì nàng có hiện tại rõ ràng không đủ để chống chọi với sóng to gió lớn.

Tờ mờ sáng Uyển Lâm cho người thu xếp đồ đạc hỏi phủ, nàng đến trước cửa phòng mẫu thân dập đầu ba cái từ biệt. Ở lại chỉ khiến mẫu thân thêm khó xử. Sau này có cơ hội nàng sẽ lại đến thăm mẫu thân. Khi nàng đủ cường đại, nàng sẽ đón mẫu thân trở về.

Xe ngựa rời đi, có một nhóm người áo đen trong bóng tối nhìn theo, kẻ cầm đầu nhìn kỹ ký hiệu trên xe ngựa, rõ ràng là của phủ Lễ Bộ Thị Lang. Họ nhanh chóng quay về bẩm báo với chủ tử.

Bạn đang đọc truyện *Đổi Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Hiệu thuốc nhân tâm

Vết thương trên người Uyển Oanh tuy đã khỏi nhưng cơn tức trong lòng thì vẫn chưa tan, Uyển Oanh nhiều lần muốn đến tìm Uyển Lâm gây chuyện, lại bị Bạch di nương mãi khuyên ngăn, ngày nào nàng chưa cảm quyền nàng chưa dám trở mặt với Uyển Lâm. Làm khó dễ nàng ta sớm quá sợ là lão phu nhân cho rằng nàng ý thế, không để người khác vào mắt, sẽ không giao quyền cho bà. Việc được một mất mười này bà sẽ không làm.

Trong khoảng thời gian này Uyển Lâm chú tâm vào rèn luyện thân thể, luyện chữ và đọc nhiều sách về dược liệu. Kiếp trước nàng xem phim cổ trang thấy mọi người hăm hại nhau thường dựa vào dược liệu, hương liệu, nàng muốn tìm hiểu chút ít để còn biết cách phòng bị.

Mẫu thân nàng để lại cho nàng ba cửa hàng: một cửa hàng vải vóc, bán khá nhiều loại vải từ bình thường cho đến quý hiếm; một cửa hàng may mặc, những thêu thùa ở đó tay nghề không tầm thường, chỉ là kiểu dáng không có gì mới mẻ; cuối cùng là một hiệu thuốc có tên hiệu thuốc Nhân Tâm. Hiệu thuốc này do một lão nhân họ Trần khoảng 50 tuổi quản lý, ông ta có bộ tóc bạc, bộ râu bạc, lông mày cũng bạc, hai mắt ti hí, tính tình quái gở, trông cứ như một lão ngoan đồng. Hiệu thuốc này thường xuyên bốc thuốc miễn phí cho người nghèo, một nửa lợi nhuận từ hai cửa hàng kia đều dùng để bù lỗ sang đây.

Dù sao đây cũng là làm việc thiện, Uyển Lâm sẽ cố gắng duy trì, giúp đỡ người nghèo. Còn nhớ lần đầu vào hiệu thuốc, thấy nàng ăn mặc phú quý, lão Trần tỏ vẻ không thích. Bất mạch xong kê đơn thuốc, đòi nàng trả 50 lượng. Ông ghét nhất là mấy người nhà giàu, bóc lột được bao nhiêu ông sẽ lấy bấy nhiêu.

Uyển Lâm cười đưa cho ông 50 lượng bạc. Sau đó mới báo danh tính, lão nhân nhìn Uyển Lâm như muốn xuyên thấu, hồi lâu mới nói:

“Nếu ngươi là con của đại phu nhân thì ta sẽ ở lại giúp. Nhưng ta có nguyên tắc riêng, nếu vi phạm ta sẽ không làm nữa.”

Ông liệt kê một đồng nguyên tắc cổ quái, nào là nhìn không thích thì không khám bệnh. Phú quý thì khám giá cao. Người nghèo thì miễn phí. Dùng tiền bạc, quyền lực ép ông chữa bệnh tuyệt đối không chữa, hoặc là cho một liều thuốc quy thiên luôn. Tóm lại lão nhân này chân chính là một lão nhân quái gở. Bởi vậy mà dù y thuật cao, nhưng những nhà giàu, quyền quý được ông chữa lại không thích ông, danh tiếng truyền đi không hề tốt đẹp gì.

Sau lần gặp đó, Uyển Lâm nhận thấy tính lão nhân ông tuy hơi lập dị nhưng đích thực là người tốt, ông lại ở một mình, công việc làm không xuê sao có thời gian chăm lo cho bản thân, vì vậy mà Uyển Lâm cố gắng chăm sóc cho ông. Nàng sắp xếp một gã sai vặt giúp ông làm việc lật vại và nấu cơm. Thỉnh thoảng nàng cũng bảo Quách mama mang ít thức ăn, đồ dùng cần thiết cho ông. Dần dần ông cũng sinh lòng hảo cảm, hiếm có tiểu cô nương 14 tuổi nào chu đáo được như vậy. Có lẽ nàng khác với những tiểu thư được nuông chiều từ bé kia, tâm lòng nàng cũng lương thiện như mẫu thân nàng vậy, sau mấy tháng quan sát ông bắt đầu dần dần tiếp nhận sự chu đáo từ Uyển Lâm mà không còn cảnh giác nữa.

“Hồi bẩm chủ tử, tiểu nhân đã điều tra rõ, cô nương kia tên Phạm Uyển Lâm, là đích nữ Lễ Bộ Thị Lang, cháu gái của An Quốc Công.”

Một người áo đen bịt mặt tiến lên bẩm báo, sau đó đem tình hình về Uyển Lâm mà hắn điều tra được, đặc biệt là kể từ khi nàng tỉnh lại, bẩm báo không sót câu nào.

“Ta biết rồi, ngươi lui xuống trước đi.”

Nam tử mang về mặt bằng sơn nhàn nhật đắp. Đôi mắt phượng dài hẹp, sắc lạnh từ từ mở ra, đây chân chính là mỹ nam tử trong truyền thuyết, khuôn mặt góc cạnh, ngũ quan thập phần hoàn mỹ. Người này chính là Lục hoàng tử - Phương Vinh Khánh, mẫu phi là Diệp quý phi được sủng ái trong hậu cung, người có thể cùng hoàng hậu tranh sáng tranh tối trong cung.

“Nàng quả nhiên là nữ tử không đơn giản.”

Phương Vinh Khánh nói một câu, sau đó mỉm cười.

...

Tính từ lúc mẫu thân rời đi đã gần một tháng, Uyển Lâm hiện giờ đã nhận biết được khá khá được liệu, hương liệu, chủ yếu là những loại thông dụng, vì nàng không có thiên phú trong lĩnh vực này. Đối với cầm kỳ thi họa, nữ công gia chánh tuy nàng không mấy hứng thú nhưng thời đại này đó lại là những thứ quan trọng đối với nữ tử. Cũng may Uyển Lâm của trước kia thường quanh quẩn trong viện nên thường xuyên luyện tập, cũng xem như thành thạo. Nàng không muốn mai một những kỹ năng này nên cũng thường dành chút thời gian cho chúng, đặc biệt là thư pháp, trong các loại tài nghệ thì thư pháp của Uyển Lâm là cao nhất, chữ viết cực kỳ xinh đẹp. Những thứ khác nàng cũng chỉ thường thường, không quá tốt cũng không quá tệ, Uyển Lâm khá hài lòng với kết quả này, duy chỉ có thêu thùa, may vá thì nàng đành mặc kệ, đã có cửa hàng, có tú nương, nàng không quan tâm lắm đến mấy thứ này, dù sao y phục, túi thơm các thứ cũng đã có người làm sẵn.

Ngày hôm đó Uyển Lâm nhận được thiệp mời từ An Quốc Công phủ, người gửi là biểu tỳ An Nguyệt Lan, hẹn nàng ngày mai gặp ở Như Ý lâu, mọi người sẽ cùng đến dòng suối trong rừng bắt cá về làm quà, tạo bất ngờ cho tổ mẫu. Uyển Lâm nở nụ cười, ít nhất kiếp này nàng còn có những người thân đối đãi với nàng thật tình. Nàng phân phó xuống cho Quách mama cùng Thu Nga chuẩn bị vài bộ y phục gọn nhẹ cùng vài món đồ cần thiết cho ngày mai.

Bạn đang đọc truyện *Đổi Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Du ngoạn

Lại nói, một tháng nay ngoại trừ viện của nàng thì nơi nào cũng ồn ào. Bạch di nương, Phùng di nương, Lục di nương suốt ngày lấy lòng tổ mẫu, đi khắp nơi tìm vật tốt, vật quý đem về làm quà nhằm khiến tổ mẫu vui vẻ trao quyền. Các thứ muối cũng lủi rủi theo sát tổ mẫu, giúp các di nương tranh phần sủng ái. Sau một thời gian họ nhận ra tổ mẫu căn bản không muốn ủy quyền, mà muốn tự nắm trong tay. Các nàng lại chuyển sang kế sách khác, đó là lấy lòng phụ thân. Phụ thân đến viện người này, người kia liền tìm cách lôi kéo sang viện mình, mọi người thổi gió bên gối, để phụ thân mở lời với tổ mẫu, khuyên người nên nghỉ ngơi, giữ gìn sức khỏe, giao việc quản gia cho người khác trong phủ quản là được.

Phụ thân cũng không phải kẻ ngốc, từ đầu ông đã nhìn ra ý định của mẫu thân, nên các di nương lấy lòng ông vô cùng hòng thụ, nhưng lại không có ý định nói giúp. Kết quả là, sau một thời gian cố gắng vô ích, các nàng chẳng ai được lợi gì, của cải còn bị vơi một phần, chỉ có tổ mẫu là càng mập ra, đúng là lòng tham không đáy.

Thu An khi dưỡng thương xong thì được Uyển Lâm giao cho việc chính là chuẩn bị ngân lượng, trang sức ban thưởng cho những hạ nhân tùy vào công lao. Thu An kiêu căng, thường xuyên ăn chặn tiền ban thưởng, Uyển Lâm cũng giả vờ không biết, mặc nàng làm bậy.

Cửa hàng vải vóc và may mặc sau khi được Uyển Lâm chinh đốn một phen đã thu được nhiều lợi nhuận hơn. Nàng dựa vào trí nhớ kiếp trước, thêm một chút sáng tạo vẽ ra những bộ trang phục thường thấy trên phim ảnh, không ngờ hiệu quả rất tốt. Đối với những y phục hoa lệ thì hạn chế số lượng bán ra, thậm chí có một số mẫu y phục chỉ làm một chiếc duy nhất, về sau khiến cho nhiều tiểu thư, phu nhân tranh đoạt nhau mua, cửa tiệm ngày càng đông khách.

Thoảng cái tiền lời của hai cửa hàng cộng lại tăng gấp ba lần, sau khi bù lỗ cho hiệu thuốc thì cũng dư được một khoản.

Trần lão sau khi biết Uyển Lâm dùng tiền bù lỗ cho tiệm thuốc liền muốn ra chút sức. Người giàu đến khám ông vẫn nhận, có điều lấy giá cao hơn xưa, người nghèo thì tùy hoàn cảnh mà lấy ít hay không lấy tiền. Dần dần tiệm thuốc cũng cân bằng được thu chi, không cần bù lỗ nữa.

Ngân phiếu mẫu thân cho nàng được tám vạn lượng, nàng giữ lại một ít vốn riêng của mình, toàn bộ số tiền còn lại và tiền của mẫu thân nàng chia một ít gửi vào tiền trang, phần lớn nàng dùng để mua thêm chút sản nghiệp và thuê một cửa hàng ở trung tâm kinh thành để buôn bán hương liệu. Nàng nhờ đại biểu ca giúp nàng tìm nơi cung cấp nguồn hàng giá rẻ, quả thực tìm được một nơi có giá thấp hơn hai thành so với bên ngoài, người này từng nhận được sự giúp đỡ của An Quốc Công phủ nên mới lấy giá rẻ đến thế. Uyển Lâm rất biết cảm kích, đề nghị để lại cho biểu ca An Duyệt Hiến 5 thành, nhưng biểu ca không đồng ý, sau đó nói nếu không cứ ghi dưới danh nghĩa Nguyệt Lan, nhưng chỉ lấy 2 thành. Biểu ca đây là sợ nàng thân nữ nhi, xảy ra chuyện gì thì khó mà giải quyết được, lấy 2 thành cũng chính là cho nàng chỗ dựa, có việc gì tùy thời có thể để An Quốc Công phủ ra mặt.

Thương nhân cung cấp nguồn hàng rất có lòng, tiến cử một nữ nhân có năng khiếu về hương liệu, mang theo cả giấy bán thân của nàng, để nàng giúp mọi người nghiên cứu ra những loại hương mới, cạnh tranh với những cửa hàng khác. Lần này Uyển Lâm đúng là vớ được bảo bối, hương liệu nàng ta phối ra thực sự đặc biệt, Uyển Lâm để nàng nghiên cứu làm ra những hương liệu có vị của trái cây, rất nhiều quý phu nhân không chịu được mùi hương quá nồng nên thường xuyên đặt trái cây tươi trong phòng, lấy đó thay cho hương liệu. Nếu nghiên cứu ra được hương liệu có mùi thơm của các loại trái cây khác nhau, chắc hẳn sẽ có rất nhiều người yêu thích, vì thời này mùa nào trái cây đó, lại khó bảo quản được lâu, nếu đặc biệt yêu thích mùi thơm của loại trái

cây nào sẽ khó lòng giữ được quanh năm suốt tháng. Hiện giờ chỉ còn đợi Thu Hương - người vừa được vị thương nhân kia đề cử tìm ra cách phối hương liệu là có thể khai trương cửa hàng đầu tiên.

“Di nương, chẳng lẽ cứ để mặc cho tiện nhân kia sống thoải mái vậy sao? Người không định đòi lại công đạo cho nữ nhi sao?”

Uyển Oanh cảm tức vô cùng. Dựa vào cái gì mà nàng ta lại được ưu ái như thế, còn có thể cùng người phủ An Quốc Công thân thiết, mà nàng và di nương lại chẳng được phủ Thừa tướng chào đón chút nào. Uyển Oanh không cam tâm, thứ nàng không có, tiện nhân kia càng không thể có.

“Bình tĩnh đi, nương đã có cách. Lần này ta sẽ để cho nàng có đi mà không có về.”

Bạch thị cười xấu xa. Hai mẹ con trò chuyện đến tối muộn mới xong, Uyển Oanh vui vẻ đến không ngủ được, chỉ nghĩ đến cảnh ngày mai thôi là nàng đã thấy sung sướng. Sau này mọi người sẽ chỉ biết đến nữ nhi Thị Lang phủ là nàng, mà không phải là tiện nhân kia. Bạch di nương vốn không muốn ra tay độc ác, nhưng từ lúc Uyển Lâm khỏi bệnh dường như thoát thai hoán cốt, lại còn thân thiết với An Quốc Công phủ khiến bà lo sợ trong lòng, muốn sớm diệt trừ nàng ta.

Ngày hôm sau Uyển Lâm đến Như Ý lâu gặp mặt huynh muội An Duyệt Hiền và An Nguyệt Lan. Thời đại này không quá khắt khe việc nam nữ gặp mặt, ngồi cùng bàn dùng bữa, thậm chí hẹn gặp, chỉ cần không làm ra những chuyện đáng xấu hổ thì mọi người cũng không ai chỉ trích bàn tán, huống hồ nàng đi cùng với biểu ca, biểu muội, nên càng không sợ ai nói bóng gió.

“Biểu muội, đến đây này, ta đợi muội từ sớm đây. Muội không biết chứ ta nôn nóng được đến nơi hẹn lắm lắm, năn nỉ đại ca thật lâu, đại ca mới chịu sắp xếp chuyến đi này, còn nói vì hứa với muội nên nhân tiện dẫn ta theo. Ta đây cũng là nhờ phúc của muội đấy.”

An Nguyệt Lan nói một tràng, mang theo vẻ mặt đầy háo hức, mong chờ.

“Biểu muội mới đến, còn chưa uống chén nước đã bị muội làm phiền rồi. Sớm biết thế ta đã không mang muội theo.”

An Duyệt Hiền trêu ghẹo Nguyệt Lan.

“Hừ, ca dám không mang muội theo, muội sẽ đi mách với tổ mẫu, để huynh không khiến tổ mẫu bất ngờ nữa. Với lại không có muội, mọi người làm sao vui vẻ được.”

An Nguyệt Lan không chút bận tâm đáp trả.

“An Quốc Công phủ sao lại sinh ra một tiểu hầu tử như muội chứ, thật là...”

An Duyệt Hiền than thở. Đây không biết là lần thứ mấy An Nguyệt Lan nghe được câu này, giống nàng có gì không tốt chứ.

“Công tử mời bên này.”

Tiểu nhị cung kính dẫn đường. Lúc này Lục hoàng tử đi ngang căn phòng Uyển Lâm đang ngồi, nghe ba chữ An Quốc Công phủ liền dừng lại, phân phó tiểu nhị:

“Người đi trước đi, ta vào chào hỏi người quen cũ, lát nữa sẽ tự mình sang đó.”

Tiểu nhị cung kính lui xuống.

Bạn đang đọc truyện *Đổi Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 17: Nhị vị hoàng tử

“Hồi bẩm Đại thiếu gia, Lục hoàng tử đứng lúc đi ngang qua đây, tiện đường muốn ghé vào chào hỏi.”

Tâm phúc bên cạnh An Duyệt Hiền bẩm báo.

“Mau mời vào.”

Miệng nói vậy nhưng An Duyệt Hiền lại khẽ nhíu mày. An Quốc Công phủ xưa nay không tham gia tranh chấp ngôi báu, có không ít hoàng tử muốn mượn hơi họ nên tìm mọi cách tiếp cận, dụ dỗ, thậm chí đe dọa. Trước nay hần và Lục hoàng tử cũng không có qua lại, thế nào mà...

Lục hoàng tử bước vào, mọi người tiến lên hành lễ, Lục hoàng tử khoát tay miễn lễ, bảo mọi người:

“Ngồi xuống đi, là bốn hoàng tử đường đột ghé vào, mọi người cứ tự nhiên.”

Uyển Lâm nhìn thấy Lục hoàng tử, chỉ cảm thấy người này có đôi mắt thâm thúy, khuôn mặt lạnh lùng, nhất định là người tâm cơ thâm trầm. Lục hoàng tử lúc này đang mặc một bộ y phục màu đen, tạo cảm giác xa cách, như thể cảnh cáo người lạ chớ tới gần. Uyển Lâm chỉ biết về thời đại này bằng những ký ức của nguyên chủ, vì vốn dĩ nó không hề có trong lịch sử nàng đã biết.

Không khí trong phòng đang im ắng, mọi người ngưng ngưng không biết phải nói gì, đột nhiên có một thiếu nữ xông vào.

“Hoàng huynh, huynh đi đâu vậy, làm muội tìm suốt.”

Lục hoàng tử bất đắc dĩ nói:

“Sao muội lại lên xuất cung thế này, phụ hoàng và mẫu phi mà biết nhất định sẽ phạt muội cho xem.”

Thiếu nữ không thêm đề ý trả lời:

“Muội mới không sợ, dù sao cũng ra khỏi rồi, huynh nhất định phải dẫn muội đi những nơi thật vui đó.”

“Tham kiến Nhị công chúa, Nhị công chúa vạn phúc.”

Mọi người giờ phút này mới biết đây là Nhị công chúa Phương Quế Chi, muội muội ruột của Lục hoàng tử, năm nay 11 tuổi, nhỏ hơn Uyển Lâm ba tuổi. Công chúa trông rất tinh nghịch, đáng yêu, một đôi mắt to tròn, linh động đang chớp chớp, quan sát mọi người trong phòng.

“Đề ta giới thiệu, đây là đại công tử An Quốc Công phủ An Duyệt Hiền, đây là đại tiểu thư An Quốc Công phủ An Nguyệt Lan, còn đây là...” Lục hoàng tử dừng lại một chút, nhìn Uyển Lâm

“Tiểu nữ Phạm Uyển Lâm, đích nữ phủ Lễ Bộ Thị Lang, xin ra mắt công chúa.”

Uyển Lâm đứng lên hành lễ lần nữa, tự mình giới thiệu. Hôm nay Uyển Lâm mặc y phục màu vàng nhạt, bên trên thêu một ít hoa cúc trắng, khuôn mặt trắng mịn, không chút son phấn, bên hông đeo một túi hương, ngọc bội tùy thân, trên cổ là một chiếc vòng cổ hình giọt nước trong suốt. Nhìn qua khiến người ta cảm thấy nhẹ nhàng, thoải mái, thêm một đôi mắt to tròn, linh hoạt, thực sự là một tiểu cô nương thanh thoát động lòng người.

Nhị công chúa vô tư nói:

“Đứng lên đi, đây là ở ngoài cung, không cần nhiều lễ thế đâu.”

“Nhưng mà sao mọi người lại tụ tập ở đây vậy, định đi đâu chơi đúng không?” Nhị công chúa hai mắt sáng lên.

“Hồi bẩm công chúa, chúng thần dự định cùng ra bờ suối sau rừng bắt cá, đúng lúc Lục hoàng tử đi ngang nên mọi người mới cùng ở một chỗ” An Duyệt Hiền mở lời.

“Bắt cá, được được, ta cũng muốn đi, hoàng huynh, huynh đưa muội đi cùng có được không, trước nay muội chưa từng bắt cá ngoài bờ suối lần nào.”

Nhị công chúa làm nũng, lay cánh tay cũng Lục hoàng tử trông hết sức đáng yêu.

“Chuyện này...không biết chư vị ở đây có phiền không khi ta và hoàng muội đi cùng?” Lục hoàng tử dường đột hỏi.

“Không dám, có Lục hoàng tử và Nhị công chúa đi cùng là điều vinh hạnh của mọi người ở đây.”

Câu nói này mang mười phần khách khí. Mọi người cũng chưa gặp được mấy lần, giờ lại muốn đi cùng thật bất tiện, đây rõ ràng là từ chối khéo.

“Được, vậy chúng ta cùng đi thôi.”

Lục hoàng tử chưa kịp mở miệng đã bị Nhị công chúa chặn lời, lời kéo xuống lâu, rõ ràng nàng không hiểu ẩn ý trong lời nói của biểu ca, còn tưởng thế là đồng ý, thật là một tiểu cô nương hết sức đáng yêu. Ba người liếc mắt nhìn nhau, cùng đi xuống lầu, lúc này lại vừa vịn gặp thêm một người nữa. Người này gọi là đệ nhất mỹ nam tử cũng không ngoa, so với Lục hoàng tử có hai phần giống, đôi mắt không lạnh lùng như Lục hoàng tử, dung mạo lại có phần nhìn hơn, khuôn mặt mang theo ba phần ý cười, nhìn vào có thêm mấy phần hào cảm. Trên tay cầm quạt trắng, mặc y phục xanh dương, bên hông đeo ngọc bội quý giá, cả người đều phát ra khí chất phú quý, ưu nhã, khó lòng dời mắt, ừ, còn có một chút khí chất mỹ nhân trong đó nữa (vì xinh quá nên giống nữ nhi).

“Lục hoàng huynh, Nhị muội, sao mọi người lại ở đây?”

Còn chưa nói hết đã thấy An Duyệt Hiền bước xuống “Hiên huynh, huynh cũng ở đây sao?” nam tử trẻ tuổi ngạc nhiên hỏi.

“Tham kiến Thất hoàng tử.”

An Duyệt Hiền hành lễ, đưa mắt nhìn Nguyệt Lan và Uyển Lâm. Thất hoàng tử cười hi hi tiến lên khoác vai An Duyệt Hiền, nói:

“Không cần đa lễ, mọi người đều quen biết cả mà.”

Nguyệt Lan đứng phía sau bật cười. Thất hoàng tử này cùng với đại ca nàng từ nhỏ thường xuyên chơi chung, thân như huynh đệ. Phát hiện mình thất lễ, Nguyệt Lan thu hồi cảm xúc.

“Mọi người định ra bờ suối bắt cá, nếu Thất đệ không phiền thì đi cùng đi.”

Lục hoàng tử lạnh nhạt nói, hắn cũng biết Thất đệ và đại công tử An Quốc Công phủ quan hệ không tệ, từ nhỏ hắn đã không thích đệ đệ này, suốt ngày không lo chính sự, chỉ thích nhàn rỗi, kết giao bạn bè tứ hải, lại còn vì bề ngoài quá xinh đẹp mà thiếu đi vài phần khí khái nam tử.

“Thất ca, cùng đi đi, đồng người thì vui mà”

Nhị công chúa cười hớn hở, trong số các vị hoàng huynh, Thất ca là người vui tính nhất, cũng rất hoà đồng, lúc nào cũng mang khuôn mặt tươi cười khi nhìn thấy nàng.

“Cùng đi thôi.”

An Duyệt Hiên bước đến vỗ vai Thất hoàng tử. Tên này thường ngày rất ham vui, lần này không đi cùng mới là kỳ lạ. Hai người từ nhỏ đã thân như huynh đệ, hắn hiểu quá rõ Thất hoàng tử này rồi.

Thất hoàng tử cười cười theo mọi người cùng đi, Lục hoàng tử và Nhị công chúa ngồi cùng xe ngựa, Uyển Lâm và Nguyệt Lan một xe, An Duyệt Hiên và Thất hoàng tử một xe, ba chiếc xe ngựa lần lượt chạy đi.

Bạn đang đọc truyện *Đổi Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Nhị công chúa tham ăn

Bờ suối sau cánh rừng nước chảy róc rách, xung quanh cây cối xanh tươi, thoang thoảng trong gió còn có nhiều hương hoa trộn lẫn, không khí nơi này thật khiến người ta thấy thoải mái.

Một đoàn người nam thanh nữ tú chậm rãi bước đi ven bờ suối, chỉ có Nhị công chúa lạnh lợi nói chuyện không ngừng, thật náo nhiệt.

“Chúng ta dừng lại ở chỗ này đi.”

Uyển Lâm chỉ vào bãi cỏ gần đó, xung quanh là những bông hoa đại đủ màu sắc, mọi người ngưng mắt nhìn Uyển Lâm, không biết nàng định làm gì.

Thu Nga nhanh chóng trải một lớp lại một lớp thảm thật dày ra thảm cỏ, lúc này Uyển Lâm mới chợt phát hiện ra nơi này còn có mấy vị hoàng tử, công chúa, hẳn là không quen với việc ngồi trên cỏ thế này. Bất chợt Nhị công chúa lôi kéo nàng ngồi bẹp xuống, còn cảm khái:

“A, như thế này thật thú vị, ta lần đầu được ngồi như thế này đây, vậy mà người cũng nghĩ ra được, thưởng thưởng.”

Nói xong còn ngắt một đoá hoa, xem như báu vật đặt vào tay Uyển Lâm, khiến nàng dờ khóc dờ cười, Nhị công chúa thật là trẻ con.

“Đa tạ công chúa ban thưởng.”

Uyển Lâm không quên lễ nghi, đứng lên hành lễ. Nhị công chúa cười haha, cái vị cô nương này đúng là biết đùa, bình thường nàng ban thưởng như thế ai mà không xụ mặt xuống, chỉ có nàng ta là thuận theo mình đùa giỡn, trong lòng sinh thêm vài phần hảo cảm.

“Được rồi mọi người cùng ngồi xuống đi, êm lắm đây, nào nào.”

Nhị công chúa cho Uyển Lâm miễn lễ, rồi lôi kéo Nguyệt Lan, ba nam nhân còn lại nhìn nhau cười, tự giác ngồi xuống. Ở giữa mọi người đặt một chiếc bàn nhỏ, vừa đủ tạo ngăn cách giữa nam và nữ, thế này cũng coi như không trái lễ nghi, lúc này nha hoàn bên cạnh An Duyệt Hiên và Nguyệt Lan bưng nước đến cho mọi người rửa tay, rồi mới bưng ít thức ăn nhẹ ra, vì chỉ chuẩn bị cho ba người nên có hơi ít.

Uyển Lâm nhìn về phía Thu Nga gặt đầu, nàng liền mang ra mấy món ăn mà mọi người ở đây chưa từng nhìn thấy.

“Đây là mấy món mà mama bên cạnh Uyển Lâm làm ra, mọi người nếm thử xem.”

Đúng là Quách mama làm ra những món này, nhưng Uyển Lâm lại cố tình bỏ qua là mình nghĩ ra, như vậy cũng không tính là nói dối đi.

Nhị công chúa sắc mặt nghi ngờ, nhưng nhìn những món đầy màu sắc trước mắt, không nhịn được gấp một đũa bỏ vào miệng, vừa nhai ngấu nghiến vừa nói:

“Oa ăn ngon thật, đây là gà sao? Sao lại giòn thế này?”

Lục hoàng tử tròn tròn mắt, công chúa hoàng gia mà lại không tuân theo quy củ, vừa định quở trách đã nghe Nguyệt Lan cười không ngừng:

“Nhị công chúa, người còn chưa nuốt xuống đã vội khen ngon rồi.”

Vốn Nguyệt Lan so với Nhị công chúa cũng nghịch ngợm không khá hơn là bao, nhưng vì giữ lễ nghi, không dám bắt kính trước hoàng gia nên này giờ vẫn luôn kiềm chế. Thấy Nhị công chúa hoạt bát tám năng cũng ngứa ngứa, không nhịn được liền trêu ghẹo, phớt lờ bại lộ bản chất tiểu hầu tử.

“Không tin mọi người ném thử xem”

Nhị công chúa tự tin mở miệng. Uyển Lâm cười cười đặt chén tương ớt nằng cho người ủa ra, đem để trước mặt từng người, ý bảo phải dùng kèm với món gà rán này, mọi người hiểu ý mỉm cười, Nhị công chúa dùng không đúng cách mà chưa gì đã lớn giọng ồn ào rồi.

Mỗi người được các nha hoàn gấp vào chén một miếng gà rán, bỏ vào miệng giòn tan, gà mềm mềm, còn giữ độ ngọt của thịt, đi kèm với tương ớt cay cay, thật sự rất ngon. Nhị công chúa tham ăn, không đợi cung nữ bên cạnh gấp cho, đã tự lấy đũa gấp một miếng to, lăn đầy tương ớt, Uyển Lâm chỉ kịp mở miệng kêu “Nhị công chúa...” để ngăn cản, đã thấy nằng bỏ vào miệng, sau đó la lên:

“Cay cay cay.”

Nhưng vì tiếc thức ăn ngon nên vẫn cố nuốt xuống hết, làm mọi người đang ăn xém chút cười phun hết ra, không biết còn tưởng rằng tiểu cô nương hoang dã bị bỏ đói lâu ngày.

Uyển Lâm nhanh tay múc một chén sữa bò, đưa đến trước mặt Nhị công chúa. Vốn nằng lo cho biểu ca và biểu tỷ ăn cay không quen, nên mang theo ít sữa bò, không ngờ thật sự dùng đến. Sữa bò này sau khi vắt xong, nằng cho người lọc qua vải sạch, sau đó đun sôi, lại bỏ vào đó vài thứ để khử mùi tanh, uống vào có vị gần giống sữa tươi thời hiện đại, dùng để trị cay là tốt nhất.

Nhị công chúa một hớp uống sạch, lúc này mới thấy đỡ hơn. Lục hoàng tử nhận khăn từ cung nữ, lau sữa còn dính trên miệng Nhị công chúa, không nhịn được mà mắng:

“Muội thật là, ở đâu lại có một công chúa tham ăn như muội vậy chứ, thật mất hết mặt mũi” tuy la mắng nhưng giọng điệu lại cưng chiều vô cùng, khiến An Duyệt Hiền tưởng mình nghe lầm, trước nay mọi người đồn đãi Lục hoàng tử lạnh lùng, không ngờ lại yêu thương muội muội ruột như vậy.

“Đây là sữa sao? Sao mà ngon thế, ta chưa từng uống qua, là sữa gì vậy?”

Nhị công chúa làm mặt quỷ, tiếp tục quay sang hỏi Uyển Lâm

“Hồi bẩm công chúa, đây là sữa bò, tiểu nữ cho người đun lên, lại bỏ vào chút gia vị nên uống sẽ hơi khác một chút.”

Vốn nghe nói sữa bò, sắc mặt Lục hoàng tử và Thất hoàng tử hơi tối lại, hoàng gia trước giờ không dùng những thứ có mùi khó chịu này, có uống cũng là uống sữa người, nhưng không phải ai trong hoàng tộc cũng có sở thích kỳ lạ đó. Khi nghe nói hơi khác bình thường, hai người có chút tò mò. Mỗi người lần lượt nhận một chén sữa, nghi ngờ nhấp môi một chút, quả nhiên ngọt dịu, không khó ngửi như bình thường.

“Vậy còn món này?”

Nhị công chúa không quan tâm tới sắc mặt hai vị ca ca, nhìn thấy trước mắt rất nhiều thứ liền chỉ chỉ vào, tiếp tục hỏi.

“Hồi bẩm công chúa, đây gọi là bánh mì kẹp thịt.”

Uyển Lâm tươi cười trả lời. Kiếp trước nằng sớm tự lập, sang Mỹ du học lại ăn quen những món có vị béo, sang thế giới này tuy món ăn giữ nguyên vị nhưng lại quá nhạt. Nằng dựa vào trí nhớ ghi chép ra, rồi đưa cho Quách mama, cũng may Quách mama là đầu bếp giỏi, sau mấy lần thất bại đã nghiên cứu ra hai món này.

Một là gà rán, gà sau khi hấp chín cho lăn qua một lớp bột gạo đã qua nêm nếm, thời đại này không có bột chiên xù, chiên giòn nên chỉ có thể bọc một lớp bột, chủ yếu là ở cách nêm nếm và tương ớt ăn kèm. Đem gà chiên trong chảo ngập mỡ, bỏ vào hộp thật kín, nằng lo đem theo đường dài sẽ giảm độ giòn, nên lúc ghé Như Ý Lâu đã cho Thu Nga chiên sơ lại một lượt, vì Như Ý Lâu là sản nghiệp của An Quốc Công phủ nên không khó để mượn nhờ nhà bếp. Còn tương ớt là nằng để Quách mama ủ thử mấy hũ, theo nhiều cách khác nhau, cuối cùng chỉ có một hũ dùng được, chỉ là hơi cay một chút, nhưng rất hợp khẩu vị của nằng.

Món thứ hai, cũng chính là món bánh mì kẹp thịt mà Nhị công chúa đang nhìn chăm chăm, là do Quách mama mất rất nhiều công sức mới nghiên cứu ra được. Đầu tiên là phải làm ra những lát bánh mì, tiếp đó là loại sốt đặc biệt để quét lên bánh mì, còn lại thịt vịt nướng và rau ăn kèm tương đối dễ làm. Có điều món này phải tự mình bỏ các nguyên liệu vào, lại còn dùng tay để ăn, sợ là mấy vị hoàng tử, công chúa ở đây không muốn ăn thử.

Kiếp trước chú không cho nằng nhiều tiền, bảo rằng muốn tốt cho nằng, để nằng tự lập, mặc dù nằng có tiền riêng nhưng vẫn đi làm thêm ở nhiều nơi, trải nghiệm cuộc sống sinh viên nghèo, trong đó có cửa hàng thời trang, thức ăn nhanh,... không ngờ những thứ đó trong kiếp này lại phát huy tác dụng.

Nhìn vẻ mặt thèm thuồng của Nhị công chúa mà Uyển Lâm bật cười, thầm nghĩ cứ thử một lần xem phản ứng của họ ra sao. Trước hết lấy một lát bánh mì, quét lên đó chút nước sốt, bỏ vào vài loại rau, thêm thịt vịt nướng, lấy thêm một lát bánh mì kẹp lên, đang nghĩ xem làm thế nào để đưa cho Nhị công

chứa thì đã bị Nhị công chúa cướp lấy, không chần chừ cầm lấy mà cắn.

Hoá ra tiểu oa nhi này thường ngày thích dùng tay cầm thức ăn, chỉ vì hoàng gia nhiều quy củ nên phải giữ lễ, thấy Uyển Lâm như vậy nên Nhị công chúa hoàn toàn thoải mái, dùng tay để ăn. Những người còn lại cũng không biết làm sao, nhưng đi ra ngoài thì nên thoải mái không phải sao, vì vậy mà cũng không khách khí nữa, bữa ăn này tuy thiếu lễ nghi nhưng lại hết sức dễ chịu, ai nấy đều bụng lòng tâm tình.

An Duyệt Hiên cười cười:

“Những món biểu muội mang đến thật khiến ta mở rộng tầm mắt, làm cho những thứ ta và Nguyệt Lan chuẩn bị sẵn trở thành trò cười rồi. Các người mang tất cả xuống đi” An Duyệt Hiên trêu ghẹo Uyển Lâm.

“Biểu muội à, vẫn là tổ mẫu bất công, liền để một mama tay nghề cao siêu như thế đến chỗ muội, ta thật không cam lòng, muội nhất định phải để mama ghi lại cách nấu, để ta ăn mỗi ngày đây nhé.”

Nguyệt Lan níu tay Uyển Lâm, tỏ vẻ ngại nhất định phải đáp ứng.

“Ta, ta nữa. Uyển Lâm tỷ tỷ, sau này ta thường xuyên đến chỗ tỷ, tỷ làm cho ta ăn được không?”

Nhị công chúa dùng đôi mắt trông mong mà nhìn Uyển Lâm, vì mấy món ngon mà Uyển Lâm đã trở thành tỷ tỷ, đây đúng là chuyện lạ.

Đối với hai người này Uyển Lâm thật hết cách

“Được rồi, ta đều đáp ứng hết, được chưa.”

Uyển Lâm cười nhìn hai kẻ tham ăn, nghịch ngợm này. Nhất thời quên mất đây là Nhị công chúa, đến thời đại này mấy tháng vẫn là chưa quen với cấp bậc lễ nghĩa, mọi người có chút sững sờ nhưng cũng chỉ bật cười. Cảnh đẹp ý vui làm tất cả mọi người thoải mái, tạm quên đi thân phận.

“Muội đó, chỉ biết ăn thôi. Muội tưởng trốn ra khỏi cung một lần dễ dàng lắm sao, lại còn ở đó đòi hỏi.”

Lục hoàng tử lắc đầu, đối với muội muội này hẳn thật thúc thủ vô sách.

“Vào tỷ vào hoàng cung chơi với ta nhé, ta sẽ thường xuyên gửi thiệp mời cho tỷ” Nhị công chúa tiếp tục dùng công phu giả bộ ngây thơ này mà nói với Uyển Lâm.

Uyển Lâm véo nhẹ lên má Nhị công chúa, thật là một đứa trẻ tinh ranh, ánh mắt trông mong cùng giọng nói nũng nịu, non nớt kia khiến nàng không cách nào chối từ, lại nhớ đến mấy đứa bé trong cô nhi viện nàng thường xuyên đến thăm kiếp trước, không tự chủ gật đầu. Bất giác phát hiện mình luống cuống, nhưng Nhị công chúa đã vui sướng nhảy cẫng lên:

“Tỷ hứa rồi đó nhé, nhất ngôn cửu đỉnh, quân tử báo thù mười năm chưa muộn.”

Nhị công chúa nói lung ta lung tung thành ngữ, lại khiến mọi người cười hột hơi.

“Muội đó, muội đó, đã bảo thường ngày học hành cho tử tế lại không nghe, giờ lại toàn nói mấy câu lộn xộn.”

Khuôn mặt lạnh tanh của Lục hoàng tử cũng mỉm cười, nhéo cái mũi của Nhị công chúa.

Uyển Lâm vốn muốn thu lại lời nói, lại không cách nào mở miệng. Hôm nay vui quá làm nàng quên mất những thứ cần kiêng kỵ, vào cung chẳng phải là vào hang cọp sao, thôi đến lúc đó lại cáo bệnh không đi là được. Uyển Lâm nghĩ thầm, cuối cùng tìm lại được chút cân bằng.

Bạn đang đọc truyện *Đổi Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Mãng xà hại người

An Duyệt Hiên nhìn hai vị hoàng tử như có điều khó nói, Thất hoàng tử vỗ vai cười hỏi:

“Sao vậy? Có gì huynh cứ nói đi.”

“Không có gì, ta chỉ đang nghĩ xuống suối bắt cá mang về cho tổ mẫu, lúc này nhìn mọi người hẳn là chưa no, có muốn cùng nướng cá ăn một chút không?”

“Cá nướng? Món này ngon lắm, nhưng ta muốn tự mình bắt.”

Nói xong Nhị công chúa định nhảy xuống suối, Lục hoàng tử nhanh tay bắt lấy:

“Muội còn làm loạn ta liền bắt muội về cung.”

Một nữ nhi mà lại to gan nhảy xuống suối trước mặt nhiều người, y phục ướt hết thì biết làm thế nào, Lục hoàng tử hung hăng trừng mắt với tiểu muội không biết nặng nhẹ này.

“Công chúa người xem, cứ để nam tử bọn họ bắt cá, chúng ta nhóm lửa săn đuổi họ mang cá về, người thấy thế nào?”

Uyển Lâm nhỏ giọng dụ dỗ, quả nhiên Nhị công chúa cao hứng gật đầu, ngoan ngoãn đi theo. Lục hoàng tử tròn tròn mắt, lúc nào thì muội muội này nghe lời như thế, cô nương này thật giỏi, chớp mắt đã thu phục được muội muội hần. Lại không phát hiện khoé môi khẽ nhếch lên, tâm cũng mềm đi chút ít.

Ở bên này ba cô nương hi hục nhóm lửa, ba nam nhân cũng xuống suối bắt cá. Hai vị hoàng tử thập phần nhiệt tình, trải nghiệm công việc bình dị này. Trong lúc nhóm lửa, Nhị công chúa thấy túi hương bên hông của Uyển Lâm, chỉ vào nói:

“Túi hương thật đẹp, tỷ tỷ thật khéo tay.”

Uyển Lâm gỡ túi hương xuống, đưa cho Nhị công chúa xem:

“Đây cũng không phải do tiểu nữ làm, là do Thu Nga bên cạnh thân nữ làm ra.”

“Ta đã gọi tỷ một tiếng tỷ tỷ, thì sau này tỷ phải gọi ta là muội muội, nếu không ta sẽ không thích tỷ nữa, cũng không trả nó lại cho tỷ.”

Nhị công chúa mắt hứng kêu lên. Lại cầm túi hương chạy về phía khu rừng, Uyển Lâm và Nguyệt Lan hoảng hồn đuổi theo, sợ công chúa lạc mất. Ba nam nhân bận rộn bắt cá, nhìn sang tưởng rằng họ đang chơi trò đuổi bắt, xung quanh nhiều thị vệ như thế cũng không có chuyện gì được, nên quay lại tiếp tục bắt cá.

Nhị công chúa càng chạy càng xa, Uyển Lâm và Nguyệt Lan vừa đuổi kịp, định bắt tay Nhị công chúa, bỗng ầm một tiếng, ba người rơi xuống hố. Đây chẳng phải cái hố lúc nhỏ họ té xuống sao? Cùng một chỗ lại té đến hai lần, đúng là đàn hết biết.

Uyển Lâm xem xét Nhị công chúa, sợ nàng bị thương, lại xem xét Nguyệt Lan ở bên cạnh. Cũng may họ chỉ bị trầy nhẹ, nhưng mà cái hố này không có bẫy thú, vậy tại sao lại có người cố tình che đây, chẳng lẽ...

Lúc này đột nhiên có một con mãng xà lớn lao xuống, nhắm thẳng về hướng Nhị công chúa định mổ tới, Uyển Lâm vội kéo Nhị công chúa qua một bên. Mãng xà tiếp tục lao tới lần nữa, cái hố vốn không lớn, căn bản không còn chỗ tránh né, Uyển Lâm không chút nghĩ ngợi liền chắn trước mặt Nhị công chúa, lại đẩy Nguyệt Lan sang một bên, chuẩn bị nhận vết cắn từ con rắn này. Bỗng nhiên ánh sáng loé lên, con rắn bị một kiếm cắm vào đầu, không thể di chuyển, một bóng đen phi thân xuống mang con rắn ra khỏi hang. Vừa lúc Lục hoàng tử, Thất hoàng tử cùng An Duyệt Hiền chạy tới.

“Mọi người không sao chứ?”

An Duyệt Hiền lo lắng hỏi. Vừa nghe tiếng hét ba người đã dùng khinh công bay đến đây, nhìn thấy hắc y nhân xách lên một con rắn to liền rung mình, sợ là ba người gặp chuyện.

“Tỷ tỷ, tỷ có sao không? Tỷ tỷ, đều là lỗi tại ta” Nhị công chúa khóc nức nò.

“Lâm nhi, sao muội khờ vậy, lại đẩy ta ra, đáng lẽ phải để ta ngăn chặn thay muội, đáng này...”

Nguyệt Lan còn chưa hoảng hồn cũng nước mắt giọt ngấn giọt dài rơi xuống. Biểu muội thật là khờ, lại lấy thân mình che chở nàng và Nhị công chúa, nàng ngoài cảm động còn có tự trách, biểu tỷ như nàng thật quá vô năng rồi.

“Ta không sao, mọi người đừng lo lắng.”

Uyển Lâm cố tỏ ra bình tĩnh nhưng khuôn mặt xanh mét lại tố cáo ngược lại.

An Duyệt Hiền phân phó thị vệ mang dây thừng đến. Trước khi đến đây Nguyệt Lan cứ lăm bầm đòi mang dây thừng theo, còn nói dùng để leo xuống cái hố này, hần cũng mặc nàng hồ nháo, giờ lại thực sự dùng đến.

Ba cô gái được kéo lên, mọi người cũng không còn hứng thú nướng cá gì nữa cả, ngay cả ba vị nam nhân trong lúc vội vã làm ướt y phục cũng chưa kịp thay. Nguyệt Lan tóm tắt lại một lượt mọi chuyện xảy ra, ngoại trừ nàng và Nhị công chúa ra, bốn người còn lại đều chau mày. Đây rõ ràng là nhắm vào Nhị công chúa, nếu không tại sao mãng xà lại một mực lao vào nàng? Nhưng Nhị công chúa lại đắc tội với ai mà khiến cho họ bày mưu với nàng như vậy?

Một thị vệ nói thầm vào tai Lục hoàng tử, hần gật đầu cho người lui ra.

“Con mãng xà quả thật bị người ta hạ được, chỉ biết điên cuồng tấn công theo mùi hương nhất định” nói xong lại nhìn về phía Uyển Lâm.

Hoá ra người họ muốn hại là nàng, không phải Nhị công chúa. Xem ra bên cạnh nàng có nội gián, mới có thể giúp kẻ khác hoàn thành kế hoạch này.

“Tỷ tỷ, may mà có tỷ, nếu không ta thực sự bị mắng xà nuốt vào bụng rồi. Tỷ là ân nhân cứu mạng của ta, sau này tỷ có chuyện gì cần, ta tuyệt đối không chối từ.”

Nhị công chúa khóc từ nãy đến giờ, giọng cũng lạc đi, nhưng vẫn nắm tay Uyển Lâm không buông. Nàng ta không hiểu, thật ra nàng ta chính là bị Uyển Lâm liên lụy. Mà địa vị của Uyển Lâm trong lòng nàng ta lại cao thêm một bậc.

“Nhị công chúa đã hoảng sợ như vậy, mời nhị vị hoàng tử đưa công chúa hồi cung, thần và muội muội sẽ đưa Lâm nhi an toàn trở về.”

An Duyệt Hiền vội chen ngang, chuyện này hẳn nhất định tra rõ, không thể để Lâm nhi bị oan ức.

Lục hoàng tử mặt lạnh kéo Nhị công chúa rời đi, Thất hoàng tử cũng cùng trở về, trước khi đi còn nhìn về phía Uyển Lâm một cái.

Bạn đang đọc truyện *Đổi Mệnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Bắt đầu phản kích

An Duyệt Hiền ngồi cùng xe ngựa với Uyển Lâm và Nguyệt Lan, còn dặn đi dặn lại Uyển Lâm nhất định phải cẩn thận, hẳn sẽ không để nàng gặp chuyện như thế nữa. Uyển Lâm mặc dù cảm kích nhưng vẫn lắc đầu, đây là chuyện của Thị Lang phủ, biểu ca không tiện nhúng tay vào, nàng nói rằng sẽ tự mình giải quyết. An Duyệt Hiền tức giận vì biểu muội cứng đầu, đành đưa nàng về phủ, sau đó một đường trở lại An Quốc Công phủ, đem mọi chuyện bẩm báo lại với phụ mẫu và tổ mẫu, lúc này mọi người đều lo lắng bất an, không còn tâm trạng mà mang cá về cho tổ mẫu nữa.

Trở về viện, Thu Nga quỳ xuống, dập đầu:

“Tiểu thư, đều là lỗi của nô tì, xin tiểu thư trách phạt, nô tì chết cũng cam lòng.”

“Ngươi đứng lên đi. Trước đem sự tình nói rõ cho ta biết, có những ai đã tiếp xúc qua túi hương này rồi?”

Uyển Lâm chậm rãi lên tiếng, nàng đại khái có thể đoán được là ai đã ra tay.

Thu Nga hồi tưởng lại. Túi hương này nàng chỉ mới hoàn thành được vài ngày, có đưa cho Quách mama xem qua một lần, Thu An cũng từng đến phòng nàng, còn khen ngợi một hồi, khi nàng ta đi Thu Nga cũng xem lại túi hương, không thấy có vấn đề gì cả.

Nghe xong mọi chuyện, Uyển Lâm thờ dãi nói:

“Là ta mềm lòng, nếu ngay từ đầu ta giải quyết nàng ta, sẽ không xảy ra chuyện hôm nay. Lần này tuyệt không thể lưu lại nàng ta nữa”

Nàng vốn không muốn giết người, định tìm có đũa Thu An đi là xong, một nô tì có chút nhan sắc, lại không có chỗ dựa, đuổi đi khỏi phủ Thu An cũng không có cuộc sống tốt, nhưng nàng ta lại dám hại nàng như vậy, đuổi đi là quá dễ dàng cho nàng ta. Chi bằng dùng nàng ta câu con cá lớn phía sau ra.

Hai mẹ con Bạch di nương lúc này hận đến nghiến răng nghiến lợi. Quý nha đầu kia thế nhưng lại không chết, còn gặp được mấy vị hoàng tử, công chúa.

Hai người đã được một thị vệ trong số những kẻ hộ tống Uyển Lâm đi lần này bẩm báo đầu đuôi, tên thị vệ này chính là kẻ đã lén lút thả con mãng xà ra. Bạch di nương bỏ ra một số bạc cho Thu An, bảo nàng ta lén bỏ vào túi hương của Uyển Lâm, đây là thứ khiến con mãng xà phát điên, sẽ cắn người nào mang theo nó đến chết.

Cũng chỉ có những người chuyên huấn luyện rắn, những đại phu y thuật cao minh và những người am hiểu về hương liệu mới có thể ngủ ra được mùi hương rất nhạt này. Sau đó cho người nghe ngóng hành trình của Uyển Lâm, biết được nàng ta đến bờ suối, liền cho người giấu sẵn một con mãng xà gần đó, đợi cơ hội liền mang thả ra. Kế hoạch như vậy mà quý nha đầu kia lại không hề hấn gì, còn cứu được Nhị công thật tức chết bà. Trước mắt bà phải giải quyết tên thị vệ này để phòng ngừa hậu hoạn.

Còn chưa đợi bà tức xong, trong cung đã có người mang đến các loại dược liệu và vàng bạc, châu báu, ban thưởng cho Uyển Lâm, còn nói là Quý phi nương nương cảm tạ nàng đã cứu Nhị công chúa. Bởi vì Lục hoàng tử và Thất hoàng tử chỉ nói Uyển Lâm cứu Nhị công chúa mà không nhắc gì đến việc rắn bị hạ dược, mà khu vực rừng rậm xuất hiện rắn cũng không phải lạ, nên Quý phi lập tức ban thưởng đến, còn việc Quý phi có nghi ngờ gì hay không thì không ai biết được.

Hai mẹ con Bạch di nương tức thiếu chút nữa đập nát tất cả đồ trong phòng, lần này vừa mất bạc, lại vừa tiện nghi cho nàng ta, thật không cam tâm.

Uyển Lâm nhận xong ban thưởng liền một đường đến viện lão phu nhân, hồi báo ngắn gọn những chuyện đã xảy ra, còn mang theo ít châu báu hiệu kính người, khiến bà ta cười không khép miệng. Phạm Trác sau khi hay tin cũng là vui mừng không ngớt, nếu con gái ông được gả cho hoàng tử, dù chỉ là Trắc phi cũng mang đến cho ông nhiều lợi lộc.

...

Tại An Quốc Công phủ, sau khi nghe An Duyệt Hiền kể đầu đuôi sự việc, mặt lão thái quân tràn đầy lo lắng, không ngờ Lâm nha đầu đã ở nơi lang sói như vậy, không an toàn chút nào. An Quốc Công gia cũng nghĩ như vậy, nhưng việc cùng lúc gặp hai vị hoàng tử e là không phải tình cờ, sợ là họ muốn tiếp cận mấy đứa trẻ, rồi lôi An Quốc Công phủ và Thị Lang phủ vào tranh đấu. Mọi người thảo luận hồi lâu cũng không nghĩ ra được biện pháp chu toàn, quyết định nếu Uyển Lâm còn gặp nguy hiểm như thế nữa liền dứt khoát mang nàng về An Quốc Công phủ nuôi dưỡng, không thể để đứa cháu gái này cứ như vậy bị hại chết.

Uyển Lâm phái người gọi Thu Hương về phủ, đưa túi hương cho nàng ta xem thử, quả nhiên trong đó đã trộn lẫn thứ khác, nhưng Thu Hương cũng không biết đó là gì. Sáng hôm sau Uyển Lâm phái người mang đến hỏi Trần đại phu, Trần đại phu y thuật cao minh, vừa ngửi qua đã biết đấy là hương liệu gì, chỗ ông cũng có một ít nên để Quách mama mang về cho Uyển Lâm.

Nàng lại để Quách mama nghe ngóng ở những nơi biểu diễn múa rối, quả nhiên tối hôm qua có một nơi bị cháy, cả người lẫn rối đều chết sạch. Người này xuống tay cũng đủ nhanh. Nàng không muốn hại người, nhưng ai hại nàng đều phải trả giá. Những tâm phúc mà đại phu nhân để lại cũng không phải ngồi không, sau khi tìm thấy xác thị vệ trong phủ dưới giếng, nghi là say rượu té xuống, Uyển Lâm để họ mật thiết chú ý các chủ viện trong phủ, cuối cùng tra được một chút manh mối, là do Bạch di nương làm ra, nhưng lại không đủ chứng cứ để tố cáo bà ta. Tuy nhiên khi Thu Nga lên kiểm tra đồ đạc của Thu An thì phát hiện rất nhiều trang sức, tiền bạc, còn có một ít hương liệu, sau khi lấy trộm một chút mang về thì khẳng định đó là thứ bỏ trong túi hương của Uyển Lâm.

Nàng đặt bút viết một phong thư cho đại biểu ca, hỏi xem huynh ấy có biết được mà con rối đó trứng là gì hay không, chỉ khi kết hợp cùng với hương liệu trong túi hương mới khiến nó điên cuồng đến thế. Đại biểu ca hồi âm, nói rằng con rối sớm đã bị người của Lục hoàng tử mang đi, cuối cùng dặn dò nàng phải cẩn thận, có việc gì liền báo cho Quốc Công phủ, còn nói hai ngày nữa tổ mẫu sẽ sang thăm nàng.

Uyển Lâm cảm động trong lòng, mọi người trong An Quốc Công phủ đều đối với nàng hết lòng, đây là may mắn của nàng. Mà nàng cũng không biết tại sao, vào giờ phút nguy hiểm lại đứng ra can thiệp thay cho Nhị công chúa. Nàng đã chết một lần nên rất sợ chết thêm lần nữa, có lẽ là do Nhị công chúa quá đơn thuần, khiến nàng cảm thấy thân thiết, muốn bảo vệ, âu cũng là duyên phận.

Sau lại nghĩ đến hai vị hoàng tử, cũng cho người tìm hiểu một chút về những người trong hoàng thất.

Vị vua đương triều có tất cả 11 người con trai, nhưng chỉ còn sống 5 người. Nhị hoàng tử Phương Vĩnh Tấn, năm nay 20 tuổi, là con của vị hoàng hậu trước. Bà xuất thân từ Ngụy Quốc Công phủ, năm xưa Thái tổ hoàng đế nhờ có 3 huynh đệ giúp đỡ nên mới giành được thiên hạ. Sau khi đăng cơ phong ba người làm An Quốc Công, Ngụy Quốc Công và Tôn Quốc Công. Phụ thân của tiên hoàng hậu chính là Ngụy Quốc Công, nắm trong tay một phần ba binh quyền thiên hạ, năm tiên hoàng hậu qua đời, vì an ủi gia tộc họ nên hoàng đế sắc phong Phương Vĩnh Tấn thành Thái tử, lại hết lòng thương yêu, Thái tử còn một người anh trai, nhưng đã qua đời một tháng trước khi tiên hoàng hậu mất, nghe nói là do trúng độc.

Hoàng hậu hiện tại là con gái của Tôn Quốc Công, sinh một nam một nữ. Con trai là Phương Vĩnh Lâm, đứng hàng thứ ba, năm nay 18 tuổi, đang chọn người làm chính phi, văn võ song toàn, là đối thủ lớn của Thái tử. Hai gia tộc trên triều cũng luôn đối chọi gay gắt, chỉ cần bắt được sơ hở của đối phương là cắn chết không tha. Đại công chúa Phương Quế Anh, năm nay 16 tuổi, nghe nói được nuông chiều từ nhỏ, không để người vào mắt, thường xuyên đánh chết các cung nhân, còn ức hiếp các tiểu thư con nhà quan lại, làm các nàng có hận mà không làm gì được.

Diệp quý phi là người được hoàng đế sủng ái nhất, nghe nói nữ nhân hơn 30 tuổi nhưng dung mạo mỹ miều như thiên tiên, dáng vẻ thướt tha, thủy mị, nàng sinh hạ được hai trai, một gái. Không may đứa con trai đầu tiên chết sớm, chỉ giữ lại được Lục hoàng tử Phương Vĩnh Khánh, năm nay 16 tuổi, cũng là một người văn võ song toàn, bề ngoài lạnh lùng nhưng lại làm mê đắm hàng ngàn thiếu nữ. Nhị công chúa Phương Quế Chi, 11 tuổi, rất được lòng hoàng đế, tuy hơi nghịch ngợm, thường xuyên lên xuất cung nhưng hoàng đế cũng mắt nhắm mắt mở cho qua, không nỡ trách phạt nàng.

Diệp gia đang thời kỳ hưng thịnh, cha Diệp quý phi là đế sư của hoàng đế, con trai cả của ông đang là đại tướng quân trấn giữ biên quan, hai nữ tử còn lại đang là quan nhị phẩm, tam phẩm có thực quyền trong triều. Gia thế Diệp quý phi so với hoàng hậu không kém là bao, thường ngày hai người tranh giành chuyện lớn nhỏ trong cung. Tuy hoàng hậu là chủ lục cung nhưng hoàng thượng lại hạ lệnh cho Diệp quý phi giúp hoàng hậu cai quản, nên trong cung Diệp quý phi cũng là nắm phần thiên hạ, hai đứa con trai của họ cũng là người được kỳ vọng trở thành hoàng đế, vì so với Thái tử vô năng kia, Tam hoàng tử và Lục hoàng tử chân chính là nhân trung chi long.

Thất hoàng tử Phương Vĩnh Tường, mẹ hẳn xuất thân là nữ tử bình dân, lúc hoàng đế còn là Thái tử bị người ta ám sát, may mắn được nàng cứu giúp, khi trở về liền nạp nàng làm trắc phi. Đến khi lên ngôi lại phong nàng làm quý phi, bị triều thần phản đối vì xuất thân hèn mọn nên để An Quốc Công nhận nàng làm nghĩa nữ, đường đường chính chính trở thành Trân quý phi. Cũng vì vậy mà Thất hoàng tử và đại biểu ca từ nhỏ thường chơi cùng nhau, trở nên thân thiết, đối với An Quốc Công phủ cũng không xa lạ.

Năm Phương Vĩnh Tường 3 tuổi, Trân quý phi bệnh nặng qua đời, Thất hoàng tử ngày đêm khóc lóc đòi mẹ, hoàng đế đau lòng ái phi nên ban đặc ân cho Phương Vĩnh Tường được ở trong cung điện của mẫu phi hân, cũng là nơi gần Dưỡng Tâm điện của hoàng đế nhất. Mọi người nghĩ rằng hoàng đế sẽ hết mực yêu thương Thất hoàng tử, nhưng không ngờ từ lúc Thực quý phi qua đời, hoàng đế không hề đặt chân đến tam cung thăm Thất hoàng tử, đây có lẽ là do Thất hoàng tử có 5 phần giống quý phi, khiến hoàng đế nhìn thấy lại đau lòng nên dứt khoát không gặp nữa. Thất hoàng tử không người dạy dỗ, chỉ suốt ngày dạo phố, lêu lổng, không màng chính sự, hoàng đế khiển trách nhiều lần, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nên đành mặc kệ hân. Thất hoàng tử và Lục hoàng tử cùng tuổi, hai người lại có hai phần giống nhau, thật khiến người khác ngạc nhiên không thôi.

Cuối cùng là Thập Nhất hoàng tử Phương Vĩnh Trọng, chỉ mới ba tuổi. Mẹ hẳn địa vị không cao, gia thế không hiển hách, nên hẳn ở trong cung chỉ như người vô hình. Bất quá chiếm thân phận tiểu nữ tử nên được hoàng đế thỉnh thoảng quan tâm, vì vậy mới sống được đến giờ.

Uyển Lâm lắc đầu, hoàng đế sinh nhiều con cái, bề ngoài là hoàng gia có nhiều hoàng tử để lựa chọn kế vị, thực chất là tranh đấu tàn khốc, đến cuối cùng sợ là không còn bao nhiêu người còn sống. Nàng quyết không bước vào vũng bùn đó, thời đại này nam nữ nhất định phải thành thân, nàng cũng

không trông mong tìm được một nam tử yêu thương mình, cùng lắm thì tùy ý chọn một nam tử xuất thân đơn giản, làm vợ chồng trên danh nghĩa, đợi một thời gian giả chết rồi du sơn ngoạn thủy, tìm nơi hẻo lánh an ổn sống tới già là được.

Nhưng mà Lục hoàng tử và Thất hoàng tử kia, sự xuất hiện của họ ngày hôm đó chưa chắc đã là ngẫu nhiên. Nhớ tới hắc y nhân giết chết con mãng xà, xem ra hoàng gia bồi dưỡng ám vệ là có thật, vậy người áo đen lần trước nàng gặp mặt chẳng lẽ là người của họ, hoặc là... một trong hai người họ?

Mặc kệ, nàng cứ giả vờ không biết, tránh xa hoàng cung ra là an ổn nhất. Từ giờ không được khác người nữa, lần trước du ngoạn đã biểu hiện không tốt, lần sau nhất định phải thay đổi. Nghĩ nghĩ liền để Quách mama ra ngoài làm cho nàng vài bộ y phục loè loẹt, lại thêm vài món trang sức khoa trương, sau này mặc ra sẽ giống như thiếu nữ ham hư vinh, suốt ngày chỉ biết tới y phục, trang sức, người hoàng gia ghét nhất là loại tiểu thư như thế, chắc chắn nàng sẽ không lọt vào mắt họ.

Bạn đang đọc truyện *Đổi Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Trò hay

Hai ngày sau, An Quốc Công gia cùng phu nhân và lão thái quân đến thăm Uyển Lâm. Đại biểu ca cùng Nguyệt Lan đi theo phía sau, trước hết đến chào tổ mẫu và phụ thân nàng. Hành động này của An Quốc Công phủ lọt vào mắt người khác xem như là muốn nối lại quan hệ thông gia với Thị Lang phủ, lúc trước Đại phu nhân thanh tu đã truyền ra nhiều lời đồn đãi không hay, hiện giờ An Quốc Công gia đích thân đến thăm viếng lại khiến lời đồn đãi xuống, nhưng mục đích cuộc viếng thăm này cũng chỉ có họ mới biết.

“Đã nhiều năm không gặp, tỷ vẫn khí thế như xưa. Đáng lý ta nên tới thăm tỷ, nhưng lão bà ta xương cốt không tốt, thường xuyên đau ốm, mong tỷ đừng trách” lão phu nhân Đông thị tươi cười nói.

Hừ, không trách mới lạ. Bà ta hà khắc với con gái bà thế nào, không phải bà không biết, còn ở đây giả vờ. Nghĩ vậy nhưng lão thái quân vẫn tươi cười đáp lời:

“Đều là người một nhà, cần gì khách khí.”

Đây là chừa chút thể diện cho Uyển Lâm, nếu không lúc con gái bà bỏ đi, bà đã náo cho Thị Lang phủ người ngã ngựa đổ rồi.

Hàn huyền mấy câu vô nghĩa, Phạm Trác liền bắt đầu nịnh hót:

“Đại ca, huynh ở trong triều địa vị càng ngày càng cao, vẫn là đại ca tài giỏi, không như tiểu đệ làm mãi vẫn là chức Lễ Bộ Thị Lang nhỏ nhoi.”

Lời này rõ ràng là trách cứ, người thi địa vị cao mà lại không chịu giúp thân thích, để hắn làm bao nhiêu năm vẫn là Lễ Bộ Thị Lang bé nhỏ, đây cũng là nhắc nhở An Quốc Công, nên ra sức giúp hắn một chút.

Mọi người trong An Quốc Công phủ mặt không biểu tình gì, Lễ Bộ Thị Lang da mặt dày không người nào không biết, nịnh hót, tham lam, trong quan trường không ai thêm kính trọng, bởi vậy dù nịnh hót, quà cáp thế nào cũng không ai nâng đỡ, chỉ tội cho Uyển Lâm, sau này hôn sự e rằng càng thêm khó.

“Ta sẽ để ý, khi nào có vị trí trống sẽ bảo người phía dưới cân nhắc.”

An Quốc Công gia mặt lạnh đáp lại, cũng không hứa hẹn chính xác. Nếu có vị trí trống thì chỉ là cân nhắc, cũng không nói chắc sẽ đưa hắn lên. Nhưng nghe câu đó hai mẹ con Phạm Trác đã cao hứng vạn phần. Lúc này càng thêm nhiệt tình tiếp đãi. Mấy di nương, thứ xuất từ nãy đến giờ vẫn im lặng không dám lên tiếng, trong lòng âm thầm ghen ghét xuất thân của Đại phu nhân, càng hận Uyển Lâm được trên dưới An Quốc Công phủ che chở.

Nói chuyện một lúc An lão thái quân nói muốn đến tiểu viện của Uyển Lâm ngồi một chút, Phạm Trác đương nhiên đồng ý, còn mời mọi người lát nữa đến dùng cơm.

Tuyệt Lâm viện của Uyển Lâm lấy mộc mạc làm chủ, xây một hồ nước nhỏ trong vát, dưới đáy hồ xếp các loại đá màu, bên trong thì nuôi các loại cá nhỏ nhiều màu, trong sân trồng đào, cúc, lan,... đa dạng các loại hoa, đảm bảo mùa nào cũng sẽ có hoa nở. An lão thái quân hài lòng gật đầu, đứa cháu gái này giống hệt con gái bà, yêu thích hoa cỏ tươi mới, những người như thế thường có tâm hồn phóng khoáng, không thích ganh đua với đời.

“Ngoại tổ mẫu, cậu, mợ, biểu ca, biểu tỷ, đã khiến mọi người lo lắng, là Lâm nhi không đúng.”

“Ta biết không phải lỗi của con, cũng may là các con đều không sao, còn cứu được Nhị công chúa. Mấy hôm nay hoàng thượng có khen ngợi con trước mặt ta, còn nói đợi có dịp con vào cung, nhất định sẽ ban thưởng hậu hĩnh.”

An Quốc Công rất hài lòng về Uyển Lâm, nữ nhi chảy huyết mạch An gia phải can đảm như vậy mới đúng, đồng thời có chút đau lòng, con bé mới 14 tuổi đã phải tự cường, nữ nhi nhà mình năm nay đã 15 tuổi mà vẫn còn ngây thơ, hoạt bát, không màng thế sự.

“Biểu muội, thứ muội nhờ ta chuẩn bị ta đã bảo người mang đến, tiếp theo muội muốn làm gì?”

An Duyệt Hiền gấp gấp hỏi, Uyển Lâm viết cho hắn một bức thư, nhờ hắn bắt một ít rắn mang đến, chỉ cần trừ rắn độc là được. Hắn bầm báo chuyện này với phụ thân, người nói cứ làm theo ý nàng, khi nào cần thiết ở phía sau giúp nàng là được, nếu nàng không thể tự bảo vệ mình thì làm sao sống được ở Thị Lang phủ. Người nhà An Quốc Công muốn đón nàng về cũng không phải chuyện dễ, càng không hợp lẽ thường, trước cứ chờ xem sao đã.

“Biểu ca, muội chỉ muốn lời hung thủ ra ngoài ánh sáng, huynh cứ yên tâm, sẽ không tổn hại gì đâu” Uyển Lâm điềm nhiên trả lời.

“Đây là hai ám vệ ta mang đến, sau này hãy để họ bảo vệ con.”

An Quốc Công lời ít ý nhiều, thật làm Uyển Lâm cảm động muốn rơi lệ. Đây hẳn là hai cao thủ mà An Quốc Công phủ bồi dưỡng, tuy không bằng ám vệ hoàng gia nhưng cũng không kém là bao, cao thủ như vậy hao phí khổng lồ, vậy mà người lại không tiếc tặng cho nàng một lúc hai người, sao có thể không cảm động cho được.

“Tề Phong, Tề Thịnh xin ra mắt chủ tử.”

Hai nam tử đứng ra hành lễ khiến Uyển Lâm không biết làm sao.

“Được rồi Lâm nhi à, con đừng từ chối tâm ý của cậu con. Lúc nghe tin con xảy ra chuyện mọi người ai cũng lo lắng không yên, giờ có thêm người bảo vệ con như vậy chúng ta mới yên tâm phần nào.”

An lão thái quân cầm tay Uyển Lâm nhẹ nhàng khuyên bảo, chỉ sợ nàng từ chối.

“Vậy Lâm nhi xin cảm tạ cậu, con sẽ cẩn thận, không để bản thân nguy hiểm.”

An Quốc Công hài lòng gật đầu. Nói xong chính sự mọi người đến đại sảnh dùng cơm, trước khi đi Uyển Lâm ra hiệu cho Thu Nga và Quách mama, hai người họ nhẹ gật đầu biểu thị đã biết, sau đó mới theo chân mọi người cùng đi.

Bữa cơm xong xuôi, An lão thái quân chuẩn bị cáo từ, chợt nghe bên ngoài huyên náo không ngừng. Hoá ra trong phủ xuất hiện rất nhiều rắn đang bò loạn xạ khắp nơi, thị vệ trong phủ không cách nào giết hết được, thị vệ Quốc Công phủ xông ra, chỉ vài đao đã giết hết lũ rắn.

Tổ mẫu Đông thị mặt xanh mét, cư nhiên trong phủ lại xuất hiện nhiều rắn như vậy, Phạm Trác tức giận vỗ mạnh bàn, cho người điều tra xem rắn này từ đâu xuất hiện. lát sau có một thị vệ tiến lên bẩm báo:

“Hồi bẩm lão gia, rắn là từ trong viện của Đại tiểu thư bò đến.”

Phạm Trác nhìn về phía Uyển Lâm, thấy nàng sắc mặt cũng không được tốt, hiển nhiên là cũng bị dọa không nhẹ.

“Đi, đến viện của Đại tiểu thư xem thế nào.”

Phạm Trác dẫn đầu đoàn người rời đi, trên đường rất nhiều xác rắn khiến người ta kinh hãi, chỉ có Uyển Lâm hiểu rõ, trong này đa phần là do tác dụng của thuốc làm cho chúng chết đi, tới qua nàng đã dặn dò Thu Nga và Quách mama, trước khi thả rắn vào phòng Thu An phải rắc loại bột này vào miệng bao đang đựng chúng, để lát sau chúng tự chết đi mà không làm hại ai, đây là nàng xin từ chỗ Trần lão mới có được loại bột này. Nhưng số lượng này có phải hơi nhiều rồi không? Uyển Lâm nhìn thoáng qua An Duyệt Hiền.

Lúc nàng nhờ hắn bắt một ít rắn, hắn và phụ thân cũng có suy đoán nàng sẽ dùng cách này, nên nhân tiện bắt thêm vài chục con nữa, nhân lúc hỗn loạn bảo thị vệ thả ra, như vậy càng khiến Thị Lang phủ hỗn loạn, cũng xem như náo loạn thành công, xả bớt bức tức, hơn nữa còn giúp cho họ dễ dàng đón Uyển Lâm về phủ.

Bạn đang đọc truyện *Đổi Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Nô tài phản chủ

Vừa bước vào viện đã thấy Thu An mặt không còn chút máu, trên người có vài vết cắn, đại phu được mời đến để xem cho những người bị rắn cắn, tuy nhiều rắn như vậy nhưng chúng chỉ bò loạn, không làm hại người, chỉ có mỗi Thu An là bị cắn, cảm giác giống như chúng chỉ nhắm vào nàng ta, rồi bị thị vệ đuổi giết nên mới bò loạn.

“Rắn này không phải rắn độc, cô nương cứ yên tâm uống thuốc vài ngày sẽ ổn ngay.”

Đại phu rời khỏi, đã có thị vệ tiến lên bẩm báo:

“Lão gia, rắn xác định là từ trong phòng nha hoàn này bò ra.”

“Lập tức lục soát cho ta.”

Phạm Trác giận dữ, nha hoàn to gan này lại dám mang rắn vào phủ.

“Lão gia, nô tì không có, Đại tiểu thư người mau giúp nô tì, nô tì thực sự không mang rắn vào phủ, là có người tự ý thả vào, hãm hại nô tì.”

Thu An khóc lóc van xin, nhưng rơi vào tai những người phủ An Quốc Công lại chói tai vô cùng.

“Một nha hoàn mà lại dám ra lệnh cho chủ tử giải vây cho người, trong mắt người có phải không xem Lâm nhi ra gì hay không?”

An Quốc Công phu nhân giận tái mặt. Uyển Lâm nhìn người trước mắt, mẹ trước giờ là người ít nói, không ngờ lại vì mình mà mở lời.

“Nô tì... nô tì không có.”

Thu An nói vậy nhưng trong lòng lại rõ hơn ai hết. Đại tiểu thư là người yếu đuối, nhu nhược, luôn bị nàng nắm mũi dắt đi, kể từ khi tỉnh lại càng dần hơn xưa, giao hết việc quản lý tiền bạc ban thưởng cho nàng, nên nàng tha hồ ăn chặn tiền thưởng cho hạ nhân, lại cậy thế kiêu căng, không để ai vào mắt. Nàng xinh đẹp, lại thông minh, chỉ thua mỗi chỗ xuất thân. Sau này Đại tiểu thư xuất giá, nàng sẽ tìm cách nắm trái tim của cô gia, dùng tiền bạc thu mua người trong phủ, lo gì không thể phủ chính.

Nàng nào biết đâu rằng hôm nay lại xảy ra chuyện như vậy. Nếu lục soát ra trong phòng nàng có nhiều vàng bạc, trang sức của tiểu thư, nhất định nàng sẽ bị bán ra ngoài. Nhưng khi mọi chuyện vỡ lẽ nàng mới biết, nàng không còn cơ hội bước ra khỏi phủ này nữa bước.

“Lão gia, đây là túi hương, thần phát hiện rất nhiều rắn nằm chết gần túi hương, còn có trong phòng Thu An lục soát được ngân phiếu một ngàn lượng cùng rất nhiều trang sức.”

“Túi hương này... thì ra là người, là người bỏ thêm thứ hại người vào túi hương của biểu muội, hại nàng chút nữa bị mạng xà cắn chết, còn liên lụy đến Nhị công chúa, người đứng là nô tài đáng chết.”

An Duyệt Hiền quát to, làm mọi người trong phòng nhất thời im lặng. Thì ra nha đầu này gan lớn đến vậy, muốn mưu sát chủ tử. Có thị vệ đi lên định kéo ả ra loạn côn đánh chết, nhưng ả liều mạng giãy giụa, chạy đến chỗ Bạch di nương.

“Bạch di nương, là bà, là bà bảo ta bỏ vào túi hương của tiểu thư, bà nói chỉ cần làm xong sẽ cho ta 100 lượng. Lão gia, lão phu nhân, là nô tì nhất thời hồ đồ, nên nổi lòng tham, nô tì không bao giờ muốn hại chết Đại tiểu thư đâu, xin mọi người minh giám.”

Thu An dập đầu thật mạnh, trên trán đã chảy máu.

“Vậy người nói, một nô tì như người sao lại có nhiều thứ quý trọng như vậy?” Phạm Trác lớn tiếng hỏi.

Thu An ngậm ngẫn cả người, không thể nói là do nàng tích góp bao nhiêu năm nay, thường nhận tiền giúp mẹ con Bạch di nương hãm hại Đại tiểu thư, kể cả lần Đại tiểu thư ngã xuống nước sứt mất mạng. Trong đó còn có tiền nàng tham ô, và những trang sức nàng trộm đi của Đại tiểu thư.

“Lão phu nhân, nô tì thấy nàng ta rõ ràng là lừa lọc, mưu mô mới chiếm đoạt được, mong lão phu nhân và lão gia phạt nặng, dùng để răn đe kẻ khác.”

Dung mama bên cạnh lão phu nhân đứng ra làm người chính trực, thực ra bà cũng hận thấu nha đầu này, dám ăn chặn phần bà. Lần trước lục soát phòng Nhị tiểu thư, vậy mà Đại tiểu thư chỉ ban thưởng cho bà 2 lượng bạc, không hơn những hạ nhân khác là bao, bà đã cảm thấy không vui. Sau này tuy thường ban thưởng cho bà nhưng chỉ toàn đồ hạ cấp, bạc cũng chỉ là bạc vụn. Có một lần Quách mama hỏi bà, cây vải Đại tiểu thư ban thưởng bà dùng có tốt không, bà mới ngậm ngẫn cả người. Rõ ràng bà chỉ nhận có nửa cây vải, ở đâu ra hẳn một cây. Bà cho người hỏi thăm chút tin tức bên viện Đại tiểu thư, thì ra nha đầu này thường xuyên ăn chặn đồ ban thưởng của hạ nhân, vậy bà cũng không ngoại lệ. Đáng giận hơn là, ngay cả điểm tâm Đại tiểu thư ban thưởng ả ta cũng ăn mất, chỉ chừa lại cho bà mấy miếng, coi bà là ăn xin sao.

Vậy nên bà thường xuyên trước mặt lão phu nhân kể xấu nha đầu này, còn khen ngợi Đại tiểu thư hết lời, thật đáng thương cho Đại tiểu thư bị một nô tài gian xảo qua mặt. Hôm nay bà sẽ cho nàng ta chết thật khó xem.

Dung mama triệt để bị lừa, Thu An dù to gan đến mấy cũng không dám ăn chặn phần bà, là do Uyển Lâm cố tình ban thưởng ít, để bà ganh ghét Thu An, đợi dịp thích hợp đuổi nàng ta ra ngoài. Chỉ có điều bây giờ không đơn giản là đuổi nữa.

“Người tới, đem nàng ta loạn côn đánh chết.”

Lão phu nhân cảm thấy phiền chán. Thu An bị người ta bịt miệng lời ra, ánh mắt hướng về phía Thu Nga cầu xin, đổi lại chỉ là ánh mắt lạnh lẽo của Thu Nga. Cả hai từ nhỏ lớn lên cùng tiểu thư, vậy mà vì tiền tài Thu An lại bán đứng tiểu thư, hại người sứt chút nữa mất mạng, dù không đành lòng nhưng Thu Nga cũng không có ý định cầu xin tha thứ, nếu không nhờ tiểu thư sớm tru tính, không chừng hôm nay chính nàng cũng bị dính liếu vào. Một lát sau bên ngoài có thị vệ vào bẩm Thu An đã tắt thở.

Bạn đang đọc truyện *Đổi Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 23: Bạch di nương ngã bệnh

An lão thái quân sắc bén nói:

“Đây không phải chỉ là chuyện tham tiền tài, mà còn là chuyện mưu sát chủ tử. Lão phu nhân chẳng lẽ cứ thế bỏ qua, không cho cháu ngoại ta một lời công đạo?”

“Chẳng hay tỷ tỷ muốn công đạo thế nào?”

Đồng thị đề xuống lửa giận, từ tốn hỏi.

“Ít nhất cũng phải tra xét những người liên quan.”

An lão phu nhân lạnh lẽo nhìn về phía Bạch di nương. Mà Bạch di nương từ nãy đến giờ vẫn còn sợ toát mồ hôi, liền nắm tay Phạm Trác cầu khẩn:

“Lão gia, người tin thiếp, thiếp thực sự không có,”

“Chuyện nhà của phủ Thị Lang, từ khi nào lại để người ngoài xen vào?”

Uyển Oanh sợ nương bị phát hiện, lấy hết can đảm quát lên.

“Hay cho một thứ nữ, hay cho một thiếp thất của Thị Lang phủ, đối với lão thái bà ta đây không xem ra gì. Chuyện trong phủ của người cũng liên quan đến cháu ngoại ta, liên quan đến Nhị công chúa, chẳng lẽ ta không được lên tiếng, nếu vậy ta sẽ trực tiếp vào cung bẩm với Quý phi nương nương, nhờ người đòi lại công đạo.”

“Đội đã, tỷ tỷ đừng bước. Đây là gia sự, sao có thể kinh động đến nương nương trong cung?” Đồng thị lập tức ngăn cản.

Phạm Trác vốn cũng không vui khi bị người khác xen vào chuyện nhà, nhưng An lão thái quân đã nói rõ liên quan đến Nhị công chúa, hẳn không thể không đứng ra giải quyết, lập tức lớn giọng:

“Người đâu, Nhị tiểu thư không phân tôn ti, phạt giam vào Phật đường một tháng tu tâm dưỡng tính. Bạch thị dạy con không nghiêm, phạt hai tháng. Dung mama, người dẫn người đến viện của Bạch di nương lục soát cho ta.”

Mọi người trong An Quốc Công phủ cười lạnh, lần này hẳn là Bạch thị xong đời. Đến khi Dung mama quay lại sắc mặt tuy không được tốt nhưng trên tay không cầm theo thứ gì.

“Hỏi bẩm lão gia, lão phu nhân, trong phòng không tìm được thứ gì khả nghi.”

Không tìm được, chẳng lẽ Uyển Lâm bị phát hiện? Không đúng, nếu bị phát hiện nàng cũng sẽ không bình tĩnh đứng ở đây, có lẽ Uyển Lâm còn có dụng ý khác.

“Được rồi. Nếu là hiểu lầm mọi người cũng không nên làm lớn chuyện nữa. Nơi này không an toàn, Lâm nhi, con tạm thời theo ngoại tổ mẫu về Quốc Công phủ một thời gian đi.”

Hai mẹ con Phạm Trác sắc mặt thật khó coi. An lão thái quân không thêm hỏi qua ý kiến của họ, đã muốn dẫn người đi.

“Cái này làm sao có thể phiền Quốc Công phủ. Uyển Lâm là người Thị Lang phủ, tự nhiên sẽ được Thị Lang phủ đảm bảo an toàn” Phạm Trác cười gượng nói.

“An toàn? Lâm nhi liên tục bị hại mà lại nói là an toàn. Hơn nữa nô tì kia còn giấu bao nhiêu thứ dẫn dụ rấn tới đây chúng ta còn không biết, làm sao yên tâm để Lâm nhi ở lại đây. Còn nữa, hoàng thượng mấy lần nói với ta, Nhị công chúa thường xuyên chạy đến năn nỉ xuất cung để cảm tạ Lâm nhi, chẳng lẽ các người muốn Nhị công chúa đến nơi không an toàn này?”

An Quốc Công gia không chút nề mặt, lần này nhất định phải mang Lâm nhi rời khỏi đây.

“Ý tốt của ngoại tổ mẫu và cậu Uyển Lâm xin nhận, nhưng Uyển Lâm là người của Thị Lang phủ, đến phủ Quốc Công sợ rằng lời ra tiếng vào.”

Uyển Lâm xem như hiểu, nhiều rấn như vậy là từ đâu xuất hiện, tuy cảm tạ nhưng nàng sao có thể làm phụ thân và tổ mẫu bất mãn, hứng chịu lời lẽ không tốt. Sau này họ còn không chính chết nàng.

“Xem như con đến bồi ngoại tổ mẫu một thời gian đi, đợi ngoại tổ mẫu khoẻ lên con lại trở về, cũng chẳng phải ở luôn trong phủ Quốc Công, con thấy thế nào?”

An lão phu nhân hiểu rõ suy tính trong lòng Uyển Lâm nên tìm cho nàng một bậc thang đi xuống. Đối với hai kẻ tiểu nhân kia, nếu Uyển Lâm làm trái ý sợ

là sau này không có ngày tốt lành, dù sao cũng là người nhà của con bé, bà cũng phải chừa chút mặt mũi.

“Con cứ đi đi, chăm sóc ngoại tổ mẫu cho tốt. Đợi khi phụ thân thu xếp ổn thoả sẽ đích thân đón con về.”

Đầu óc Phạm Trác vội xoay chuyển. Để con bé đến đó ở, lâu ngày nảy sinh tình cảm thâm hậu, nếu nói vài lời tốt về hắn, chức quan của hắn sẽ lên như điều gặp gió, không gì tốt bằng.

“Lâm nhi cần tuân lời phụ thân.”

Uyển Lâm hành lễ, trở về phòng thu xếp đồ đạc, mang theo Quách mama và Thu Nga, hai ám vệ Quốc Công gia vừa mang đến để bảo vệ nàng cũng lặng lẽ theo sau, đi đến Quốc Công phủ.

“Đại biểu ca, cảm ơn huynh.”

Uyển Lâm cảm kích. Nhờ có đại biểu ca mà nàng tạm thời rời xa được cái hang sói kia, nàng phải cố gắng thành lập thế lực của mình, như vậy mới mong sống tốt.

“Đã là người một nhà còn nói mấy lời khách sáo đó làm gì. Đúng rồi, tại sao muội lại không bỏ một ít hương liệu vào phòng Bạch di nương, sao lại để bà ta bị phạt nhẹ nhàng như vậy?” An Duyệt Hiền tò mò hỏi.

“Muội nhìn ra được phụ thân có tình cảm với bà ta. Nếu là do chúng ta bức bách ông ta phạt nặng, ông ta nhất định sẽ không cam lòng, lại càng thương tiếc Bạch di nương. Nhưng nếu do tổ mẫu bất mãn trừng phạt, vậy thì sẽ khiến ông ta suy nghĩ lại. Chỉ khi nào ông ta không còn tình cảm, bà ta mới biết cảm giác đau khổ, muội chính là muốn bà ta dần dần mất đi tất cả mọi thứ, như vậy mới xem như đòi lại được công đạo cho mẫu thân.”

Uyển Lâm thẳng thắn trả lời. An lão thái quân rất hài lòng, đúng vậy, chỉ khi không còn tình cảm mới rơi xuống 18 tầng địa ngục.

Trở về phủ mọi người nhận được tin, Dung mama bên cạnh Đông thị đã dẫn người lấy hơn phân nửa đồ đạc trong phòng Bạch thị, nói rằng nàng ta tham ô tiền bạc trong phủ, chỉ chừa lại chút đồ cưới ban đầu nàng ta mang đến. Lúc Dung mama lục soát phát hiện nhiều thứ quý giá đã kinh hãi không thôi, lập tức bẩm báo lão phu nhân, thừa dịp Bạch thị chịu phạt lấy hết đồ quý giá của nàng ta. Lần thu hoạch này lão phu nhân rất hài lòng, nhưng Bạch thị lại khóc không ra nước mắt, tài sản nàng dành dụm bao năm nay đều vào túi của lão phu nhân cả, sau này đồ cưới của con gái nàng phải làm thế nào đây?

Bạch thị chạy đến chỗ lão gia khóc lóc, khiến hắn phiền chán. Nữ nhân này hăm hại đích nữ không thành, còn lộ ra tội tham ô, nhiều tiền như vậy không vì hắn mưu cầu vị trí cao hơn, lại khư khư giữ bên mình. Ông không cần nghĩ nhiều liên phái người bắt bà giam vào Phật đường, thi hành lệnh phạt cấm túc.

Bạch thị vừa đau lòng vì bị lão gia bỏ mặc, lại vì bị mất hơn phân nửa của cải, hoa hoa lệ lệ liền ngã bệnh, được đưa về viện. Nhưng buổi tối lại sợ trong phòng còn sót mùi hương, sợ rần chui vào phòng, dù đã sai người tìm mọi góc ngách, đốt hương khác thật nồng để che dậy nhưng vẫn ngủ không ngon. Cứ như thế bị giày vò, liên bệnh không dậy nổi, chuyện này duy trì đến suốt thời gian dài.

Mặt báo truyền đến tay Lục hoàng tử, hắn xem xong khẽ mỉm cười. Quả nhiên không nhìn lầm, Uyển Lâm này không phải cô nương bình thường.

Ở phủ Thái hoàng tử, hắn cũng đã biết chuyện. Hắn vẫn luôn cho người chú ý nàng, tình cảnh của nàng đã hung hiểm vậy sao? Nhưng nàng tạm thời vào ở phủ An Quốc Công cũng là chuyện tốt, hắn có thể viện cớ thường xuyên đến gặp nàng, Thái hoàng tử cười gian trá.

Bạn đang đọc truyện *Đổi Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 24: An quốc công phủ náo nhiệt

Uyển Lâm vừa dọn đến An Quốc Công phủ ba ngày, không khí nơi này đã trở nên náo nhiệt hẳn. Mỗi sáng nàng đều đến viện của ngoại tổ mẫu thỉnh an, sau đó bị bà lôi kéo ở lại trò chuyện. Ngoại tổ mẫu thực ra là người rất cô đơn, có Uyển Lâm đến đây bà liền có người hợp ý trò chuyện. Bốn người, bao gồm An Quốc Công phu nhân và An Nguyệt Lan cười nói sôi nổi, còn đánh bài tây do Uyển Lâm sai người làm ra, ba người liên hợp nhường An lão thái quân, khiến bà thắng liên tục, cười đến mức cả khuôn mặt rạng rỡ hẳn lên.

Buổi trưa An Quốc Công gia và đại biểu ca hồi phủ, mọi người cùng nhau dùng bữa. Dưới sự tuyên dương mạnh mẽ của An Nguyệt Lan, cuối cùng Uyển Lâm dạn dỏ Quách mama làm lại mấy món mà mọi người từng ăn hôm du ngoạn, khiến ngoại tổ mẫu ăn đến no căng. Uyển Lâm lên tiếng khuyên bà không nên ăn nhiều những thứ này, không tốt cho sức khỏe, thỉnh thoảng dùng thì được. An lão thái quân im lặng, đợi đến khi Uyển Lâm uy hiếp, nói nếu người không hứa sau này sẽ không để Quách mama làm nữa, thấy thế An lão thái quân mới miễn cưỡng gặt đầu, thật giống hệt tiểu hài tử.

Buổi chiều Nguyệt Lan ngồi li trong phòng Uyển Lâm, nói đủ thứ chuyện trên trời dưới đất, Uyển Lâm luôn kiên nhẫn lắng nghe. Có một lần An Duyệt Hiền đến, bắt gặp tình cảnh này liền lôi Nguyệt Lan trở về, để cho Uyển Lâm nghỉ ngơi, Uyển Lâm bày tỏ nàng không phiền nhưng An Duyệt Hiền đã tóm lấy Nguyệt Lan như bắt một con gà con, lôi trở về phòng.

Vào ngày thứ tư, khi Uyển Lâm chưa kịp mở mắt đã có một vị khách xông vào.

“Uyển Lâm tỷ tỷ, muội đến thăm tỷ đây.”

Vừa nói thiếu nữ vừa giống như con bướm bay đến trước mặt Uyển Lâm. Uyển Lâm xoa xoa mắt, nhìn thật kỹ, hoá ra là Nhị công chúa. Hôm nay nàng mặc một bộ y phục màu vàng, trên tóc cài trâm hồ điệp, thật không khác gì chú bướm nhỏ.

“Sao muội lại tới đây sớm vậy? Còn không báo trước với tỷ một tiếng.”

Uyển Lâm xoa mặt tiêu bất đắc trước mặt, giọng nói ôn nhu.

“Người ta là đến thăm tỷ. Cả đêm hôm qua muội không cách nào ngủ được, mong trời mau sáng, khó khăn lắm phụ hoàng mới cho muội tự do ra khỏi hoàng cung, nên hôm nay muội xuất cung thật sớm, tìm tỷ chơi cho đủ.”

“Công chúa, ôi công chúa, lão nô thật vất vả mới chạy theo người kịp. Đây hẳn là Uyển Lâm tiểu thư, nô tì là Phần mama, xin ra mắt tiểu thư. Nô tì cũng xin cảm tạ tiểu thư lần trước đã cứu Nhị công chúa.”

Mama vừa vào phòng đã nói một tràng, còn quỳ xuống hành lễ.

Uyển Lâm hoảng hốt bước xuống giường, đỡ mama dậy:

“Mama người không cần đa lễ, Uyển Lâm thực sự không nhận nổi.”

“Người cũng thật là, mới sáng sớm đã làm Lâm tỷ tỷ hoảng sợ rồi.”

Nhị công chúa chu cái miệng mắt húng.

“Người làm ta hoảng hốt là muội đó, được rồi, muội và Phần mama ra phòng khách đợi tỷ một chút đi, tỷ chuẩn bị xong sẽ ra ngay.”

Nhị công chúa vừa ra phòng khách đã gặp Nguyệt Lan bước vào, hai người ta một câu người một câu, trò chuyện khí thế ngút trời. Lúc Uyển Lâm bước ra mới biết, thì ra sáng sớm Nhị công chúa đã xông vào An Quốc Công phủ, làm thị vệ gác cổng hoảng hồn, muốn ngăn lại mà không được. An Quốc Công phủ huyền nao không ngừng, không ai biết Nhị công chúa sẽ ghé qua nên An lão thái quân và vợ chồng An Quốc Công bị gọi dậy, vội vã chuẩn bị diện kiến.

Nhị công chúa, Nguyệt Lan và Uyển Lâm bước vào chính phòng, cùng lúc đó Lục hoàng tử và Thất hoàng tử cũng đã có mặt ở đây.

“Công chúa vạn phúc kim an” mọi người hành lễ.

“Không cần đa lễ, mọi người đứng lên đi.”

Uyển Lâm và Nguyệt Lan cũng bước lên hành lễ với nhị vị hoàng tử. Xong xuôi Nhị công chúa lên tiếng hỏi:

“Ca, Thất ca, sao hai người lại ở đây?”

Lục hoàng tử mang theo chút bất đắc dĩ trả lời:

“Còn tại sao, ta không phải đã nói với muội đợi ta đến đón muội đi hay sao. Không ngờ cửa cung vừa mở muội đã chạy đi mất, còn làm mọi người trong An Quốc Công phủ phải dậy thật sớm theo muội. Còn không mau nhận lỗi.”

“Không dám, không dám, công chúa giá đáo là vinh hạnh của vi thần, sao dám đòi công chúa nhận lỗi.”

An Quốc Công thật bất đắc dĩ, hôm nay là hưu mộc, bá quan được nghỉ một ngày, ông còn đang say giấc đã nghe tin Nhị công chúa ghé thăm, làm ông vội vàng ra nghênh tiếp, hoá ra Nhị công chúa đã chạy sang phòng của Lâm nhi.

“Muội cũng chỉ định tìm Lâm tỷ tỷ, không phải muốn làm tất cả mọi người thức giấc đâu, thật... thật xin lỗi.”

Nhị công chúa ngượng ngùng, thật ra là vì nôn nóng muốn ăn mấy món của người bên cạnh Lâm tỷ tỷ làm thì đúng hơn.

“Còn Thất ca, sao huynh cũng ở đây? Chẳng lẽ là đến tranh thức ăn của Lâm tỷ tỷ với muội?”

Nhị công chúa xù lông khiến mọi người buồn cười, hoá ra đây mới là nguyên nhân chính nàng đến.

“Ta không có tham ăn như muội. Ta đến là có hẹn trước với Hiên huynh, sẵn tiện xem Uyển Lâm muội muội đã tốt hơn chưa.”

Một câu Uyển Lâm muội muội nghe thật tự nhiên. Cũng đúng thôi, nếu xét về thân phận trên danh nghĩa, Thất hoàng tử cũng được xem là biểu ca của nàng.

“Ta đã nhờ Quách mama nấu vài món cho bữa sáng rồi, nếu mọi người không phiền liền đợi một chút hẵng cùng nhau dùng bữa có được không?”

Uyển Lâm thừa biết ba người này tám, chín phần là vì thức ăn của Quách mama mà tới, làm gì có ý tốt muốn thăm nàng.

Mọi người hiểu ý cười cười. Bữa sáng hôm nay khá phong phú, đa phần là do người trong phủ Quốc Công chuẩn bị, chỉ có hai món lạ mắt, bánh mì kẹp thịt và gà rán là do Quách mama nấu.

Nhị công chúa hấp tấp bảo người gấp cho nàng một miếng gà to. Uhm, đúng là hương vị này, mấy hôm nay nàng nhớ mãi không quên, muốn mau mau được thử lại lần nữa. Còn hai món lạ mắt nữa trên bàn, hình như là khoai tây thì phải.

“Đây là khoai tây chiên, còn có khoai tây chua ngọt xào hải sản, mọi người nếm thử xem.”

Uyển Lâm hiểu ý lên tiếng giải thích. Thời đại này mọi người ăn khoai lang, khoai tây chỉ toàn luộc lên, hoặc đem nướng, thêm được món cháo khoai lang. Khoai tây này nàng cũng lần qua mấy lớp bột tương tự gà, đem chiên lên. Còn lại một ít khoai tây đem thái sợi mỏng, xào cùng với tôm, mực, nghêu, nếm nếm cho chua chua ngọt ngọt là dùng được.

Uyển Lâm sợ không đủ nên đã chuẩn bị mấy đĩa to, vậy mà mọi người vẫn ăn sạch. Xem ra cách nếm nếm của Quách mama quả thật bất phàm.

Nhị công chúa ăn đến no căng, đặc biệt là món gà rán, thời đại nào trẻ con cũng thích những món rán. Nhưng ngoại tổ mẫu cũng rất yêu thích, lần trước đã nhắc nhở một lần vẫn không kiềm chế, xem ra sau này phải nghĩ ra mấy món thanh đạm hợp với ngoại tổ mẫu hơn.

“Biểu muội à, sao muội lại có thể nghĩ ra nhiều món ngon như thế chứ, làm ta đây ăn đến không ngừng được, muội nha, ở lại đây vài tháng thôi, từ trên xuống dưới An Quốc Công phủ chắc sẽ tăng lên 10 cân (tương đương 5kg) mất.”

An Duyệt Hiền nói đùa thật hài hước, tăng cân nào dễ dàng như thế chứ.

“Tất cả là nhờ tay nghề cao siêu của Quách mama, nếu không cho dù muội có nghĩ hay đến đâu cũng không trở thành món ăn ngon miệng được.”

“Lâm tỷ tỷ, tỷ để mama ghi cách làm vào giấy, cho ta mang vào cung để ngự thiện phòng nấu mỗi ngày có được không?”

“Không được, mấy món này ăn nhiều không tốt, nếu muội muốn ăn thì cứ đến tìm tỷ, tỷ sẽ nói với Quách mama một tiếng.”

Uyển Lâm vội từ chối, tiểu nha đầu này nếu biết cách làm, chắc chắn sẽ ăn đến béo phì cho xem.

“Bằng không thì đến Như Ý Lâu, tỷ sẽ để cách làm tại đó, nhưng nhớ là không được ăn nhiều, biết chưa?”

An Duyệt Hiền hơi giật mình, đột nhiên cười lớn. Đúng rồi, mấy hôm trước biểu muội có nói, muốn đưa cách làm mấy món ăn mới này cho Như Ý Lâu, để họ bán cho thực khách. Hôm nay sẵn tiện tiết lộ cho mấy vị hoàng tử, công chúa ở đây biết trước, sau này sẽ càng buôn may bán đắt.

Dùng xong bữa sáng, An Quốc Công trở lại thư phòng xử lý chính vụ, ông là một người chăm chỉ, dù ngày nghỉ vẫn không lơ là việc nước, đúng là tấm gương sáng. An Quốc Công phu nhân đỡ An lão thái quân về viện nghỉ ngơi, hôm nay sáng sớm đã bị Nhị công chúa huyền não, lại ăn hơi nhiều thứ dầu mỡ, giờ bà có chút mệt mỏi, lần sau ăn uống phải kiềm chế chút mới được.

Sáu người đi dạo hoa viên, đột nhiên Nhị công chúa ra ý tưởng:

“Hay chúng ta chơi trốn tìm đi.”

Bốn người nghe như sét đánh bên tai, họ đều đã lớn rồi còn chơi trò này. Chỉ có Nguyệt Lan là hưởng ứng:

“Ta cũng thật lâu rồi không chơi. Thật là, mọi người chưa lập gia đình đều được xem là tiểu hài tử, cùng chơi đi.”

Uyển Lâm nghĩ nghĩ, mạnh dạn nói:

“Bằng không chúng ta chơi một trò mới có được không?”

“Trò gì?” mọi người đồng thanh.

“Xé bảng tên.”

Uyển Lâm cười gian trá. Kiếp trước luôn rất muốn chơi trò này nhưng không có bạn chơi cùng, kiếp này được làm tiểu hài tử cũng có chỗ tốt, có thể hoàn thành mong muốn kiếp trước.

Bạn đang đọc truyện *Đổi Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Trò chơi mới

Mọi người ngồi xuống nghe Uyển Lâm giải thích, trước tiên để mỗi người chọn một món đồ, sau đó đem để lên bàn. Biểu ca chọn thanh kiếm, Nguyệt Lan chọn đôi giày hoa, Lục hoàng tử chọn chiếc áo khoác, Thất hoàng tử chọn ngọc bội đeo bên hông, Uyển Lâm chọn một đôi hoa tai, cuối cùng Nhị công chúa chạy ra xe ngựa, vác một cái gói cao nửa người nàng hay dùng trên xe, thấy thế Uyển Lâm ôm bụng cười.

“Bây giờ mỗi người tự viết tên mình lên tờ giấy, sau đó sẽ dán lên lưng. Những món đồ chúng ta chọn đại diện cho mỗi người, khi nào tìm thấy món đồ của ai, cầm trên tay thì mới được quyền xé băng tên trên lưng người kia xuống, chỉ có người tìm thấy mới được quyền xé. Người có đồ vật bị tìm thấy có thể trốn hoặc bỏ chạy, không để người khác xé băng tên. Người bị xé sẽ trở thành thuộc hạ cho người đã xé mình, tiếp tục tìm kiếm đồ vật của những người khác. Ai còn lại cuối cùng sẽ là người chiến thắng.”

“Không được dùng võ công trong trò chơi này.”

Uyển Lâm chợt nhớ ba người kia có võ công liền đặt ra điều kiện. Ba nam nhân nhìn nhau cười, nàng ta thật khôn lỏi, không bỏ sót điểm nào.

“Không được, không công bằng, muội muốn chọn lại.”

Nhị công chúa kêu gào, bảo nàng đem giấu chiếc gói này làm sao mà giấu, biết thế đã chọn sợi tóc hay cái gì đại loại, vậy mới khó bị tìm ra.

“Không được, đã quyết định rồi, không được đổi ý, ai bảo muội tham lam, muốn chọn đồ vật thật lớn.”

Uyển Lâm không chịu thương lượng.

“Nhưng tỷ biết trước quy tắc nên chọn thứ nhỏ nhất còn gì.”

Nhị công chúa không cam tâm.

Uyển Lâm cười đắc ý nói:

“Đó là ưu thế của ta, tất nhiên phải tận dụng rồi.”

“Đồ vật nhỏ nhất chưa chắc đã không bị tìm thấy. Vậy nếu chiến thắng thì sẽ được gì?”

Thất hoàng tử không chịu được vẻ mặt đắc ý đó của Uyển Lâm nên cười hỏi. Hắn nổi tiếng là hoàng tử chỉ biết chơi đùa, lý nào lại thua.

“Đưa ra một điều kiện cho một trong năm người còn lại, chỉ cần không phạm pháp nhất định phải thực hiện” Lục hoàng tử nhàn nhạt nói.

Cá cược này hình như hơi lớn thì phải. Nghĩ vậy nhưng sáu người vẫn vỗ tay mình ước, mà không biết rằng về sau, chính điều kiện này lại gây ra bao sóng gió, thậm chí thay đổi rất nhiều thứ.

Nhị công chúa mếu máo, muốn dùng nước mắt để được đổi lại món đồ khác, nhìn thấy thị vệ xa xa liền sáng mắt, chạy tới nói nhỏ gì đó, rồi xua tay bảo họ đi trước. Mọi người hơi nghi ngờ nhìn nàng.

“Được rồi, vậy từng người chúng ta sẽ đi tìm nơi giấu đồ, những người còn lại vào phòng ngồi đợi, chúng ta sẽ bắt thăm theo thứ tự. À đúng rồi, trong lúc đi giấu đồ không được phép gian lận tìm kiếm đồ người khác giấu, khi nào sáu người giấu xong sẽ bắt đầu trò chơi.”

Mọi người cao hứng, lần lượt vào hoa viên tìm nơi ẩn giấu. Bắt đầu trò chơi mỗi người chia ra một hướng.

Đang đi tìm khắp nơi bỗng nghe một tiếng bịch, mọi người chạy tới nơi phát ra âm thanh thì thấy, hoá ra chiếc gối to dùng của Nhị công chúa được treo trên cây, nhưng không cẩn thận bị rơi xuống. Ai nấy cố sức chạy đến chỗ chiếc gối để cầm lấy, thu thập tay sai đầu tiên cho mình, cuối cùng người đến trước là Lục hoàng tử.

“Ca, huynh tha cho muội một lần đi, một lần thôi có được không?”

“Không được.”

Lục hoàng tử dứt khoát đuổi theo.

“Ai cản được Lục hoàng tử, bản công chúa liền thưởng 10 lượng, không cản được phạt 20 hèo.”

Lập tức có khoảng 10 thị vệ xông lên.

Lục hoàng tử không thể sử dụng võ công nên không cách nào thoát khỏi được, chỉ có thể tức giận giậm chân:

“Muội dám gian lận.”

“Nào có. Ai bảo quy định không nói rõ là không được nhờ người khác trợ giúp. Nếu không phải nó tự rụng rơi xuống thì huynh làm sao có thể leo lên

trên cái cây kia lấy xuống.”

Nhị công chúa chỉ lên cái cây cao chót vót, người thường quả thật không thể leo tới, đúng là thông minh.

Lục hoàng tử huy động thị vệ giúp mình đuổi bắt Nhị công chúa, Nhị công chúa cũng lớn tiếng huy động thêm người, hai bên giằng co, thị vệ chạy khắp nơi, một người giữ một người. Chạy từ đầu hoa viên đến cuối hoa viên, huyền não âm ỉ. Lục hoàng tử nhất quyết đuổi theo Nhị công chúa, nhưng mỗi khi đến gần đều bị thị vệ ngăn cản. Đây thực sự là người cố chấp, không đạt mục đích không bỏ qua.

Phía sau núi giả, Nguyệt Lan đang mài mê tìm kiếm, An Duyệt Hiền đi đến sau lưng:

“Tìm được gì không?”

“Không có, kỳ lạ, mọi người giấu ở đâu rồi nhỉ? A...”

Nguyệt Lan kinh hô, quay lại nhìn thấy An Duyệt Hiền nắm trên tay bằng tên của nàng.

“Nhưng ta thì tìm được đôi giày thuê hoa của muội.”

An Duyệt Hiền cười gian trá.

Bên này Nhị công chúa đang cùng Thất hoàng tử đi tìm đồ vật, Lục hoàng tử ở đâu từ trong bụi cây nhảy ra, xé mất bằng tên. Nhị công chúa đuổi mấy thị vệ đi, còn hâm dọa sẽ phạt mỗi người 100 hèo, làm mấy thị vệ sợ xanh mặt, vội quỳ xuống xin tha mạng.

Lục hoàng tử đang đứng xem cuộc vui thì bị Thất hoàng tử xé bằng tên xuống. Lục hoàng tử cứng đờ, tên này dám lợi dụng hoàng muội để ám toán sau lưng mình. Nhị công chúa liền tiến lên vỗ tay, quên luôn tức giận.

Uyển Lâm bảo thị vệ trèo lên cây, nhìn thấy nơi nào phát sáng thì nói với nàng. Quả nhiên tìm được thanh kiếm của biểu ca, Duyệt Hiền sáng khoái để nàng xé bằng tên mà không tốn sức lực.

Giờ chỉ còn lại hai người, bốn tay sai cũng chia ra đi tìm. Ngọc bội của Thất hoàng tử đang treo trên lưng một con cá, Thất hoàng tử này thật tinh ranh, đúng lúc nàng phát hiện, nếu không một hồ cá này làm sao nhìn kỹ. Biểu ca đích thân bắt lấy con cá, mang ngọc bội giao cho Uyển Lâm, Thất hoàng tử từ cũng nhẹ nhàng chịu thua, thế là Uyển Lâm thắng.

Nhị công chúa tính lược dồi dào, đòi chơi thêm một ván nữa, nhưng mọi người không đồng ý, chỉ chơi thử một lần đã huyền não hậu hoa viên, phu thê An Quốc Công và An lão thái quân cũng chạy ra ngồi trong đình xem náo nhiệt, trong phủ có trẻ con đúng là tràn đầy sinh khí.

Điều kiện được Uyển Lâm giữ lại, tạm thời chưa chỉ định ai. Mọi người đổ đầy mồ hôi, trở về phòng thay y phục, ba vị hoàng tử, công chúa cũng được chuẩn bị mỗi người một gian phòng. Thời cổ đại quý tộc ra đường luôn mang theo vài bộ y phục, vì y phục rườm rà nên rất dễ xảy ra sự cố, hoặc nóng quá đổ đầy mồ hôi cần thay đổi.

Bữa trưa lúc này có món bánh kem, Uyển Lâm cố ý dặn Quách mama làm, còn để vào hầm băng, trái cây tươi cũng để vào đó, mang ra gọt vào đĩa sứ màu trắng, trông rất ngon miệng. Vì mọi người vận động nhiều nên ai nấy đều đói, bữa trưa ăn một bàn tiệc lớn, nào là cá hấp, mì xào thập cẩm, thịt bò hầm củ cải trắng, trứng chiên củ cải muối, thịt kho,... Tráng miệng bằng một ít bánh kem và trái cây ướp lạnh của Quách mama thực sự rất sáng khoái.

Xế chiều ba nam nhân đi theo An Quốc Công bàn luận chính sự, chủ yếu là mấy chuyện vật vãn, xem như trao đổi ý kiến, Thất hoàng tử tuy không thích nhưng vẫn an tĩnh ngồi nghe. Còn bốn nữ nhân tụ tập trong phòng An lão thái quân trò chuyện vui vẻ, An Quốc Công phu nhân thỉnh thoảng nói vài câu cũng rất thú vị. Được một lúc Nhị công chúa lại lôi kéo Uyển Lâm và Nguyệt Lan ra thả diều, thì xem ai thả cao hơn.

Nhị công chúa háo thắng cố ý thả cao làm dây diều bị đứt, rơi xuống ngọn cây, Thất hoàng tử bay lên lấy xuống. Biểu ca đi tới cười haha:

“Biết huynh giỏi nhất, không cần ở trước mặt mọi người khoe khoang.”

Thất hoàng tử dương dương tự đắc. Từ nhỏ hắn thường xuyên đánh nhau với mấy hoàng tử khác, ra phố cũng là bá vương, nhờ vậy mà võ công của hắn rất cao, tuy vẫn không thông nhưng võ tinh cũng là một điều đáng tự hào đó chứ.

Mặt trời sắp xuống núi, trong cung có thái giám đến đón Nhị công chúa trở về, Nhị công chúa lưu luyến không rời, trước khi về còn cầm theo một hộp gà rán, khoai tây chiên to đùng, nói muốn mang về cung cho phụ hoàng và mẫu phi thưởng thức. Lục hoàng tử và Thất hoàng tử cũng xin cáo từ.

Trở về cung, Nhị công chúa giao cho Phàn mama mang thức ăn đến Ngự thiện phòng chiên lại lần nữa, lại qua mấy lượt kiểm tra tỉ mỉ, thấy không có vấn đề mới trình lên hoàng đế cùng Quý phi nương nương nếm thử. Nhị công chúa tắm rửa thoải mái, ngồi một bên kể chuyện hôm nay vui đùa thế nào cho phụ hoàng cùng mẫu phi nghe, hai người cảm thấy rất thú vị. Nhị công chúa còn khoa trương nói xấu Lục hoàng tử, kể tội hắn là caca mà lại không nhường nhịn nàng, đến khi Lục hoàng tử chịu không nổi, cốc đầu nhỏ của nàng thì nàng mới im lặng.

Khi Nhị công chúa trở về Uyển Lâm chợt nhớ ra đôi bông tai chưa tìm được lúc sáng, bảo Thu Nga đến nơi nàng cất giấu mang về, kỳ lạ là tìm mãi không thấy đâu. Cũng có thể là nô tài nào đó phát hiện, tưởng nhặt được vật chủ từ đánh rơi nên giấu đi, dù sao món đồ đó cũng không đáng tiền, bỏ đi vậy.

Buổi tối hôm đó An Quốc Công phủ đều đi ngủ sớm, hôm nay mệt mỏi cả ngày, lại không ngờ sáng hôm sau đón nhận một tin khiến ai nấy xôn xao bàn

tán.

Yêu Tinh Zombie: Hôm nay tập cuối “Chạy đi chờ chi” mà tác giả rất thích nên tác giả ra nhanh đến chương xé bảng tên để làm kỷ niệm nha!!!

Bạn đang đọc truyện *Đôi Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Săn bắn

Sáng sớm vào triều, hoàng đế tuyên bố một tháng nữa sẽ khởi hành đến khu rừng ở phía Tây săn bắn, quan viên Ngũ phẩm trở lên được mang theo gia quyến đi cùng, chuyến đi này còn có bộ tộc Cát Nhĩ tham gia, dâng cống phẩm theo lệ hàng năm. Tuyên bố này của hoàng đế quá đột ngột, khiến mọi người chuẩn bị khẩn trương, bận đến hoa cả mắt, chỉ sợ xảy ra chút sơ sót gì.

Uyển Lâm vừa nghe tin liền dứt khoát ra lệnh cho tiệm vải vóc và tú phường của mình tăng giá gấp đôi. Lúc trước nàng có cho lưu hành thẻ thành viên, chỉ dành cho những khách quen của cửa tiệm. Hôm nay tăng giá gấp đôi, nhưng đối với khách có thẻ của nàng sẽ chỉ tăng gấp rưỡi. Các cửa hàng khác cũng rục rịch tăng lên gấp 2, gấp 3 lần. Những nhà quan lại có con gái định đi cùng lần này ra sức bỏ tiền để con gái họ trở nên lộng lẫy nhất, muốn chiếm vị trí cao trong lòng các vương tôn, công tử. Các nữ quyến thường ngày hay ghé cửa hàng của Uyển Lâm rất hài lòng với giá cả này, những người khác tức nuối vì không biết tin sớm hơn, nhưng cũng quyết định sau này sẽ mua ở cửa hàng này nhiều hơn để được nhận một chiếc thẻ tương tự. Việc làm ăn của Uyển Lâm tăng lên rõ rệt.

Ở phủ Lễ Bộ Thị Lang, Phạm Trác cho người thả Uyển Oanh ra, định mang theo ba thứ nữ cùng đi, ông hy vọng các nữ nhi của ông lọt vào mắt xanh của quý tộc, vậy ông liền gả ra ngoài. Mấy di nương nũng nịu muốn đi theo, ông quyết định dẫn theo Phùng di nương và Lục di nương, Bạch di nương lại tức giận sinh bệnh nặng hơn.

An Quốc Công phủ cũng rộn ràng chuẩn bị, An Quốc Công phu nhân bảo Nguyệt Lan và Uyển Lâm chọn mấy loại vải đẹp để may y phục mới, Uyển Lâm muốn từ chối nhưng An Quốc Công phu nhân nhất định bắt nàng chọn, nàng liền chọn một cây vải đỏ, tím, hồng phấn, hết sức chói mắt. Uyển Lâm bỏ qua ánh mắt ngạc nhiên của mọi người, cười thâm trong lòng, xem ra mấy bộ y phục lần trước làm ra có chỗ dùng rồi.

An lão thái quân thờ dài trong lòng, Lâm nhi thường ngày yêu thích những trang phục giản dị, màu sắc tao nhã, nhẹ nhàng, lần này thế nhưng lại chọn những màu không thể chói mắt hơn, lẽ nào con bé muốn nổi bật? Hay là muốn khiến người khác chán ghét?

Một tháng sau, đoàn người chậm rãi khởi hành từ kinh thành. Đoạn đường đi đến nơi săn bắn cũng phải mất 5 ngày đường, các hoàng tử, công chúa đều đi theo, ngoại trừ Thập nhất hoàng tử, bởi vì tuổi còn nhỏ, cộng thêm thân thể không tốt nên ở lại hoàng cung. Hoàng thượng mang theo ba phi tử, một trong số đó là Diệp quý phi, hoàng hậu là chủ lực cung, không thể đi theo. Quan viên Ngũ phẩm trở lên mang theo gia quyến, thị vệ, kể cả đội ngũ binh lính bảo vệ hoàng thượng, hết thấy có đến hơn ngàn người, khí thế ngút trời.

An Quốc Công phu nhân vốn định ở lại chăm sóc lão thái quân, nhưng bà nói bà không sao, thúc giục nàng đi cùng để chăm sóc Quốc Công gia cùng bọn trẻ. An Quốc Công không có thiệp thắt thông phòng, mấy đời An Quốc Công đều thủy chung chỉ lấy một thê tử, nên những gia đình yêu thương con gái đều muốn gả vào phủ họ.

Đến nơi, mọi người lo chuẩn bị lều trại, sắp xếp gia quyến, đi năm ngày đường ai cũng mệt mỏi rã rời. Uyển Lâm từ lần rơi xuống hồ đến nay vẫn cảm thấy thân thể quá yếu ớt, thường xuyên thức sớm đi bộ quanh sân, so với các tiểu thư một ngọn gió cũng thổi bay thì mạnh hơn nhiều.

Các nữ nhân trong lúc chờ dựng lều trại thì tùm năm tùm ba nói chuyện phiếm, lúc này Nhị công chúa chạy đến kéo tay áo Uyển Lâm cười hi hi.

“Ngươi chính là Uyển Lâm?”

Một giọng nói cao vút vang lên, mang theo vẻ kiêu căng.

“Tham kiến Đại công chúa. Đại công chúa vạn phúc kim an”

Tất cả mọi người hành lễ, Uyển Lâm và Nguyệt Lan cũng theo đó hành lễ, hoá ra đây là Đại công chúa Phương Quế Anh.

Y phục màu đỏ chói mắt, tóc búi cao, mang trang sức quý trọng. Nét đẹp của Đại công chúa giống như tiên nữ, nhưng khí chất lại không giống. Ngoài tính tình kiêu căng, ý thế hiếp người, Đại công chúa còn thường nghĩ ra những trò tiêu khiển ác độc, cung nhân hầu hạ không ai trở ra hoàn hảo, không chết cũng bị thương nặng.

“Hồi bẩm Đại công chúa. Tiểu nữ chính là Uyển Lâm”

“Cứ tưởng người xinh đẹp thế nào, hoá ra chỉ là một nữ tử diêm dúa, lẳng lơ” Đại công chúa không chút nề mặt nói.

Uyển Lâm hôm nay mặc một bộ y phục màu hồng phấn, đeo trang sức nặng nề, toàn là vàng bạc. Tuy nàng muốn chính là định kiến này, nhưng nghe người khác chê bai, nhất là kẻ còn lơ lợt hơn nàng, trong lòng không hề dễ chịu.

“Hoàng tử nói như vậy là sai rồi. Nói đến lơ lợt không ai qua tỳ, trang sức trên người thì lại càng không ai mang nhiều bằng. Uyển Lâm tỳ tỳ, chúng ta đi thôi”

Nhị công chúa lên tiếng, định kéo Uyển Lâm và Nguyệt Lan rời đi.

“Đứng lại, ai cho phép các ngươi đi. Người đâu, mau bắt nữ tử này lại đánh 50 hèo cho ta”

Nhị công chúa vội vàng hét lên:

“Dừng tay, các ngươi ai dám. Hoàng tử, tỳ đây là ý gì?”

“Hoàng muội à, muội là công chúa, tỳ nào dám đánh phạt muội, nhưng nữ tử kiêu ngạo kia lại xúi giục tỳ muội chúng ta bất hoà, cũng nên trừng phạt nhỏ để cảnh cáo”

Không phải không dám mà là không thể, lúc nhỏ nàng từng đánh muội muội này một lần, kết quả bị phụ hoàng khiển trách, cấm túc một tháng. Mẫu hậu nói phụ hoàng xưa nay ghét nhất là huynh đệ, tỳ muội tương tàn, nên dặn nàng phải nhịn. Cái vị muội muội này luôn giả bộ ngây thơ, chiếm hết ân sủng của phụ hoàng. Lần này nàng nhất định sẽ khiến nàng ta mất đi những thứ bản thân yêu quý, để nàng ta nếm trải cảm giác đau khổ.

Binh lính đi đến muốn bắt Uyển Lâm lại, Nhị công chúa và Nguyệt Lan đứng chắn phía trước, không cho đến gần.

“Còn đợi gì nữa, mau kéo hai kẻ kia ra cho ta” Đại công chúa tức giận ra lệnh.

“Dừng tay” ba giọng nói cùng lúc vang lên.

“Tham kiến Lục hoàng tử, Thất hoàng tử. Nhị vị hoàng tử vạn phúc”

Các thiếu nữ ánh mắt sáng lên, ai cũng chen lấn ra trước hành lễ, hy vọng hai vị hoàng tử liếc mắt nhìn các nàng một lần.

“Đứng lên cả đi”

“Tạ nhị vị hoàng tử”

“Vi thần tham kiến Đại công chúa. Xin hỏi Đại công chúa biểu muội thân phạm phải tội gì mà khiến Đại công chúa ra tay trách phạt?”

An Duyệt Hiền nắm tay thành nắm đấm, nếu hấn đến trễ một chút e rằng biểu muội đã sớm hương tiêu ngọc vẫn rồi.

“À ta dĩ hạ phạm thượng, xem thường bốn công chúa. Sao nào? Ngươi muốn chống lại mệnh lệnh của ta?”

“Hoàng tử à, không phải đệ muốn nói, nhưng nữ tử này dù gì cũng là đích nữ Lễ Bộ Thị Lang, cháu ngoại gái của An Quốc Công phủ, tỳ đánh chết người ta thì biết ăn nói thế nào với hai phủ ấy đây?”

Thất hoàng tử bẽ ngoài là khuyên nhủ, thực chất là uy hiếp.

Hừ, con gái của Lễ Bộ Thị Lang nhỏ nhỏ nàng còn không để vào mắt, nhưng cháu gái của An Quốc Công vậy thì phải suy nghĩ lại. Nàng chỉ muốn ra oai, nhân tiện làm cho muội muội giả dối kia khó chịu, mà quên mất thân phận của nữ tử này.

“Hừ, lần này bốn công chúa bỏ qua, nếu có lần sau đừng trách ta không nể tình”

Nói xong phất tay áo rời đi.

Uyển Lâm thở phào, xem ra Đại công chúa này đúng là đồ không có đầu óc, chỉ biết nghe nịnh múa vuốt. Uyển Lâm nhẹ nhõm nhưng Lục hoàng tử và Thất hoàng tử không như vậy, phải biết rằng hoàng tử không bao giờ dễ nói chuyện, chỉ sợ còn âm mưu phía sau.

Bạn đang đọc truyện *Đổi Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Đại công chúa độc ác

“Người đâu. Tìm cơ hội lập tức giết tiện nhân đó cho ta. Ngay cả Lục đệ và Thất đệ cũng che chở nàng ta, bốn công chúa muốn nàng ta không còn mạng để hưởng.”

Đại công chúa lộ ra vẻ mặt đáng sợ.

Xung quanh vang lên một tiếng “Đạ”, sau đó biến mất.

Đám người Uyển Lâm bên này đang vừa đi xem xét hoàn cảnh xung quanh vừa trò chuyện.

“Lâm tỷ tỷ, muội lo hoàng tỷ sẽ không bỏ qua cho tỷ. Những tiểu thư lúc trước bắt tội hoàng tỷ, tuy lần nào cũng chỉ bị hoàng tỷ làm mất mặt hoặc đánh mấy hèo cảnh cáo, nhưng khi trở về nhà, không bao lâu sau liền bệnh chết hoặc phát điên. Nhẹ nhất cũng là nằm trên giường không dậy nổi. Hoàng tỷ xử lý cung nhân không bao giờ lưu tình, ai bước vào cung điện của hoàng tỷ cũng đều...”

Nói tới đây Nhị công chúa không dám nói nữa. Mẫu phi bảo nàng tránh xa Đại công chúa, nhưng lần này rõ ràng là tỷ ấy sinh sự trước, chỉ e Lâm tỷ tỷ đã bị hoàng tỷ ghi hận.

Đại công chúa này sinh sự cũng thường tìm những tiểu thư, con quan viên cấp thấp, vẫn còn chừng mực không ra tay với người hoàng tộc và huân quý. Nhưng Uyển Lâm thân phận không cao, sợ là lần này khó thoát.

“Nếu không ta nói với phụ thân rằng muội không khỏe, đưa muội trở lại kinh thành. Tạm thời muội hãy tránh khỏi tầm mắt Đại công chúa, nói không chừng qua một thời gian Đại công chúa sẽ quên mất chuyện này.”

“Đúng vậy đó Lâm nhi, ta sẽ cùng muội theo đại ca trở về, chúng ta không chọc vào nàng ta thì sẽ không sao nữa.”

“Mọi người không hiểu hoàng tỷ rồi. Tỷ ấy nếu muốn làm tuyệt đối sẽ cắn chặt không buông tha.”

Lục hoàng tử lo lắng nói.

“Vậy đi, sau này ta và Lục hoàng huynh, còn có Nhị muội sẽ thay nhau ở cạnh Lâm nhi. Nếu lỡ hoàng tỷ đến tìm muội gây khó dễ thì cũng có một người có đủ thân phận để áp chế tạm thời. Ngày thường muội cũng nên mang nhiều hộ vệ một chút cho an toàn.”

Thất hoàng tử suy nghĩ cũng thật chu toàn, nhưng mà...

“Uyển Lâm cảm tạ mọi người đã lo nghĩ. Nhưng Uyển Lâm thân phận thấp, sao có thể để các vị hoàng tử cùng công chúa bảo vệ. Nếu là như vậy chỉ sợ càng gây nhiều chú ý, Uyển Lâm nghĩ...”

“Được rồi, hoàng muội ta đã kêu nàng một tiếng tỷ tỷ, chúng ta lại sớm quen biết, cũng xem như bằng hữu. Ý kiến của Thất đệ rất tốt, trước cứ làm như vậy, đợi nguy hiểm qua đi chúng ta lại bàn đối sách khác.”

Lục hoàng tử không cho Uyển Lâm nói hết câu đã vội bác bỏ. Những người còn lại cũng gật gù đồng ý. Uyển Lâm nghe xong có chút bất ngờ.

“Vậy ba người chúng ta, ai có thời gian thì hãy ở cạnh Lâm nhi nhiều một chút. Hiền huynh, Nguyệt Lan, hai người cũng cố gắng dành thời gian cho Lâm nhi, tuyệt đối đừng để nàng ấy ở một mình. Còn nữa, trên phương diện ăn uống cũng cần chú ý kỹ, không được tự ý dùng thức ăn lung tung, chỉ để người đáng tin cậy làm giúp, trước khi ăn phải dùng châm thử độc.”

Lâm nhi, Lâm nhi, Thất hoàng tử này gọi như vậy giống như hai người thân thiết lắm vậy. Cùng lắm chỉ gặp ba lần, nhưng Uyển Lâm không thể không thừa nhận, người này thực sự là lo nghĩ cho nàng rất chu đáo, không hổ danh hai chữ bằng hữu.

An Duyệt Hiền và Lục hoàng tử nhìn người trước mắt. Xưa nay hần ta nổi danh ăn chơi lêu lổng, từ lúc nào lại biết suy nghĩ chu toàn như vậy, thật khiến người ta ngạc nhiên.

“Vậy hôm nay muội sẽ ở cùng tỷ trước, ca, Thất ca, hai huynh đến chỗ phụ hoàng đi.”

Nhị công chúa biết các hoàng tử khác đều đang ở chỗ phụ hoàng của nàng.

“Được, vậy chúng ta đi trước. Có việc gì muội cứ lập tức gọi chúng ta.”

Hai vị hoàng tử rời đi.

Hoàng đế là một người cuồng chính vụ, sau khi sắp xếp thỏa đáng chỗ nghỉ chân và dùng xong bữa trưa liền triệu tập các hoàng tử, bá quan văn võ đến bàn chính sự và thu xếp gấp gờ bộ tộc Cát Nhĩ vào hai ngày sau.

Vua Cát Nhĩ Tân và hoàng đế thường qua lại với nhau, nhất là lúc hoàng đế còn là Thái tử. Cát Nhĩ Tân có đến 15 người con trai, trong đó nổi bật nhất là con cả Cát Nhĩ Cỗn và con thứ mười Cát Nhĩ Lân. Bộ tộc của ông sinh sống trên thảo nguyên, nam tử có quyền hạn tối cao, nữ tử chỉ là công cụ sinh nở, không thích có thể tùy thời giết chết. Những đời vua trước từng cùng hoàng đế nước Đại Xuyên hoà thân, các cô nương cảm y ngọc thực từ nhỏ khi đến bộ tộc này sinh sống đều không chịu nổi khổ cực mà mất sớm.

Bàn luận đến khi Mặt Trời lặn mới xem như hoàn thành. An Quốc Công gia trở về liền nghe được chuyện xảy ra sáng nay từ chỗ An Duyệt Hiền. Đại công chúa này càng ngày càng không xem ai ra gì, Thái tử hiện giờ là Nhị hoàng tử, chứ không phải là ca ca nàng - Tam hoàng tử. Nàng giết nhiều cung nhân, hại nhiều tiểu thư quan lại như vậy sớm đã bị ghi hận, trừ khi Tam hoàng tử lên ngôi, nếu không kết cục của nàng sẽ không được tốt đẹp.

“Lâm nhi, con cứ yên tâm. Cậu nhất định sẽ không để con bị thương tổn. Muội muội trước khi đi đã gửi con lại cho ta, ta tuyệt đối không làm trái lời hứa của mình.”

An Quốc Công gia thật lòng yêu thương Uyển Lâm như con gái, tuy Uyển Lâm mới đến ở trong phủ mấy ngày, nhưng đối với trên dưới An gia đều là một mảnh thân tình, điều này ông có thể nhìn ra được.

Uyển Lâm vốn không muốn liên lụy đến An Quốc Công phủ. Nhưng nghe cậu nói vậy nàng không cách nào phản bác, đành hoàng cúi đầu đứng đó suy nghĩ. Việc mặc y phục sắc sỡ e là không thể thực hiện nữa, càng bắt mắt càng khiến Đại công chúa chú ý mà sinh sự, việc cách xa mấy vị hoàng tử lại càng khó. Họ xem nàng là bằng hữu, nàng không thể trốn tránh họ, nếu không sẽ khiến họ thất vọng.

“Cậu, Uyển Lâm cảm tạ người. Hôm nay con có nghe Lục hoàng tử và Thất hoàng tử nói về Đại công chúa, con đã nghĩ ra mấy biện pháp, mong cậu và mọi người thử xem xét.”

Uyển Lâm nói ra những điều cần chuẩn bị, biện pháp đối phó nếu gặp một số tình huống nhất định. Phu thê An Quốc Công, còn có Duyệt Hiền và Nguyệt Lan rất tán thưởng những ý kiến của nàng, mọi người lại cùng thảo luận, góp ý một phen, đến khuya ai nấy mới trở về lều nghỉ ngơi.

Tối nay Uyển Lâm và Nguyệt Lan ngủ cùng nhau, An Quốc Công lo lắng nên để bốn thị vệ canh gác. Uyển Lâm vẫn còn suy nghĩ về những gì Lục hoàng tử và Thất hoàng tử nói sáng nay. Nếu họ đã xem nàng là bằng hữu, thì từ nay nàng sẽ không câu nệ thân phận nữa, đến thời đại này kết giao được bằng hữu, âu cũng là chuyện tốt. Nghĩ xong rồi, bụng lòng tâm tình, Uyển Lâm nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Hơn nửa đêm có hai người mặc áo đen xuất hiện nhanh như chớp, vốn thị vệ phủ An Quốc Công không sánh bằng ám vệ hoàng gia, nhưng Lục hoàng tử đã sớm đề phòng, cho hai ám vệ đến bảo vệ Uyển Lâm nên kịp thời ngăn cản. Dù vậy, bốn thị vệ canh gác cũng bị thương nhẹ. Bên này An Duyệt Hiền chạy đến xử lý, không làm kinh động mọi người.

“Quả nhiên hoàng tử thực sự ra tay.”

Thất hoàng tử cũng đã nhận được tin tức, trầm ngâm chốc lát, hần nghĩ bản thân nên ở cạnh Uyển Lâm nhiều một chút, bảo vệ cho nàng.

Tuy nói là không ở trong hoàng cung nhưng hoàng thượng vẫn giữ nguyên việc lâm triều vào canh năm. Thường thì bá quan văn võ sẽ dùng qua loa ít thức ăn, tan triều mới trở về dùng bữa trưa. Nhưng hôm nay chính sự không nhiều, hoàng đế chỉ giữ một vài quan viên lại để thương lượng việc đón tiếp bộ tộc Cát Nhĩ, nên chỉ khoảng nửa canh giờ đã bãi triều.

Nhị công chúa rất ngoan ngoãn, sáng sớm đã chạy đến chỗ Uyển Lâm, cũng không thèm ngủ nướng như thường ngày. Lục hoàng tử cùng Thất hoàng tử sau khi tan triều liền cùng An Quốc Công và An Duyệt Hiền đến, lấy cớ muốn cùng dùng bữa. Như Ý Lâu gần đây có nhiều món mới lạ, ngon miệng. Uyển Lâm liễu mình cứu mạng Nhị công chúa nên Nhị công chúa và Lục hoàng tử thường xuyên đến gặp nàng. Thất hoàng tử cùng An gia có chút quan hệ ngoài mặt nên hay ghé qua, tóm lại việc này cũng không gây nhiều chú ý, chỉ xem như giữa họ có chút giao tình, lại vì thức ăn ngon nên đến mà thôi.

Sau khi dùng xong bữa sáng, An Duyệt Hiền ra hiệu để người hầu bên cạnh lui ra, sau đó chậm rãi kể lại chuyện tối qua hần nhìn thấy.

“May là có cao thủ trong bóng tối ra tay giúp đỡ, nếu không thị vệ An Quốc Công phủ không phải là đối thủ của thích khách.”

Nói tới đây rõ ràng là đặt nghi vấn lên người Lục hoàng tử và Thất hoàng tử. Phàm là hoàng tử, công chúa trong cung đều sẽ được đặt ám vệ bên người để bảo hộ, những ám vệ này cũng chia ra nhiều cấp bậc, tùy vào địa vị của mỗi hoàng tử, hoàng nữ mà có ám vệ cấp bậc khác nhau.

Lục hoàng tử đứng dậy làm động tác tạ lỗi, nói:

“Là ta lo sợ hoàng tử làm ra việc không hay, nên mới phái người âm thầm bảo hộ Lâm tiểu thư. Lâm tiểu thư đối với hoàng muội có ơn cứu mạng, lần này cũng xem như ta thay hoàng muội trả ân tình.”

“Uyển Lâm đa tạ Lục hoàng tử ra tay giúp đỡ. Nhưng thiết nghĩ thân phận Uyển Lâm cũng không thể để ám vệ hoàng gia bảo vệ, nên mong Lục hoàng tử hãy thu hồi người bên cạnh Uyển Lâm trở về.”

“Lâm tỷ tỷ, tỷ là ân nhân cứu mạng của muội, nếu hoàng tử ra tay lần nữa, bên cạnh tỷ không có cao thủ bảo vệ làm sao được?”

Nhị công chúa quá hiểu Đại công chúa, không đạt mục đích tuyệt không ngừng tay.

“Trước mắt chúng ta cứ như kế hoạch hôm qua đã bàn, ba người chúng ta sẽ thay phiên ở cùng Lâm nhi, như vậy ám vệ cũng là bảo vệ chúng ta, Lâm nhi sẽ không phải mang tiếng.”

Thất hoàng tử đưa ra một chủ ý không tệ.

Tuy không muốn có bất cứ quan hệ nào với hoàng gia, vì sợ rằng sẽ bị cuốn vào vũng nước đục, nhưng Uyển Lâm hiểu rõ, thị vệ Quốc Công phủ so với ám vệ cấp thấp hoàng gia còn được, nếu gặp phải cao thủ nhất đẳng e rằng không chống cự được lâu. Nàng không muốn vì bảo vệ nàng mà khiến họ mất mạng.

Mọi người bàn bạc thêm một lúc, sau đó An Duyệt Hiền cười ha hả nói:

“Thôi chúng ta trước cứ thoải mái vui vẻ đi, binh đến tướng chặn, nước đến đất ngăn. Hôm nay là ngày đầu tiên đi săn, chúng ta phải mang về thật nhiều con mồi mới được.”

Bạn đang đọc truyện *Đổi Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Ba thứ nữ không an phận

Đoàn người Uyển Lâm vừa bước ra đã thấy ba thiếu nữ bước đến trước mặt hành lễ, rồi gọi một tiếng tỷ tỷ vô cùng thân mật, đây không phải ba vị muội muội của nàng, Uyển Oanh, Uyển Mộng, Uyển Sang thì là ai.

Nhìn thấy hai vị hoàng tử ngọc thụ lâm phong trước mặt, ánh mắt của các nàng không khỏi loé lên. Lục hoàng tử văn võ song toàn, nổi tiếng lạnh lùng, mẫu phi là ái phi được hoàng đế cưng chiều nhất, là cái gai trong mắt của Thái tử và Tam hoàng tử. Thất hoàng tử tuy không giỏi văn chương, nhưng diện mạo cũng là phi phàm, hoàng đế niệm tình mẫu phi hẳn nên cũng không để hắn thiếu thốn thứ gì. Tuy đối với ngôi vị hoàng đế vô duyên nhưng nếu được gả vào, sau này trở thành Vương phi cũng không tệ.

Sáng nay các nàng nghe nói hai vị hoàng tử đến đây dùng bữa, vốn muốn dựa vào quan hệ với Uyển Lâm mà chen một chân vào cùng, ai ngờ thị vệ bên ngoài không cho vào, các nàng đứng đợi từ sáng sớm, bụng cũng đói đến nổi dính vào lưng rồi, rốt cuộc cũng đợi được.

Để thu hút sự chú ý, Uyển Oanh hôm nay mặc một bộ gấm màu đỏ, cài trâm hồng, đeo vòng cổ màu trắng, chưa kể vòng tay các loại, thật là vừa loè loẹt, vừa tục khí hết sức. Uyển Lâm đâu biết rằng lúc trước nàng cho người làm may bộ y phục quê mùa kia đã bị Uyển Oanh biết được, lại nghĩ bắt chước nàng nên làm những thứ tương tự.

Uyển Mộng, Uyển Sang cũng không khá hơn là bao, một người mặc y phục màu tím sen, một người mặc màu xanh lá, còn có trang sức nặng mấy cân trên người. Nơi này là bên ngoài thành, lỡ như gặp thú dữ, ngựa chạy loạn hay thích khách, không biết các nàng làm sao thoát thân.

Uyển Lâm lúc này có chút buồn cười. Trước kia nàng dự định sẽ khoác lên mình những thứ như thế để bị người hoàng gia ghét bỏ, lần này vì không muốn Đại công chúa chú ý nên chỉ mặc những y phục nhạt màu, trang sức cũng là tối giản nhất có thể. Nay nhìn những thứ muội ăn mặc thế này, nàng quyết định sẽ không theo phong cách thế nữa, muốn bị ghét bỏ có nhiều cách, nàng là nữ nhân, không muốn làm mình tục khí đến thế.

Ba thứ muội này, Uyển Oanh năm nay 14 tuổi, Uyển Mộng, Uyển Sang 12 tuổi, cũng không còn nhỏ nữa, xem ra đến đây là đánh chủ ý vào mấy vị hoàng tử rồi.

Giữa lúc Uyển Lâm đang thần thờ, Uyển Oanh chạy đến kéo tay, tỏ ra thân thiết:

“Đại tỷ, hôm nay bọn muội có ý đến gặp tỷ, từ lúc tỷ đến An Quốc Công phủ tới nay, muội vẫn luôn muốn đến thăm tỷ mà không có cơ hội. Hôm nay thấy tỷ mọi thứ đều tốt trong lòng muội mới an tâm. Sau này muội có thể thường xuyên đến An Quốc Công phủ thăm tỷ không?”

Lời này nghe qua như là tỷ muội tình thâm, thực chất Uyển Oanh đây là đang giả vờ. Chuyện Uyển Lâm chuyển đến An Quốc Công phủ sớm đã truyền ra ngoài, còn chuyện rạn nứt hiện trong phủ Lễ Bộ Thị Lang thì đã bị phủ Thị Lang và An Quốc Công trợ giúp giấu giếm. Bởi vì bên trong truyện này còn liên quan đến việc Uyển Lâm cứu Nhị công chúa lần trước, nếu truyền ra chỉ sợ người khác lại suy đoán là Uyển Lâm tự biên tự diễn, giả vờ cứu người để lập công. Lại nói vận số Uyển Lâm thật quá tốt, lại có thể kết giao với quý nhân, nếu Uyển Oanh cố gắng tiếp cận, không chừng tất cả hào quang sẽ là của nàng, lúc đó nàng sẽ đem Uyển Lâm giẫm nát dưới chân.

“Tỷ ở An Quốc Công phủ rất tốt, không cần phiền muội muội đến thăm. Nếu có thời gian muội muội nên về phủ Thừa tướng nhiều một chút thì tốt hơn, dù sao đó mới là nhà ngoại tổ phụ của muội.”

Uyển Lâm không chừa chút mặt mũi, lên tiếng cự tuyệt. Nói giỡn, nếu lần này không nói rõ nàng ta sẽ lấy cớ mà chạy đến An Quốc Công phủ, làm chương khí mù mịt. Uyển Lâm không tin sau những chuyện trước kia nàng ta không hận mình, còn ở đây giả vờ tỷ muội.

Uyển Mộng và Uyển Sang nghe xong cúi đầu muốn cười, Nhị tỷ và Bạch di nương đúng là huyết mạch phủ Thừa tướng không sai, nhưng trong phủ không ai chào đón họ, nếu không lấy địa vị phủ Thừa tướng, Bạch di nương sớm đã được nâng lên làm Bình thiếp, ở đâu còn làm di nương như hiện nay. Nhưng đồng thời hai nàng cũng ganh ghét Uyển Lâm, lại được ngoại tổ phụ quyền thế thương yêu, còn được đón về đó sống.

Đám người An Duyệt Hiền nghe Uyển Lâm nói xong cảm thấy hơi sững sốt. Biểu muội xưa nay nhu thuận, có đôi lúc nghịch ngợm đáng yêu, nhưng mà lần này nói chuyện không chút lưu tình, khiến nữ nhân trước mắt này tức đến đỏ mặt, thật là thú vị.

“Nếu các muội không có việc gì nữa thì tỷ đi trước đây.”

Nói xong Uyển Lâm định rời đi.

“Tỷ tỷ, bọn muội đến đây không quen biết ai, tỷ có thể dẫn bọn muội đi cùng, thuận đường tìm hiểu hoàn cảnh xung quanh không?”

Uyển Oanh lần nữa mặt dày lần tới, dù bị Uyển Lâm mang phủ Thừa tướng ra trêu chọc, nhưng nếu nàng không tranh thủ cơ hội lần này, sao có thể lọt vào mắt hai vị hoàng tử.

“Đúng vậy tỷ tỷ, cho bọn muội đi cùng có được không?”

Uyển Mộng và Uyển Sang đồng thanh lên tiếng. Các nàng thân phận chỉ là thứ nữ, từ hôm qua đến đây luôn bị các tiểu thư đích nữ chướng mắt, phụ thân lại bận việc thu xếp tiếp đãi vua Cát Nhĩ Tân, không có thời gian dẫn các nàng đến gặp những vương tôn, công tử nơi đây. Hôm qua thấy Đại công chúa trường phạt Uyển Lâm, các nàng còn vui mừng cười trộm, không ngờ nàng ta lại được người của An Quốc Công phủ, còn có Nhị công chúa, Lục hoàng tử và Thất hoàng tử cứu giúp. Sáng nay họ lại còn nói cười đi cùng một chỗ, thật hết sức đáng hận. Nói thế nào lần này các nàng cũng phải tỏa sáng, không thể để mọi người chỉ biết đến đích nữ phủ Lễ Bộ Thị Lang mà không biết đến các nàng.

“Các người là thân phận gì, cũng xứng đi cùng bốn công chúa. Hừ. Lâm tỷ tỷ chúng ta đi thôi, đám người này thật là phiền.”

Nhị công chúa kéo tay Uyển Lâm rời đi, để lại ba người Uyển Oanh, Uyển Mộng, Uyển Sang xấu hổ không biết phải nói cái gì, chỉ có thể trơ mắt nhìn theo họ.

Nhị công chúa tuy hơi trẻ con nhưng lại không ngốc. Trước nay người khác luôn tìm cách tiếp cận, lấy lòng nàng, còn không phải vì thân phận của nàng, vì Lục hoàng huynh của nàng sao. Ba nữ nhân kia ánh mắt cứ nhìn về phía Lục ca và Thất ca, nàng cũng thấy Uyển Lâm tỷ tỷ phiền chán họ nên thay Lâm tỷ tỷ từ chối. Cũng chỉ có Lâm tỷ tỷ thật lòng tốt với nàng, xem nàng như muội muội, không tìm cách nịnh bợ, lại còn xả thân cứu nàng. Uyển Lâm tỷ tỷ thực tốt, rất thích hợp làm hoàng tẩu của nàng. Nghĩ đến đây Nhị công chúa nhìn về phía Lục hoàng tử, nàng đã quyết tâm sẽ kết hợp hai người này với nhau.

Ba người Uyển Oanh nghiêng răng nghiêng lợi, nếu Uyển Lâm đã không nghĩ tình tỷ muội, vậy thì các nàng sẽ tự tìm cách thay thế nàng ta.

Bạn đang đọc truyện *Đổi Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Nướng cá

Hôm nay là một ngày an nhàn hiếm hoi, cuộc thi săn bắn ngày mai mới chính thức bắt đầu, nghi thức chào đón bộ tộc Cát Nhĩ vẫn đang được tiến hành, mọi người nhân cơ hội này xem xét hoàn cảnh xung quanh một chút.

Nơi đây có núi, có sông, có rừng cây. Đây vốn là khu vực của hoàng gia, người không đủ thân phận không bao giờ được bước vào. Nghe nói khu rừng này có rất nhiều động vật quý hiếm, còn có các loại thuốc trân quý, bởi vậy mới nói, thời đại này chỉ có người có thân phận mới được hưởng đặc quyền.

“Mọi người có muốn đến dòng suối ngắm nhìn một lát không? Trước đây ta thường xuyên đến đó, phải nói là nghe tiếng nước chảy, chim hót, thực sự thư thái vô cùng. Có điều nơi đó hơi xa, phải cưỡi ngựa mới tới được” Thất hoàng tử này ra chủ ý.

Từ này đến giờ trên đường mọi người đi qua, các tiểu thư con nhà quan lại luôn dùng ánh mắt nóng rực nhìn họ, khiến họ không thoải mái chút nào, tránh xa nơi này một chút cũng tốt.

“Nhưng mà ta không biết cưỡi ngựa.”

Uyển Lâm ngượng ngùng lên tiếng. Mọi người sớm chiều quen biết, khi không có người lạ có thể trực tiếp xưng ta, như vậy mới chân chính là bằng hữu, không câu nệ tiểu tiết.

“Lâm nhi à, cái này không phải tỷ khoe khoang chứ, An Quốc Công phủ chúng ta ai ai cũng đều biết cưỡi ngựa, sau này trở về tỷ sẽ dạy muội, lần này muội cứ ngồi phía sau tỷ là được.”

Nguyệt Lan tỏ ra đắc ý, hiếm khi có việc nàng giỏi hơn biểu muội, nên phải tranh thủ khoe khoang một chút, cũng không tính là quá đáng đi.

“Ta nói này muội muội, muội cảm thấy kỹ năng cưỡi ngựa của mình giỏi lắm sao? Biểu muội là đại gia khuê tú chân chính, không giống như muội, tiểu hầu tử suốt ngày nhảy nhót lung tung.”

An Duyệt Hiền không nhìn được đáng về này của muội muội mình, lên tiếng trêu chọc.

“Thật ra muội cũng rất muốn học cưỡi ngựa. Đợi khi trở về biểu ca và biểu tỷ có thể dạy muội được không?”

Uyển Lâm biết thời đại này chủ yếu là dùng ngựa, nếu nàng biết cưỡi sau này di chuyển cũng dễ dàng hơn. Còn có thể giả nam trang, cưỡi ngựa uy phong lẫm lẫm. Nghĩ tới đó Uyển Lâm không nhịn được bật cười.

“Lâm tỷ tỷ, sao tỷ lại cười vui vẻ vậy?”

Nhị công chúa tràn đầy tò mò. Uyển Lâm cũng không ngại nói ra suy nghĩ của mình, nữ phần nam trang thực sự thú vị. Nghe xong mọi người tròn mắt há hốc mồm nhìn Uyển Lâm.

“Lâm nhi à, muội ở đâu nghe được việc cải trang thành nam nhi thế này vậy? Thật là...”

Thất hoàng tử cũng không biết nên nói gì.

Không đúng nha, nàng xem phim thấy rất nhiều nữ chính làm vậy, chẳng lẽ thời đại này lại không cho phép?

Nhìn thấy nét mặt mơ hồ của Uyển Lâm, An Duyệt Hiền lên tiếng giải thích:

“Muội nha, việc này mà cũng dám nghĩ đến, vương triều của chúng ta cũng không cấm nữ tử bước chân ra khỏi cửa, cần gì phải cải nam trang cho phiền phức.”

À, hoá ra là vậy. Nói trở lại thì Uyển Lâm cảm thấy nam tử vẫn thuận tiện hơn, tuy triều đại này nữ tử có thể tự do hơn nhưng chung quy vẫn không bằng nam nhân, có cơ hội nàng nhất định sẽ thử. Nghĩ như vậy Uyển Lâm cũng chỉ cười cười cho qua.

“Thôi không nói đến việc này nữa. Lâm nhi à, đợi trở về tỳ sẽ đích thân dạy muội cười ngựa.”

Nguyệt Lan đây là đang giải vây cho Uyển Lâm.

“Muội cũng muốn học, Nguyệt Lan tỳ, tỳ có thể dạy cả muội được không?”

Nhị công chúa ánh mắt đầy chờ mong. Sau nhiều lần tiếp xúc nàng cũng rất quý Nguyệt Lan tỳ, nhưng vẫn kém Lâm tỳ tỳ một chút.

“Muội nghĩ cũng đừng nghĩ, phụ hoàng tuyệt đối sẽ không cho phép” Lục hoàng tử hiếm khi nói một câu. Nữ tử tuy rằng có thể học cười ngựa, nhưng đó là đối với nữ nhi nhà võ tướng. Hoàng muội thân là công chúa, suốt ngày ở trong cung, đi lại có người chuẩn bị, cũng như đại đa số tiểu thư khuê các khác, cần gì phải học cười ngựa.

“Muội nhất định sẽ xin phép phụ hoàng. Nhân tiện càng có nhiều cơ hội đến thăm Lâm tỳ tỳ, không phải sao?”

Uhm xác thực mà nói hoàng muội nói không sai, Nhị công chúa đến An Quốc Công phủ càng nhiều, Lục hoàng tử càng có cơ hội đường đường chính chính đến đó, vậy thì sẽ thường xuyên được nhìn thấy nàng ấy...

“Thôi không nói nữa, chúng ta lập tức lên đường thôi” Thất hoàng tử hối thúc.

“Đợi một chút, ta cho người chuẩn bị một số thứ rồi chúng ta hẵng lên đường.”

Uyển Lâm nói xong liền quay sang căn dặn Thu Nga chuẩn bị một con dao nhỏ, một ít củ khô, hai cân khoai lang (một cân tương đương 0,5kg) một ít muối, vài tấm thảm thật dày, một ít hương liệu khử mùi tanh, thêm hai hộp đựng thức ăn còn trống. Xong xuôi mọi người liền cười ngựa đi, Uyển Lâm ngồi phía sau Nguyệt Lan, Nhị công chúa ở sau lưng Lục hoàng tử, An Duyệt Hiền và Thất hoàng tử mỗi người một con ngựa. Vì đường khó đi nên mọi người chỉ mang theo thị vệ võ công cao cường theo để bảo vệ.

Đi đến dòng suối mà Thất hoàng tử miêu tả, mọi người đều phải trầm trồ khen ngợi một tiếng. Một bên các thị vệ trải thảm ra sẵn, một bên nhóm người Uyển Lâm thông thả đi dạo một vòng. Dưới dòng nước trong xanh có thể thấy rõ những con cá đang bơi lội, con nào cũng béo ú, chắc khoảng 6-10 cân (khoảng 3-5kg).

“Lâm tỳ tỳ, tỳ sai người chuẩn bị nhiều thứ như vậy, có phải định làm món ăn mới nào không?”

Nhị công chúa háo hức chờ mong. Lâm tỳ tỳ trước nay có nhiều ý kiến hay nhất, không chừng sẽ lại cho nàng một món ăn thật ngon nữa.

“Nhìn muội xem, thật giống con mèo nhỏ tham ăn. Tỳ chỉ nghĩ mọi người ra bờ suối nhất định sẽ muốn bắt cá, nên mang theo một ít thứ cần thiết, bù đắp việc lần trước chưa kịp thưởng thức món cá nướng.”

“Tốt, vậy chúng ta sẽ bắt cá giúp muội, ta cũng rất mong chờ món mà Lâm nhi làm ra đây.”

An Duyệt Hiền cười ha hả, kéo Lục hoàng tử và Thất hoàng tử đi, dùng gươm mang theo bên người để bắt cá, dù sao họ cũng đã có kinh nghiệm bắt cá một lần rồi.

Bên này Uyển Lâm để thị vệ chặt xuống một cây tre, sau đó chuốt thành các đoạn nhỏ, có đầu nhọn để xiên cá. Chuẩn bị xong thì ba người kia cũng mang theo rất nhiều cá quay về, Uyển Lâm cảm thán, đúng là võ công cao cường cũng có lợi thế, bắt cá cũng dễ dàng, có cơ hội nàng cũng phải học một ít phòng thân, sau này bị lạc trong rừng cũng không sợ chết đói.

Uyển Lâm bắt đầu dùng những thanh tre mới chuốt, đâm từ miệng cá thẳng tới đuôi cá, mọi người trở mắt nhìn nàng hành động thuần thục. Xưa nay tiểu thư khuê các, nói là nấu ăn thực chất cũng chỉ đứng một bên canh chừng, ít ai tự mình biết làm tất cả. Nguyệt Lan thấy vậy cũng học theo, chốc lát đã xiên được tất cả cá.

Uyển Lâm tuy lớn lên ở thành thị, nhưng lại rất thích vùng quê yên tĩnh. Thành thoảng nàng sẽ đi đến các vùng nông thôn, ăn những món ăn dân dã, cảm

nhận cuộc sống nông thôn ở những nơi khác nhau, thuận tiện học cách làm những món đơn giản tại nơi nàng đi qua, mà không như nhiều người đi du lịch ở những nơi xa hoa, đông đúc.

Tiếp theo nàng cầm những con cá đã được xiên xong xuống đất, bỏ thêm một ít khoai lang, phủ cỏ khô lên. Một bên làm, một bên Nguyệt Lan và Nhị công chúa cũng bắt chước, chia ra ba đồng rom khác nhau, xong xuôi liền châm lửa, để rom cháy hết một lúc là có thể lấy ra dùng.

Trong lúc chờ cá chín, Uyển Lâm lấy hương liệu nàng mang theo, hoà vào nước, sau đó ngâm tay vào. Cũng để những người bên cạnh làm theo. Đây là do nàng nhớ xà phòng rửa tay ở hiện đại, nên bảo Thu Hương điều chế một ít hương liệu để khử mùi.

Mùi cá nướng thơm phức xông vào mũi, cách nướng này tính ra cũng không hiếm lạ gì, những đứa trẻ bình dân nhà nghèo cũng làm theo cách này, nhưng mấy vị quý tộc ở đây thì chưa từng trải qua.

Mang cá và khoai lang nướng chín, cạo đi phần cháy khét bên ngoài, ăn kèm một ít muối, làm tăng độ ngọt của thịt cá. Uyển Lâm mang cho các thị vệ đi theo một ít để thưởng thức, tuy nói thời đại này chủ tớ khác biệt, nhưng dù sao họ cũng là người bên cạnh, cũng nên chia sẻ thức ăn ngon cùng nhau.

“Trở về muối sẽ làm món này ở trong tầm cung của muối” Nhị công chúa vuốt cái bụng no căng mà nói.

Lục hoàng tử cóc đầu nói:

“Ngốc, muối định thiêu cháy cả hoàng cung à?”

Lục hoàng tử cũng thật bất đắc dĩ, muối muối này cứ thấy thức ăn ngon là không suy nghĩ được gì nữa cả.

“Tại sao món ngon lúc nào ở trong cung cũng không được ăn hết vậy. Bằng không Lâm tỷ tỷ làm hoàng tẩu của muối đi, sau này thường xuyên nấu món ngon cho muối.”

Lời này của Nhị công chúa vừa nói ra khiến không khí trở nên ngại ngùng.

Bạn đang đọc truyện *Đổi Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Thẳng thẳng cự tuyệt

“Ai nha nha Nhị công chúa, muối đừng có vì thức ăn ngon mà muốn bắt cóc biểu muối của ta chứ.”

Nguyệt Lan cười trêu ghẹo, muốn xua tan bầu không khí kỳ lạ này.

“Vẫn là câu nói đó, sau này muối muốn ăn gì cứ việc đến tìm tỷ.”

Ngừng lại một chút, Uyển Lâm tiếp tục nói:

“Nhưng tỷ tuyệt đối sẽ không gả vào hoàng gia.”

“Tại sao?” Nhị công chúa tròn tròn mắt kinh ngạc.

“Bởi vì hoàng gia là nơi có nhiều quy củ, lại trói buộc, mà tỷ, chỉ thích được tự do, làm những điều mình thích.”

“Nhưng mà Lâm tỷ tỷ, trở thành người hoàng tộc tỷ sẽ có nhiều đặc quyền, được nhiều người kính nể, còn có vinh hoa phú quý hưởng không hết. Rất nhiều nữ tử đều muốn như thế, sao tỷ lại không muốn?” Nhị công chúa thực sự không hiểu.

Uyển Lâm bẹo má Nhị công chúa đáp:

“Muội nói không sai, nhưng tỷ hỏi muội, muội có thích được người khác nhìn sợ lấy lòng không? Muội có bằng hữu không? Có được tùy ý xuất cung không?”

“Muội... muội... thực sự cái nào cũng không có.”

Nhị công chúa hơi suy sụp, đột nhiên hai mắt lại loé sáng:

“Nhưng muội có tỷ tỷ, còn có Duyệt Hiền ca, Nguyệt Lan tỷ tỷ, muội đã cảm thấy đủ rồi, mọi người đều là bằng hữu của muội.”

“Đúng vậy, chúng ta là bằng hữu, mãi mãi cũng là bằng hữu.”

Câu cuối cùng của Uyển Lâm đã khẳng định, nàng sẽ không tiến xa hơn với bằng hữu bên cạnh.

“Haha, tốt, tốt, Lâm nhi của chúng ta thực sự không giống những người khác, nếu phụ thân nghe được chắc hẳn sẽ rất vui mừng.”

An Duyệt Hiền thật cao hứng. Biểu muội của hắn không tham vinh hoa phú quý, quả là đoá hoa tuyệt thế. Mà An Quốc Công phủ xưa nay không cuốn vào tranh trù, nếu biểu muội không có ý muốn gả vào hoàng thất sẽ không ảnh hưởng đến Quốc Công phủ. Nhìn thái độ của tổ mẫu, phụ thân và mẫu thân đối với Uyển Lâm, hắn thực sự lo sợ có một ngày Uyển Lâm sẽ coi trọng một vị hoàng tử nào đó, vậy rất có thể An Quốc Công phủ sẽ đứng về phía nàng.

Nhìn lại khuôn mặt có chút thất vọng của Lục hoàng tử và Thất hoàng tử, Duyệt Hiền thầm cười trộm. Lục hoàng tử vẫn vô song toàn, lại có nhà mẹ đẻ thế lực, há lại cam nguyện làm một vương gia. Thất hoàng tử tuy cùng hắn thân thiết nhưng có chút ham chơi, sợ là sẽ không gánh vác được gia đình. Vẫn là từ từ để ý tìm người xuất chúng khác, biểu muội năm nay 14 tuổi, chưa vội. An Duyệt Hiền suy xét trong lòng, hắn đã coi Uyển Lâm như muội muội nên mới kén cá chọn canh như thế, không biết còn tương xứng cho chính hắn nữa.

Thái độ của Uyển Lâm quá rõ ràng, khiến cho hai vị hoàng tử có chút ý định gì đó với nàng lập tức rơi vào trầm ngâm. Không thể trách nàng nhẫn tâm, nàng thực sự không muốn bị cuốn vào vũng bùn hoàng gia.

Mà Uyển Lâm không biết rằng, những lời nàng nói hôm nay khiến cho chút tình cảm nhen nhóm của ai đó càng tuôn trào mãnh liệt. Vốn định kéo dài lại càng phải nhanh chóng triển khai kế hoạch, sợ nàng sẽ vượt mất khỏi tầm tay.

“Cũng đã trễ rồi, hay chúng ta trở về đi thôi. Ngày mai nhất định sẽ rất thú vị.”

Nguyệt Lan lần nữa trở thành người thay đổi không khí.

Trên đường trở về Lục hoàng tử và Thất hoàng tử vẫn không nói tiếng nào, giữ vững trầm mặc. Dù sao Uyển Lâm cũng đã nói rõ, hy vọng sau này mọi người vẫn sẽ là bằng hữu.

Cả ngày hôm đó Nhị công chúa ở lì tại lầu của Uyển Lâm và Nguyệt Lan, Lục hoàng tử và Thất hoàng tử sau khi cùng mọi người trở về liền chạy đến phụ giúp chuẩn bị đón tiếp vua Cát Nhĩ Tân. Đại công chúa không có hành động gì, khiến mọi người càng đề cao cảnh giác.

Chẳng qua là từ sáng sớm Đại công chúa đã chạy đến chỗ hoàng thượng giả vờ cung kính, hiếu thảo. Mẫu hậu đã dặn nàng lần này lên đường phải cố gắng lấy lòng phụ hoàng. Nàng năm nay đã 16 tuổi, nhưng phụ hoàng lại không ngó ngàng gì đến hôn sự của nàng, khiến nàng rất nóng lòng. Cũng có thể phụ hoàng muốn đợi khoa thi kết thúc, gả nàng cho Trạng nguyên, Đại công chúa ôm hy vọng nên càng ra sức lấy lòng hơn nữa.

Đến khi hoàng thượng có chính sự cần bàn bạc với một số quan viên, Đại công chúa quay về mới hay tin ám vệ nàng phái đi đã chết, khiến nàng tức giận không thôi, thề rằng tuyệt đối không bỏ qua chuyện này.

Buổi tối ở nơi này ngắm sao đặc biệt đẹp, Uyển Lâm đến đây đã được mấy tháng rồi, ở thế giới bên kia nàng không có gì để lưu luyến. Còn nhớ lúc cha mẹ qua đời đã để lại cho nàng một số tiền lớn, nhờ có ông bà nội trông nom mà nàng được trải qua cuộc sống xem như đầy đủ. Đến năm nàng 15 tuổi ông bà qua đời, nàng đã dùng số tiền đó để trang trải cuộc sống. 18 tuổi nàng sang Mỹ. Giờ nàng đã đến thời đại này, không biết số tiền của nàng có đến được trại trẻ mồ côi như di chúc nàng sớm lập hay không, hay là bị người khác đoạt mất.

Bạn đang đọc truyện *Đổi Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Vua cát nhĩ tân

Hôm nay mọi người có mặt ở đây đều chuẩn bị cẩn thận tiếp đón vua Cát Nhĩ Tân. Xung quanh khu vực tiếp đãi khách được trang trí bằng hoa tươi cùng một ít vật trang trí sắc sỡ khác, đặt những chiếc bàn dài, vì không phải trong cung nên chỉ trang trí đơn giản, nhưng vì rất đông người tham gia nên việc bố trí tốn rất nhiều thời gian.

Hoàng đế ngồi bên trên, bên cạnh là các vị phi tử. Phía bên phải là chỗ ngồi dành cho vua Cát Nhĩ Tân cùng hai người con trai của ông, con cả Cát Nhĩ Cỗn và con thứ mười Cát Nhĩ Lân, tiếp theo là chỗ ngồi của các hoàng tử, vương gia, quan viên theo cấp bậc. Bên tay trái là các vị công chúa, vương phi, các Cáo mệnh phu nhân và những phu nhân quan viên. Uyển Lâm đến cùng với An Quốc Công phủ nên ngồi cùng An Quốc Công phu nhân và Nguyệt Lan, Nhị công chúa cũng hào hứng đến ngồi cùng, ba thứ muội của nàng ngồi ở phía sau, lần này người ta chỉ mang theo phu nhân chính thất và đích nữ, chỉ có phụ thân nàng là mang theo đi nương cùng các thứ nữ đến đây, không nói ra ai cũng ngầm hiểu, chắc hẳn là muốn trèo cao, Lễ Bộ Thị Lang mà lại chẳng có chút lễ nghi, quy củ gì cả.

An Quốc Công phu nhân từ khi nghe tin Uyển Oanh được thả ra sớm, mấy thứ nữ được Phạm Trác mang theo cùng liền cảm thấy khinh thường, hạng người không giữ chữ tín, tham vinh hoa phú quý như thế sao xứng đáng làm con rể của An Quốc Công phủ. Ngay cả An Quốc Công gia nghe được cũng khó chịu ra mặt, an ủi Uyển Lâm không nên lo lắng, hôn sự của nàng ông sẽ không để tên Phạm Trác kia tùy ý định đoạt.

Uyển Lâm quan sát xung quanh, đầu tiên là vị hoàng đế ngồi phía cao cao kia, năm nay 50 tuổi, trên mặt tuy đã có nhiều nếp nhăn, nhưng khí thế uy

nghiêm, lạnh lùng của bậc đế vương lại không chút nào suy giảm do tuổi tác. Chỉ một ánh mắt sắc bén quét qua có thể khiến người khác sợ hãi cúi đầu.

Bên cạnh là ba phi tần, nổi bật nhất là Diệp Quý phi, quả không hổ lời đồn, nữ nhân xinh đẹp động lòng người, đáng vẻ thướt tha, cao quý, không thể không tán thưởng một tiếng, nữ nhân thời đại này quả nhiên bảo dưỡng không tệ, không biết đến khi nàng lớn tuổi có được như vậy không, Uyển Lâm hết sức bi ai khi nghĩ đến vài chục năm nữa.

“Vua Cát Nhĩ Tân đến.”

Giọng Thái giám hô lên rõ to cho mọi người cùng nghe thấy, đồng thời cắt đứt luôn suy nghĩ miên man của Uyển Lâm lúc này.

Lập tức mọi người có mặt tại đó đứng lên, hoàng thượng đích thân đi xuống nghênh đón. Sau khi đoàn người bước vào, hành lễ với hoàng đế, vua Cát Nhĩ Tân phát ra tiếng cười sang sảng đầy hào khí, giống như tính cách phóng khoáng của bộ tộc du mục, quanh năm trên lưng ngựa, hoà mình với thảo nguyên rộng lớn.

“Hoàng thượng, một năm không gặp người vẫn uy nghiêm như vậy, thật khiến ta bội phục, bội phục.”

Vua Cát Nhĩ Tân vừa mở lời đã khen hoàng đế Đại Xuyên, khiến hoàng đế không khỏi vui vẻ.

“Nào có, ngược lại trông thấy người vẫn khoẻ mạnh, oai phong như ngày nào.”

Hoàng đế cười ha hả khen vua Cát Nhĩ Tân, mặc dù là khiêm tốn nhưng đế vương xưa nay không ai tự nhận mình già, chỉ muốn sống càng lâu càng tốt.

Xem ra giữa hoàng đế và vua Cát Nhĩ Tân có mấy phần thân thiết. Bộ tộc Cát Nhĩ tuy quy phục Đại Xuyên, hàng năm đều tiến cống rất nhiều cống phẩm trân quý, nhưng các đời vua nước Đại Xuyên đều cảnh giác với họ, luôn cho người mật thiết giám sát nhất cử nhất động, sợ họ vấy bình lâm phản.

Mọi người trở lại chỗ ngồi, vua Cát Nhĩ Tân cao giọng nói:

“Hoàng thượng, ta nghe nói năm nay người cho tổ chức cuộc thi săn bắn, không biết hai đứa con trai của bốn vương có thể cùng tham gia hay không?”

“Tất nhiên là được. Bộ tộc Cát Nhĩ quanh năm trên lưng ngựa, tài thiện xạ người thường khó lòng địch lại, thuận tiện lắm cũng muốn xem xem các hoàng tử của trẫm tài nghệ đến đâu.”

Hoàng đế trên mặt mang ý cười nhưng nội tâm hờ hững, rõ ràng là muốn thể hiện con trai mình giỏi hơn các hoàng tử của hân, vậy thì hân sẽ để vua Cát Nhĩ Tân mở rộng tầm mắt.

“Vậy xin đa tạ hoàng thượng.”

Hoàng đế bắt đầu cho khai tiệc, mở màn là ca vũ mọi người được dâng rượu và thức ăn lên.

Một màn minh tranh ám đấu, bằng mặt mà không bằng lòng vừa rồi rất nhiều người nhận thấy, xem ra cuộc săn bắn năm nay không thể yên bình được rồi. Uyển Lâm nhìn thoáng qua chỗ ngồi của Lục hoàng tử và Thất hoàng tử, có chút lo lắng cho hai vị bằng hữu này, đúng lúc bắt gặp ánh mắt hai người họ đang quét một vòng về phía khu vực nữ quyến, sau đó dừng lại chỗ nàng một lát, rồi cuối đầu tiếp tục uống rượu. Uyển Lâm ngưng ngừng quay sang Nguyệt Lan, lại thấy nàng ta đang cười khúc khích. Lẽ nào những lời hôm qua nàng nói lại phản tác dụng?

Các thiếu nữ trong bữa tiệc vẫn luôn hướng mắt về phía các vị hoàng tử. Không ngờ lại nhìn thấy cùng lúc Lục hoàng tử và Thất hoàng tử đang nhìn về phía họ, tuy chỉ là thoáng qua cũng khiến tim họ đập rộn ràng, ai ai cũng xấu hổ cúi đầu, không nhìn thấy ánh mắt cuối cùng của họ dừng trên người Uyển Lâm lâu nhất, nếu không chắc phải vò nát khăn tay.

Khi những màn ca vũ kết thúc, vua Cát Nhĩ Tân lần nữa lên tiếng:

“Hoàng thượng, lần này bốn vương mang đến rất nhiều cống phẩm phi thường trân quý, xin mạn phép được dâng lên cho hoàng thượng thưởng thức.”

“Chuẩn” hoàng đế lập tức trả lời.

Cống phẩm lần này đúng là khiến người ta mở rộng tầm mắt, vàng bạc, châu báu, da động vật, nhân sâm, dược liệu trân quý,...rất nhiều rương được bày ra, giống như đang khoe khoang. Đặc biệt còn có da tuyết hồ cực kỳ quý giá, đẹp đẽ, một viên dạ minh châu to bằng trứng gà, nhân sâm ngàn năm, những viên hồng bào thạch to tròn, tất cả đều khiến mọi người hoa mắt, cống phẩm năm nay giá trị hơn nhiều so với mọi năm. Chẳng qua vua Cát Nhĩ Tân muốn khoe khoang sự giàu có, mấy năm nay bộ tộc của ông thường qua lại, trao đổi hàng hóa với các nước khác, sớm đã không còn phụ thuộc duy nhất vào Đại Xuyên.

“Hoàng thượng, bộ tộc Cát Nhĩ lần này mang theo nhiều lễ vật như vậy là có một tâm nguyện, hy vọng có thể giúp hai nhi tử tuyển chọn vương phi xứng đáng từ Đại Xuyên, bộ tộc của chúng ta nhất định sẽ dùng nhiều lễ vật trân quý để cầu thân.”

“Việc này không khó, trước khi săn bắn kết thúc trẫm nhất định sẽ chọn cho các người hai vương phi tài mạo song toàn.”

“Tạ hoàng thượng thánh ân.”

Vua Cát Nhĩ Tân và hai người con của ông tạ ơn.

Rất nhiều tiểu thư sắc mặt chuyển xanh, con trai lớn của vua Cát Nhĩ Tân là Cát Nhĩ Cỗn, tính tình tàn bạo, đã hại chết ba vương phi, các nàng không muốn trở thành vương phi thứ tư, lại còn chết nơi đất khách quê người. Con thứ mười Cát Nhĩ Lân tuy danh tiếng tốt hơn, chưa từng lập vương phi, nhưng ở nơi gió cát như vậy, các nàng làm sao sống được. Không ai trong bọn họ muốn bị đem đi hoà thân, lần này ai bị chọn trúng chính là kẻ xui xẻo.

Bạn đang đọc truyện *Đổi Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Thi đấu

“Không mấy khi vua Cát Nhĩ Tân đến, trăm có một trò chơi mới khá thú vị, không biết bộ tộc Cát Nhĩ có hứng thú cử người cùng tham gia không?”

Hoàng đế không mấy vui vẻ trước thái độ khoe khoang của vua Cát Nhĩ Tân, đó chỉ là một bộ tộc nhỏ, quanh năm ăn cát nằm gió, làm sao so được với Đại Xuyên to lớn của ông.

“Ha ha, không biết đó là trò chơi gì, bốn vương cũng rất muốn mở rộng mắt.”

Hoàng đế nhìn về phía Thái hoàng tử, ra hiệu cho hắn giải thích một chút quy tắc. Uyển Lâm nghe xong tròn tròn mắt, đây, đây là trò xé bảng tên lúc trước mọi người cùng chơi mà? Chỉ khác ở chỗ đơn giản hơn, mỗi người dán tên vào lưng, hai đội mỗi bên bốn người, người của đội nào còn sống cuối cùng chính là đội chiến thắng.

Nhị công chúa quay sang nói nhỏ:

“Hi hi, Uyển Lâm tỷ tỷ, tỷ không biết đâu, lần trước ở An Quốc Công phủ trở về, muội đã kể cho phụ hoàng và mẫu phi nghe hết mọi chuyện. Lúc đó phụ hoàng rất hứng thú, bảo rằng người cũng muốn chứng kiến một lần, nên triệu Lục ca cùng Thái ca đến, tổ chức trò chơi này.”

Haizzz, vị hoàng đế này cũng thật là ham vui, nhưng dù sao được chứng kiến màn xé bảng tên bằng võ công cũng khiến Uyển Lâm thấy mong đợi, chắc hẳn sẽ rất thú vị.

“Lần này bốn hoàng tử của trăm sẽ đích thân tham gia. Không biết bộ tộc Cát Nhĩ sẽ cử ai?”

“Tất nhiên hai đứa con trai của bốn vương sẽ tham gia, còn có hai hộ vệ bên cạnh chúng, xem như đủ bốn người.”

“Uhm, tốt lắm. Dù sao đây cũng chỉ là trò chơi, hy vọng mọi người không ai bị thương. Các con hãy cố gắng hết sức, ai chiến thắng trăm sẽ trọng thưởng.”

“Dạ, phụ hoàng.”

Thái tử là người căng thẳng nhất, ai cũng nghĩ hắn không xứng đáng làm Thái tử, lần này hắn nhất định sẽ chứng minh cho họ thấy, họ hoàn toàn sai lầm.

Nhìn thấy Thái tử trước mắt ánh mắt kiên định, có chút căm phẫn, Uyển Lâm chớp chớp mắt, lúc này mới tỉnh tã đánh giá vị Thái tử trước mắt. Dung mạo thường thường, nhìn vào không chút gì ấn tượng, nghe nói tài năng cũng bình thường không kém, nếu không phải có thể lực nhà mẹ, cộng thêm việc hoàng đế đau lòng tiền hoàng hậu, thương yêu hắn nhiều một chút, ngôi vị Thái tử hẳn chẳng thể nào ngồi lên được.

Tam hoàng tử dung mạo bất phàm, nhưng đôi mắt hơi xéch lên, nhìn qua liền biết là người gian xảo, tâm kế sâu. Có một mẫu hậu độc đoán, một muội muội tàn ác, giết người bữa bãi, Tam hoàng tử này cũng không phải người tử tế gì.

Bước vào thi đấu, trước tiên tám người đi vòng quanh, không ai ra tay trước. Thái tử nóng lòng thể hiện, lao vào định xé bảng tên, liền bị đội bên kia bắt lại được, sức mạnh Thái tử căn bản không là gì so với họ, chớp mắt liền bị xé mất bảng tên. Đám người bộ tộc Cát Nhĩ không ngừng reo hò. Thừa thắng xông lên, lấy bốn chọi ba, đội của bộ tộc Cát Nhĩ lao vào, dùng sức mạnh chế trụ ba vị hoàng tử. Ba người võ công cao cường, nhưng lại không mạnh bằng họ, cố gắng chống trả.

Lục hoàng tử và Thái hoàng tử cùng lúc nhìn nhau. Hai người không hẹn mà cùng nghĩ đến một kế sách, lấy hết sức lực đẩy Tam hoàng tử ra phía trước rồi dùng khinh công bay lên.

Tam hoàng tử chưa kịp hoàn hồn vì bị hai hoàng đệ của hắn bán đứng, roẹt một cái bảng tên bị xé xuống, hắn tức giận đến nghiến răng, được lắm, hai tên kia dám làm hắn mất mặt, hắn nhất định không bỏ qua. Trong sự reo hò nồng nhiệt vì chiếm được ưu thế của bộ tộc Cát Nhĩ, sự thất bại của hắn càng làm hắn giận sôi lên.

Bốn người của bộ tộc Cát Nhĩ dùng khinh công đuổi theo, nhưng họ thường ở trên lưng ngựa, mạnh thì có mạnh, còn khinh công lại chẳng ra làm sao. Roẹt roẹt, roẹt roẹt, hai tên hộ vệ nhanh chóng bị xé bảng tên xuống. Chỉ đội có như thế, bá quan văn võ cùng phu nhân, tiểu thư quan lại vui mừng không ngớt, hoàng đế đang cười sảng khoái trên ghế rồng, không khí lúc này rất sôi sục.

Mắt thấy khinh công không bằng người, con trai lớn của vua Cát Nhĩ Tân liền phóng ám khí về phía hai vị hoàng tử, Lục hoàng tử ở khoảng cách gần không tránh được ngã xuống, lập tức bị xé báng tên. Không đợi hấn đắc ý lâu, Thất hoàng tử đã dùng tốc độ nhất xé báng tên của hai người bọn hấn xuống, trận đấu kết thúc.

“Haha, tốt, tốt, tốt. Lão Thất, con làm rất tốt. Trẫm sẽ ban cho con một nguyện vọng, khi nào cần hãy đến nói với trẫm, trẫm nhất định đáp ứng. Các hoàng tử còn lại thưởng mỗi người một ngàn lượng vàng.”

Hoàng đế thực sự cao hứng. Nhi tử của ông quá là ưu tú, lần này trở về cũng nên bắt đầu chọn người kế vị rồi.

Có lời hứa hẹn này của hoàng đế mọi người đều ngây ngẩn. Một nguyện vọng, cái này quá mức ân sủng đi. Trước nay đồn đãi Thất hoàng tử hữu dũng vô mưu, xem ra lời đồn chỉ là lời đồn. Nói thế nào đi nữa Thất hoàng tử cũng do ái phi mà hoàng đế ân sủng nhất sinh ra. Ba vị hoàng tử còn lại thì đang tiếc nuối, ảo não, không ngờ lại để vượt mặt phần thưởng hiếm có như thế vào tay lão Thất.

“Tạ phụ hoàng ban thưởng.”

“Đứng lên cả đi.”

“Bệ hạ, sao ngài có thể thiên vị như thế. Các ngài rõ ràng là dùng khinh công mới thắng được bọn ta, ta không phục.”

Con trai trưởng của vua Cát Nhĩ Tân – Cát Nhĩ Côn gào lên.

Vua Cát Nhĩ Tân bắt mắt nhìn nhi tử trước mắt, nếu vừa rồi hấn không dùng ám khí thì còn nói được một câu, giờ hấn đã dùng chiêu bí ỏi, còn ở đó gào thét, khiến ông mất hết mặt mũi.

“Ngài nói vậy là không đúng rồi. Người Đại Xuyên chúng ta so về sức mạnh không thể bằng người Cát Nhĩ, nên chỉ có thể dùng khinh công ứng phó. Trong nguyên tắc cũng không nói là không được sử dụng võ công. Mà ngài lại còn sử dụng ám khí, đã thương Lục hoàng huynh, như vậy so ra ai mới là người làm sai?”

Thất hoàng tử không chút kiên dè nói thẳng. Thủ đoạn hạ lưu như vậy còn ở đó kêu gào, hấn chưa phóng trở lại hai châm đã là nhượng bộ lắm rồi.

Cát Nhĩ Côn mặt mày xám xịt, được lắm, dám nói hấn tiểu nhân, hấn sẽ không bỏ qua, nhất định sẽ lấy lại mặt mũi.

Bạn đang đọc truyện *Đổi Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Đại công chúa bày kế

Thất hoàng tử thoáng nhìn về phía Uyển Lâm. Hành động mờ ám này rơi vào mắt một số người, tỷ như Lục hoàng tử, An Duyệt Hiên, Nguyệt Lan, còn có cả Đại công chúa. Đại công chúa cười lạnh, xem ra nàng nên giúp hai người con của vua Cát Nhĩ Tân tìm được một vương phi hợp ý.

Tan tiệc, ai nấy trở về lều nghỉ ngơi, một lát nữa đại hội săn bắn sẽ chính thức bắt đầu, đây là dịp mà các tiểu thư mong đợi nhất, họ có thể chiêm ngưỡng tư thế oai phong của các hoàng tử, vương tôn trẻ tuổi.

Uyển Lâm và Nguyệt Lan, cùng với phu thê An Quốc Công và An Duyệt Hiên trở về. Nhị công chúa bị Diệp quý phi tuyên đến chỗ bà, đến đây mấy ngày không thấy bóng dáng đầu khiến bà lo lắng không thôi.

“Ca, lần này huynh nhất định phải bắt về cho muội một con thỏ để muội làm vật nuôi đấy nhé.”

Nguyệt Lan vừa trở về đã lôi kéo Duyệt Hiên làm nũng.

“Muội nghĩ cả khu rừng chỉ có một mình ta đi săn thôi à, bắn được thú hay không còn chưa biết, ở đó mà còn bắt sống cho muội, không có chuyện đó đâu.”

“Biểu tỷ, nuôi động vật nhỏ rất khó, không cẩn thận sẽ làm nó chết, muội thấy tốt nhất vẫn nên để chúng tự do thì hơn.”

Uyển Lâm nhỏ giọng khuyên nhủ, nàng trước nay không bao giờ nuôi thú cưng, đối với những con thú dễ thương, ngắm nhìn thì được chứ bảo nàng ôm vào lòng nàng hơi sợ. Thời đại này không có chích ngừa gì cả, lỡ như chúng cắn một cái nàng có thể sang thế giới cực lạc luôn.

“Biểu muội không thích động vật sao?”

An Duyệt Hiên tò mò hỏi, hình như cô nương nào cũng đều thích nuôi một sủng vật, sao biểu muội lại không thích đây?

Uyển Lan diễn tả suy nghĩ của mình, không có nói đến chích ngừa gì cả, chỉ nói động vật dù hiền lành đến đâu cũng có lúc nổi giận, mà lỡ như bị cắn

trúng cũng không biết ra sao.

Nguyệt Lan nghe xong cười haha, trêu chọc Uyển Lâm nhát gan, sợ chết, ngay cả phu thê An Quốc Công và An Duyệt Hiền cũng không nhận được bật cười, cô cháu gái này đúng là suy nghĩ khác người, có gì nói đấy, hết sức chân thật với người trong nhà.

Thái tử trở về lầu, Thái tử phi đi vào cùng, để mọi người lui ra rồi giúp hần cởi bỏ áo khoác. Thái tử phi này là biểu muội của Thái tử, tên Ngụy Từ Kiêu. Nàng ta lớn lên quốc sắc thiên hương, được gia tộc bồi dưỡng từ nhỏ để trở thành Thái tử phi, được Thái tử sủng ái vô cùng. Nhưng Thái tử lại là người ham mê nữ sắc, ngoài nàng ta còn hàng tá oanh oanh yến yến, mỗi lần mới qua đi những cô gái ấy đều bị Thái tử phi xử lý, nếu không hậu viện của Thái tử không chừng còn nhiều hơn cả hậu cung của hoàng đế. Cho nên danh tiếng Thái tử phi độc ác, ghen tuông thành tính sớm đã truyền khắp kinh thành.

“Thái tử, người đừng tức giận. Cuộc săn bắn còn dài, chỉ cần người săn được nhiều nhất, giành được chiến thắng là có thể lấy lại vinh quang ngài vốn có” Thái tử phi nũng nịu an ủi.

Thái tử nghe lời này cảm thấy cũng có lý, chỉ cần hần mang theo nhiều cao thủ, lo gì không săn được thú quý hiếm, hiểu kính phụ hoàng. Thái tử này tuy tài đức không ra làm sao, lại không có chính kiến, nhưng ít nhất cũng có chút lòng hiếu thảo.

Bên này Tam hoàng tử thì không dễ dàng nguôi giận như vậy. Lão Lục và lão Thất, ở trước mặt nhiều người dám đẩy hần ra làm mồi, thừa cơ hội vận dụng khinh công, hại hần ngay cả cơ hội chiến thắng cũng không có. Gần đây nghe nói hai người đó thường xuyên lui tới với huynh muội An Quốc Công phủ, còn có đích nữ Lễ Bộ Thị Lang. Năm nay hần đã 18 tuổi, nếu có thể lấy đích nữ phủ An Quốc Công, hần sẽ càng có cơ hội ngồi lên vị trí kia, nếu không, hần cũng không thể để ai trong hai người họ mượn lực từ An Quốc Công phủ.

Đại công chúa từ ngoài bước vào đã nhìn thấy khuôn mặt sát thần của Tam hoàng tử, nàng từ nhỏ đã sợ vị hoàng huynh này, mẫu hậu đặt hết kỳ vọng vào huynh ấy, năng dù kiêu ngạo cũng không dám trước mặt huynh ấy làm càn.

“Muội đến đây làm gì?”

Lời nói của Tam hoàng tử không mang theo chút tình cảm

“Muội chỉ muốn đến xem huynh thế nào thôi. Hoàng huynh, chuyện hôm nay...”

Tam hoàng tử vỗ mạnh vào bàn, lập tức đứng dậy:

“Im ngay, chuyện này không được phép nhắc lại nữa.”

Đại công chúa run rẩy lùi về sau, lấy hết dũng khí nói tiếp:

“Muội muốn nói với huynh, thay vì buồn bực vì chuyện hôm nay, chi bằng cố gắng lấy được sự ủng hộ của bộ tộc Cát Nhĩ, sau này có thể mượn thế lực của họ làm nhiều việc hơn.”

“Bằng cách nào?”

Tam hoàng tử hai mắt loé sáng, ý kiến này đúng là không tồi.

“Chúng ta giúp cho hai vị vương tử tìm được vương phi tâm đầu ý hợp, không phải là được rồi sao.”

Đại công chúa cười gian trá.

Tam hoàng tử nhìn hoàng muội trước mắt, sau đó cười lạnh một tiếng:

“Có phải muội có người tiến cử hay không?”

Vị hoàng muội này xưa nay làm gì biết nghĩ cho hần, nếu không phải có dụng ý khác hần mới không tin nàng ta có lòng tốt đến đây đâu.

Đại công chúa đem việc phát sinh mấy hôm này nói lại một lần với Tam hoàng tử, nhất là chuyện ám vệ của nàng bị giết chết, nhưng chỉ nói là nàng phải đi theo dõi, không nói là phải đi ám sát Uyển Lâm. Tam hoàng tử sao không nhận ra điều này cơ chứ, vị hoàng muội này cũng không phải lần đầu làm vậy, nếu không có hần và mẫu hậu che chở, nàng đã sớm bị các quan viên khác vạch tội rồi. Trước mắt hần không muốn truy cứu, dù sao muội ấy cũng nói đúng, tranh thủ sự ủng hộ của bộ tộc Cát Nhĩ đối với hần rất có lợi.

Sau khi Đại công chúa trở về, hần cùng đám phụ tá thương nghị chuyện này. Để đích nữ phủ An Quốc Công và phủ Lễ Bộ Thị Lang làm vương phi không có gì không thể, chẳng qua phải làm sao để hai vị vương tử nhìn trúng hai cô nương đó mới là vấn đề. Đại công chúa ban đầu chỉ định tiến cử Uyển Lâm, sau lại thấy Uyển Lâm và Nguyệt Lan tình cảm quá tốt khiến nàng ganh tị, nếu đã vậy thì chi bằng để hai nàng cũng gả đi, không phải sẽ có thể săn sóc cho nhau sao? Đại công chúa cảm thấy kế sách của nàng thật phân hoàn mỹ.

Bạn đang đọc truyện *Đổi Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Mưu đồ Của điệp quý phi

Thời gian săn thú đã tới, hoàng đế hạ lệnh cho những người tham gia, cuộc thi sẽ kéo dài từ giờ đến xế chiều của ngày kia, tức là khoảng 3 ngày. Sau đó xem số lượng thú và mức độ quý hiếm mà mỗi người săn được để phân định thắng thua, phần thưởng là viên dạ minh châu hôm nay vua Cát Nhĩ Tân tiến cống, cùng một ngàn lượng tiền thưởng. Để đảm bảo an toàn có thể mang theo thị vệ đi cùng, nhưng không được để thị vệ thay thế bắn con mồi. Những người tham gia nghe thấy phần thưởng liền hào hứng thêm mấy phần, chính thức bước vào thi đấu.

Các tiểu thư đợi mọi người xuất hành liền tùm năm tùm ba nói chuyện, bỗng nhiên có một cung nữ đến truyền lời, nói rằng Diệp Quý phi muốn gặp mặt hai vị tiểu thư - An Nguyệt Lan và Phạm Uyển Lâm. Hai người nhìn nhau, sau khi thừa lại với An Quốc Công phu nhân một tiếng liền theo cung nữ rời đi.

Vừa vào nơi ở của Diệp Quý phi, hai người đã bị sự xa hoa làm cho choáng ngợp. Tuy rằng chỉ là lều trại dựng bên ngoài, nhưng Diệp Quý phi lại bày trí rất nhiều vật phẩm tinh xảo, quý giá. Nghe nói trong hậu cung, bà ta và hoàng hậu không ai nhường ai, luôn thích thể hiện mình là người cao quý, nhưng cao quý cũng không có nghĩa phải bày biện nhiều thứ thế này, ngược lại chỉ khiến người ngoài cảm thấy họ đang khoe khoang.

“Tiểu nữ Nguyệt Lan, tiểu nữ Uyển Lâm, thỉnh an Quý phi nương nương, thỉnh an Nhị công chúa.”

“Đứng lên đi.”

Giọng nói mềm mại vang lên, xem ra Diệp Quý phi này dung mạo xinh đẹp, giọng nói cũng thanh thúy dễ nghe, khó trách hoàng đế lại sủng ái đến như vậy.

“Hai người các người ngẩng mặt lên cho bản cung xem.”

“Tuân lệnh nương nương.”

Uyển Lâm và Nguyệt Lan ngẩng đầu, đây là lần thứ hai các nàng nhìn thấy Diệp Quý phi. Trên đầu cài trâm phượng, đeo vòng tay trân châu đen, trên cổ mang một chiếc vòng kim cương nạm bảo thạch, các nàng không phải vì sự quý giá của những món trang sức làm khiếp sợ, mà là vì cân nặng của chúng. Tất cả cộng lại cũng phải vài cân, vậy mà nương nương vẫn phong thái ung dung ngồi ở trên kia.

“Lâm tỷ tỷ, Nguyệt Lan tỷ tỷ, mẫu phi cứ nói muốn gặp các tỷ, các tỷ đừng lo, mẫu phi rất hoà ái.”

Nhị công chúa chạy xuống, lôi kéo tay hai người đi đến gần hơn.

“Uhm, ta cứ nghe nhắc về hai người các con mãi mà không có dịp gặp mặt. Ngồi xuống đi, cứ xem như ở nhà là được. Lần trước các con cứu Quế Chi một mạng ta còn chưa đích thân cảm ơn, lần này các con đừng từ chối chút tâm ý của ta. Người đâu, mang tất cả lên cho hai vị tiểu thư xem qua.”

Diệp Quý phi cười hiền lành, nhưng trong mắt loé lên vẻ tính toán.

Rất nhanh có các cung nhân bê từng tráp vào đây, bên trong toàn là vải vóc, tơ lụa xinh đẹp, trang sức quý giá, tất cả đều để ban thưởng cho các nàng.

Uyển Lâm và Nguyệt Lan vội vàng từ chối, những thứ này quá quý giá, các nàng không dám nhận. Diệp Quý phi cười nói so với việc các nàng cứu Nhị công chúa, những thứ này chẳng đáng là gì.

Hàn huyên tiếp mấy câu, Diệp Quý phi thân thiết hỏi chuyện của Uyển Lâm và Nguyệt Lan, nói đến một canh giờ mới để hai người mang theo những thứ nàng tặng trở về.

“Lâm nhi, muội có thấy Diệp Quý phi này có gì lạ hay không? Rõ ràng là muội cứu Nhị công chúa, lại ban thưởng cho cả ta, quá mức không bình thường rồi.”

Nguyệt Lan nghĩ mãi không thông.

Uyển Lâm bật cười:

“Sợ rằng lần này chính là nhả vào tỷ.”

Vị Quý phi nương nương này có lẽ muốn lấy Nguyệt Lan tỷ cho Lục hoàng tử, cũng đúng thôi, An Quốc Công phủ chỉ có một đích nữ, lấy Nguyệt Lan tỷ còn không phải nhận được trợ lực của An Quốc Công phủ hay sao.

An Quốc Công phu nhân nghe hai người trở về vội đến xem tình hình, nghe Uyển Lâm và Nguyệt Lan kể lại có chút bất đắc dĩ. Lúc này bà mới tiết lộ một bí mật lớn:

“Lan nhi, Lâm nhi, hai con sau này tốt nhất nên tránh xa Diệp Quý phi này một chút. Thật ra các con làm bằng hữu với Lục hoàng tử và Nhị công chúa thì không sao, nhưng ta không muốn các con bị người khác lợi dụng. Quý phi nương nương này có khả năng không phải mẫu thân ruột của Nhị công chúa. Diệp quý phi và một vị phi tần khác cùng lúc sinh hai tử, con của Diệp quý phi sinh ra đã là tử thai, mà phi tần kia vì sinh Nhị công chúa mà sức

khỏe yếu dần, không lâu sau liền qua đời. Quý phi lấy cớ đau lòng cho hài tử, cầu xin hoàng thượng cho nàng mang Nhị công chúa về nuôi, hoàng thượng còn hạ lệnh không để mọi người tiết lộ chuyện này. Nhưng mà chuyện như vậy có không ít người biết, nhưng cũng không ai dám nói với Nhị công chúa, ngoài mặt Diệp Quý phi đối với Nhị công chúa thương yêu có thừa, cho nên đến giờ Nhị công chúa vẫn tưởng Diệp Quý phi là mẫu thân sinh của nàng.”

“Nương, vậy Lục hoàng tử có biết không?”

“Ta nghĩ hẳn là biết, nhưng Lục hoàng tử vẫn yêu thương Nhị công chúa như muối muối ruột thịt, thực sự đáng quý.”

Hoàng gia quả nhiên phức tạp, cũng không biết trong đó còn bao nhiêu bí mật che mắt người ngoài. Nhị công chúa đáng thương, tuy bề ngoài được sủng ái nhưng lại không biết đến mẫu thân ruột thịt. Diệp Quý phi kia nhìn qua thì ôn nhu, thiện lương, nhưng người có thể đứng vững trong cung, lại cùng hoàng hậu đấu bao nhiêu năm không suy, há nào lại là người lương thiện.

Bạn đang đọc truyện *Đổi Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Thưởng thức

Trời đã xế chiều, đoàn người đi săn dần trở về. Hôm nay mọi người săn được khá khá, sau khi kiểm tra thành quả, ghi nhận lại, An Duyệt Hiên và hộ vệ bên cạnh mang về một con nai to đùng, còn nói hôm nay hân và hai vị hoàng tử săn được, lát nữa hai ngài ấy sẽ đến, nhờ Uyển Lâm nghĩ cách chế biến thịt nai này.

Trong lúc An Duyệt Hiên đi thay y phục, Uyển Lâm và Nguyệt Lan vắt óc suy nghĩ món liên quan đến thịt nai. Hình như đơn giản nhất là mang đi nướng, nếu có ít mật ong nướng lên sẽ ngon hơn. An Quốc Công phu nhân nghe vậy thì cười to, lần này đi bà mang theo rất nhiều mật ong, lão thái quân lớn tuổi nhưng lại thích ăn đồ ngọt, đồ chiên, bà sợ lão thái quân lên ăn nhiều nên đem tất cả mật ong trong phủ theo, không ngờ lại dùng đến.

Thịt nai được đầu bếp xẻ ra, ướp một ít gia vị, một ít mật ong, An Quốc Công gia nghe nói hôm nay ăn món nướng, lập tức sai người lấy ra một bình rượu mấy chục năm, tối nay định cùng mọi người tận hưởng.

Lục hoàng tử, Thất hoàng tử, Nhị công chúa cùng đến, An Duyệt Hiên cũng bước ra, mọi người đặt bàn ngồi trước lầu, để đầu bếp nướng thịt. Mùi thịt nướng thơm ngào ngạt, hấp dẫn rất nhiều ánh mắt mọi người xung quanh, nhưng ngại thân phận nên không ai dám đến quá gần.

Thịt nướng bình thường mọi người đều đã ăn, nhưng ướp mật ong thì chưa từng thử. Thời đại này chưa dùng biện pháp nuôi ong, nên mật ong rất trân quý. Mùi thịt đã dẫn dắt con sâu tham ăn trong bụng mọi người, càng không ngờ cả con sâu trong bụng hoàng đế cũng tới. Thấy một người mặc áo hoàng bào màu vàng đến, mọi người quý xuống hành lễ. Hoàng đế cười haha miễn lễ, lần này chỉ một món thịt nướng mà lại gây huyên não.

Hoàng đế nhìn qua mọi người, khuôn mặt hết sức từ ái, không chứa khí thế uy nghiêm bức người như lúc sáng, chậm rãi hỏi:

“Trẫm từ xa đã ngửi thấy mùi thơm, không biết đây là món gì?”

Lục hoàng tử thưa:

“Dạ bẩm phụ hoàng, đây là thịt nai nướng, là do Uyển Lâm tiểu thư nghĩ ra, bên trong thêm một ít mật ong, không ngờ đặc biệt thơm như vậy.”

“Haha, tốt, tốt. Vậy có thể để trẫm cùng thưởng thức không?”

Mọi người trầm miệng một lời nói không dám, mời hoàng thượng cùng ngồi xuống dùng bữa. Nhưng có một vị đế vương ở đây, không khí có chút căng thẳng, cũng may đầu bếp đã nướng xong một ít thịt, mang ra cho mọi người thưởng thức.

Thái giám bên cạnh hoàng đế bước lên thử độc, đây là quy củ, không thể sơ sót, sau khi kiểm tra không thấy khả nghi mới để hoàng đế thưởng thức. Thịt nướng bỏ vào miệng tươi mới, thơm phức, mật ong giúp thịt vừa thơm, vừa ngọt, hoàng đế tấm tắc khen ngợi:

“Uhm thịt này thực sự rất ngon, trẫm chưa từng nếm qua. Lần trước hai món ăn mà Nhị công chúa mang về trẫm cũng rất hài lòng. Lâm nha đầu, lần này trẫm sẽ thưởng cho ngươi thật hậu hĩnh, sau này có món ngon nhớ mang vào trong cung cho trẫm thưởng thức nhé.”

Nhận được lời khen của hoàng đế khiến Uyển Lâm hơi sững sốt, vội vàng quý xuống:

“Tiểu nữ không dám, đây đều là nhờ tay nghề đầu bếp, hoàng thượng thích những món ăn này là phúc của tiểu nữ, tiểu nữ nào dám nhận ban thưởng.”

Nghe xong hoàng đế cảm thấy hài lòng, nha đầu này không tệ.

“Trẫm nói có thể là có thể. Sáng nay bộ tộc Cát Nhĩ có mang đến một viên dạ minh châu, trẫm ban thưởng cho ngươi, đây cũng xem như thưởng ngươi đã cứu Nhị công chúa. Đứng lên đi.”

“Tạ hoàng thượng ban thưởng.”

Thu Nga ở bên cạnh mừng thầm. Tiểu thư từ khi tỉnh lại bắt đầu sợ bóng tối, mỗi đêm đều không tắt đèn, để lại một ít ánh sáng, tối nào nàng và Quách mama cũng vào phòng đốt đèn, nay có dạ mình châu thì không cần như vậy nữa.

“Được rồi, mọi người cứ tự nhiên đi, trưa hôm nay là khách, sao có thể áp đảo chủ nhà được.”

Hoàng thượng tươi cười, nói một câu điều hoà không khí.

Mọi người dùng thịt nướng, bên cạnh còn vài món đơn giản, An Quốc Công mang bình rượu ra, cung kính nói:

“Hoàng thượng, đây là rượu trong phủ vi thần, mời hoàng thượng nếm thử.”

Hoàng đế không khách khí, cười haha thích thú, thái giám bên cạnh cũng nếm thử một lượt rồi mới để hoàng thượng dùng thử. Mùi vị rượu tuy không ngon bằng rượu quý trong cung, khó có được là hương vị riêng của nó. lát sau có thị vệ đến bẩm báo, vua Cát Nhĩ Tân đến tìm, hoàng thượng mới xoay người rời đi. Vừa trở về không bao lâu đã có thái giám mang dạ mình châu cùng mấy hũ rượu ngon đến thưởng cho mọi người. Lúc này không khí mới trở lại bình thường.

Phu thê An Quốc Công trở về trước, để bọn trẻ ở lại vui vẻ, mọi người đều uống được vài chung rượu, thêm rượu ban thưởng của hoàng thượng càng làm mọi người hào hứng. Uyển Lâm kiếp trước không uống nhiều rượu, nhưng rượu thời đại này quả thực rất ngon, không sợ độc hại như hiện đại, uống một lúc nàng bắt đầu ngà ngà say, lộ ra tính cách thực sự.

“Lâm tỷ tỷ, tỷ say rồi.”

Nhị công chúa lần đầu thấy Uyển Lâm như vậy, vội kêu lên.

“Tỷ không có say. Hôm nay tỷ rất vui. Vừa được uống rượu ngon, vừa được ở cùng bằng hữu như mọi người. Trước giờ tỷ chỉ có một mình, không ngờ bây giờ lại có nhiều bằng hữu như vậy.”

“Nếu vui về như thế thì chi bằng Lâm nhi hát một bài được không?”

Thất hoàng tử định nói giỡn một chút, không ngờ Uyển Lâm khí thế bùng bùng đồng ý, cất cao giọng hát lên.

...

Từ đó về sau, không bao giờ có người dám ở trước mặt Uyển Lâm đề nghị nàng hát nữa. Giọng hát như giết heo kia, quả thực chỉ cần nghe một lần sẽ ám ảnh cả một đời.

Bạn đang đọc truyện *Đổi Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Chuyến đi săn đẫm máu

Đêm hôm đó là một đêm khó ngủ đối với rất nhiều người, bao gồm Lục hoàng tử, Thất hoàng tử, hoàng đế, vua Cát Nhĩ Tân,...ngoại trừ Uyển Lâm, vì say rượu nên không còn biết trời trăng gì cả.

Sáng sớm Phạm Trác mang theo hai vị di nương và ba thứ nữ đến thăm. Hôm qua uống say nên sáng nay Uyển Lâm có chút không thoải mái, đành nhờ thái y đến xem bệnh. Tuy bệnh không phải là nặng nhưng lại trở thành lí do để người khác đàng hoàng đến.

Mấy hôm nay Phạm Trác bận rộn việc thu xếp cho bộ tộc Cát Nhĩ, ông thân là Lễ Bộ Thị Lang, mấy việc tiếp đãi thế này đều rơi hết lên đầu ông. Vốn muốn để Uyển Lâm dẫn theo ba thứ muội, để các nàng được chú ý hơn, nhưng chưa có thời gian đến nói, hôm nay đến đây, sau khi thăm hỏi vài câu liền trực tiếp vào vấn đề.

“Lâm nhi à, phụ thân thật hy vọng tỷ muội các con thương yêu, giúp đỡ lẫn nhau. Sau này con làm gì cũng hãy chiếu cố ba muội muội, các con dù gì cũng là tỷ muội ruột thịt.”

Hừ, hay cho câu tỷ muội ruột thịt. Ngày đầu tiên lúc Đại công chúa làm khó nàng, rõ ràng ba vị muội muội cũng có mặt, nhưng không ai đứng ra thay nàng nói một câu. Lần trước tìm đến đã bị nàng thẳng thừng từ chối, không ngờ lại trực tiếp hướng phụ thân tố cáo. Nàng vốn định không muốn làm khó dễ họ, nào biết đầu họ lại không muốn buông tha nàng. Rất tốt, nếu đã vậy thì nàng cũng muốn nhìn xem họ sẽ làm được gì.

“Phụ thân nói phải. Đại Lâm nhi khoẻ lại, nhất định sẽ chiếu cố các muội muội.”

Nguyệt Lan bên cạnh rất bất mãn, định lên tiếng liền bị Quốc Công phu nhân cản lại. Bà suy đoán Uyển Lâm nhất định có mục đích riêng, Lâm nhi thông minh như vậy sẽ không để mình chịu thiệt thòi.

Phạm Trác nghe câu trả lời rất hài lòng, đứng dậy rời đi, ông vẫn cần phải để ý đến bộ tộc Cát Nhĩ, sợ là họ không hài lòng. Dẫn theo hai di nương trở về, chỉ để lại ba thứ nữ bồi Uyển Lâm.

Uyển Oanh, Uyển Mộng, Uyển Sang hào hứng cực kỳ, lần trước Uyển Lâm không cho họ đi theo, họ liền quần lấy phụ thân tố cáo. Chỉ cần phụ thân nói một câu, ả ta cũng không dám không nghe. Đích nữ mà ngu ngốc thì cũng chỉ đợi người khác dẫm lên, các nàng phải nhân cơ hội lọt vào mắt hai vị hoàng tử.

Sau khi uống thuốc Uyển Lâm đã thấy khỏe hơn. Hôm nay tiếp tục cuộc thi săn bắn, theo nàng biết thì chỉ một buổi chiều hôm qua, các con thú xung quanh đây đã bị bắn hạ. Muốn săn được thú quý hiếm phải vào sâu trong rừng, nơi đó còn có mãnh thú, rất nguy hiểm. Đoán là đoàn người đi săn phải trễ lắm mới trở về, hôm nay cũng không có gì đặc biệt, nàng ở lại cùng mẹ và biểu tỷ trò chuyện, để ba thứ muội ngồi một bên làm đầu gối. Uyển Lâm từ đầu đến cuối không hề biết hôm qua mình đã làm những gì, chỉ tưởng nàng say rượu rồi ngủ một giấc đến sáng, cũng không ai dám miêu tả cho Uyển Lâm nghe tình hình bị thảm hôm qua.

...

Trong khu rừng, Thái tử dẫn đầu đoàn người tiến sâu vào. Dù có chút sợ hãi nhưng hấn thân là Thái tử, không thể tỏ ra yếu kém, càng không thể để vượt mặt vị trí đứng đầu lần này. Cát Nhĩ Côn theo ngay phía sau, Cát Nhĩ Lâm nhìn như người không thích tranh giành, chậm rãi đi cuối. Các vị hoàng tử, vương tôn, công tử cũng lần lượt tiến vào.

Nơi này có rất nhiều người luyện võ, từ xa đã nghe thấy âm thanh phát ra, chắc hẳn là một con thú lớn, ai nấy chuẩn bị sẵn cung tên chờ con mồi. Nhưng khi âm thanh càng gần, họ liền phát hiện có điều không đúng. Những con ngựa bắt đầu hoảng loạn, nơi này là rừng rậm của hoàng gia, nhiều năm không có người lui tới, không ai biết chắc đang xảy ra chuyện gì.

Phía trước xuất hiện một con hổ, “Phốc” mũi tên trong tay Tam hoàng tử bắn thẳng vào nó, nhưng phía sau vẫn còn một đàn hổ, có cả sói... Chưa hết u mê, sau lưng mọi người vang lên tiếng bước chân, một đoàn binh lính đang lao đến, liên tục bắn tên. Phía trước có thú dữ, sau lưng có quân lính, rất nhiều người đã ngã xuống, đám thú dữ tấn công loạn xạ, còn binh lính đa phần nhắm về phía Cát Nhĩ Côn và các vị hoàng tử.

Ám vệ hoàng gia từ sớm đã gia nhập cuộc chiến, thị vệ cũng góp phần mở một con đường máu, những người còn sống vội chạy tán loạn vào rừng sâu. Cát Nhĩ Côn trúng một mũi tên ngay trái tim, chết không nhắm mắt, thấy vậy mọi người càng hoảng sợ, ai chạy được thì cứ chạy, không dám quay đầu.

Tin tức đoàn người bị ám sát rất nhanh truyền về, hoàng đế tức giận phái viện binh lập tức vào rừng giết thích khách, cứu những người còn sống trở về. Tin tức truyền đi chóng mặt, gia quyến ai ai cũng lo lắng, đứng ngồi không yên.

Càng chạy sâu vào rừng, sắc trời càng tối, giờ khắc này lại sắp đổ mưa, nếu mưa xuống e rằng con đường trở về càng khó khăn. Thái tử và Tam hoàng tử mang rất nhiều người theo, hai người họ hoàn hảo, chỉ bị xây xát nhẹ. Lục hoàng tử bị trúng một mũi tên trên vai trái, cố gắng điều khiển ngựa, khi sắp ngã xuống may mắn gặp được An Duyệt Hiên, lúc này cũng một thân chật vật, vội đến giúp đỡ một tay. Thất hoàng tử và Cát Nhĩ Lâm thì không thấy tung tích.

Tìm được một hang động trú mưa, Lục hoàng tử để thị vệ bên cạnh rút mũi tên ra, bôi thuốc trị thương lên. Hai vị hoàng tử và những công tử sống sót bên cạnh không ai có ý định trợ giúp. Mọi người rơi vào trạng thái trầm mặc, đè nén, xen lẫn hoang mang. Nơi này là rừng sâu, sợ rằng thú dữ sẽ tìm đến, ai nấy dù mệt mỏi vẫn lên tinh thần cảnh giác.

Thích khách bị tiêu diệt, thú dữ cũng bị giết sạch, nhưng vì mưa to nên việc tìm kiếm trở nên khó khăn, mãi đến hừng đông binh lính mới tìm được tất cả mọi người, kể cả Thất hoàng tử và Cát Nhĩ Lâm đang bị thương nhẹ.

Hoàng đế cực kỳ tức giận đối với việc ám sát lần này. Tuy mấy vị hoàng tử chỉ bị thương, không ai mất mạng nhưng những thị vệ, ám vệ bên cạnh họ, chưa kể con cái của những quan viên bên dưới, số người thiệt mạng tuyệt đối không ít hơn người bên bộ tộc Cát Nhĩ.

Vua Cát Nhĩ Tân khi hay tin con trai mình mất mạng liền phát hỏa thật lớn. Hai người đứng đầu đều như vậy khiến những kẻ bên dưới nom nớp lo sợ, không dám có nửa điểm lơ là, tất cả theo lệnh đi điều tra, nhanh chóng tìm ra hung thủ phía sau.

Bạn đang đọc truyện *Đôi Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Âm mưu dương mưu

Cuộc thi săn bắn kết thúc trong không khí u ám. Sau khi hoàng đế cho người phong tỏa cả khu vực săn bắn, việc canh phòng trở nên nghiêm ngặt hơn bao giờ hết.

Thất hoàng tử và Cát Nhĩ Lâm may mắn được cứu trở về, cả hai chỉ bị xây xát nhẹ, vì họ không có ý định tranh giành hạng nhất nên thông thả đi phía

sau, cách đoàn người càng ngày càng xa, khi nghe động tĩnh của thích khách đã sớm tìm nơi ẩn nấp.

Một nhà An Quốc Công và Uyển Lâm cũng trải qua một ngày kinh hồn tán đảm, đợi đến khi nhìn thấy An Duyệt Hiền, trái tim treo lơ lửng mới buông xuống.

Qua lời kể của An Duyệt Hiền, đám thích khách đó mặc quần áo của bộ tộc Cát Nhĩ, xem ra lần này bộ tộc họ không khỏi liên quan. Còn việc điều khiển thú dữ tấn công mọi người, từ trước đến nay chỉ có duy nhất một bộ lạc nhỏ tên Vô Danh, nằm giữa ranh giới Đại Xuyên và Cát Nhĩ làm được.

Bộ lạc này rất ít người, nhưng lại sở hữu những năng lực khiến ai cũng phải kiêng dè, ngoài thuần thú, họ còn nuôi cỏ trùng, dùng độc,... Bởi thế mà bộ lạc này vẫn độc lập, sống an ổn suốt nhiều năm không bị xâm chiếm.

Lần này hoàng đế Đại Xuyên quyết tra tới cùng, vua Cát Nhĩ Tân sau khi kiểm tra thị vệ mang theo liên tước không chỗ phát, giới lăm, hóa ra bên người ông có một con rắn độc ẩn nấp sâu như vậy.

Cát Nhĩ Tân vốn đàm phán với bộ lạc Vô Danh, muốn giết chết vài hoàng tử xuất sắc của nước Đại Xuyên, nào ngờ gây ông đập lưng ông, bộ tộc Cát Nhĩ chẳng những tổn thất một nhóm thị vệ tài giỏi, còn có tính mạng của Cát Nhĩ Cồn. Kế hoạch ban đầu ông muốn giả họa cho đứa con trai ngu ngốc này, để hấn gánh chịu, kết quả bây giờ bản thân ông lại bị liên lụy.

Nhìn đám lính gác bên ngoài, ánh mắt vua Cát Nhĩ Tân lóe lóe, hoàng đế Đại Xuyên lấy cớ muốn bảo đảm an toàn cho ông mà bố trí thị vệ dày đặc, nếu lỡ như không chứng minh được sự trong sạch, hoặc giả hoàng đế Đại Xuyên cố ý muốn đổ tội cho ông, sợ rằng khó mà bảo toàn tính mệnh.

Ngay trong đêm hôm đó, vua Cát Nhĩ Tân cùng thị vệ bên cạnh liều chết xông ra, muốn trở về bộ tộc Cát Nhĩ, trong lúc loạn lạc bị một mũi tên bắn chết, trùng hợp là mũi tên ấy cũng bắn xuyên tim, chết giống hệt vương tử Cát Nhĩ Cồn.

Kể điều khiển thú dữ bị bắt sống, sau khi tra khảo đã khai ra vua Cát Nhĩ Tân, cái chết của hấn không có gì oan ức, bởi vì hấn không biết rằng đứa con trai không tranh giành Cát Nhĩ Tân sớm đã tham dự vào kế hoạch, thuyết phục bộ lạc Vô Danh, mật báo cho hoàng đế Đại Xuyên, mục đích là ngôi vị đứng đầu bộ tộc Cát Nhĩ.

Hoàng đế hết sức hài lòng với kết quả này, trong vòng 10 năm hai nước xem như yên ổn. Cát Nhĩ Tân cũng không phải kẻ an phận, hoàng đế quyết định sẽ gả một nữ tử của Đại Xuyên sang kiềm chế Cát Nhĩ Tân, mà nữ tử này gia thế phải đủ cao để đại diện cho vương triều của ông.

Bộ lạc Vô Danh là những kẻ được lợi lớn nhất, ngoài sáng họ được hoàng đế Đại Xuyên bảo vệ, trong tối họ còn được hứa hẹn của Cát Nhĩ Tân, bộ lạc của họ chỉ muốn an ổn sống, nếu thật bị nước khác tấn công, dù họ có thể thoát khỏi vẫn khó tránh tổn thất mạng người.

Chuyến đi săn kết thúc sớm, Cát Nhĩ Tân trở về bộ tộc Cát Nhĩ, thuận lợi lên ngôi vua, đợi vài tháng nữa sẽ sang Đại Xuyên kết thân.

Mọi chuyện diễn ra quá bất ngờ, Đại công chúa chưa kịp khiến phụ hoàng chỉ hôn cho Uyển Lâm và Nguyệt Lan sang bộ tộc Cát Nhĩ hòa thân đã phải lên đường trở về, trong lòng nàng ta thầm nghĩ, nhất định phải thành công, bởi vì nàng là công chúa hoàng gia, bất kỳ thứ gì, chỉ cần nàng muốn đều phải đạt được.

...

Vừa về đến nơi, ngay ngày hôm sau Phạm Trác đã đích thân đến An Quốc Công phủ, muốn đón Uyển Lâm trở về.

Chuyến đi này giúp ông nhận ra, con gái lớn của mình rất có khả năng gả vào hoàng gia, chỉ bằng mối quan hệ với các vị hoàng tử, công chúa, thậm chí ba thứ muội của nàng muốn gả cao cũng không phải là khó.

Uyển Lâm ngoan ngoãn trở về, trước hết thình an tổ mẫu, ánh mắt Đông thị nhìn Uyển Lâm phải nói là từ ái hết sức, bà cảm thấy cô cháu gái này sẽ giúp thay đổi địa vị Phạm gia, liền hóa thân thành tổ mẫu hiền lành.

Bạch di nương vẫn còn bị nhốt lại, thời gian qua bà đã suy nghĩ kỹ, đã không làm thì thôi, một khi đã làm thì nhất định phải đạt được mục đích.

Bạch di nương được thả ra liền xin phép về nhà mẹ đẻ, tức Thừa Tướng phủ, thăm di nương của bà ta.

...

Phủ Thừa Tướng không quá xa hoa lộng lẫy, chỉ có vào sâu bên trong, đặc biệt là thư phòng Thừa Tướng mới biết, không có thứ nào không phải là trân phẩm. Vị Thừa Tướng đương triều đã giữ chức vụ này nhiều năm, bề ngoài thì khiêm tốn, cẩn thận, nhưng thực chất lại mang tham vọng rất cao. Sở dĩ chưa đứng vào hàng của các hoàng tử là vì ông muốn quan sát thái độ đương kim hoàng thượng, một khi bắt được chút manh mối, ông nhất định sẽ đem cháu gái, gả cho vị hoàng tử đó.

Bạch di nương thực sự không muốn trở về, bởi vì mỗi lần trở về bà đều cảm thấy mình là người thấp hèn, ngay cả di nương của bà, nếu không phải có thủ đoạn, được phụ thân sủng ái đôi chút thì sớm đã bị nẫu thân đại nhân xử lý. Dù vậy, di nương bà ở trong phủ cũng khó khăn mọi bề, chỉ cần phụ thân có chút không hài lòng với di nương, mẫu thân sẽ viện cớ cắt xén chi tiêu, trách phạt, hay thậm chí là để nô tài chà đạp di nương của bà.

Bạch di nương được mama bên cạnh mẫu thân dẫn vào, ánh mắt mẫu thân nhìn bà đầy trào phúng, bà ta chắc hẳn đã biết chuyện Bạch di nương thất sủng, lần này trở về là có chuyện muốn nhờ, nên bà ta không chút khách khí. Trước hết quở trách một trận, sau là nói về tam tông tứ tử, cuối cùng còn chọt lại một câu “Thiếp thất phải biết an phận”, dạy bảo hai canh giờ mới cho bà đi gặp di nương. Phụ thân thì không cần nói, ông suốt ngày bận rộn,

không có thời gian gặp bà.

Bạn đang đọc truyện *Đổi Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38: Thuốc

Di nương của Bạch thị bảo dưỡng rất tốt nhưng vẫn không che giấu được vẻ mệt mỏi dưới đáy mắt. Năm đó bà ta bất chấp mọi thứ, bỏ lên giường của tỷ phu, khi mang thai liền được nâng vào làm di nương. Nào ngờ bà ta chỉ sinh được một nữ nhi, về sau bị tỷ tỷ bỏ thuốc, không thể sinh được nữa. Bạch thị đã trở thành niềm hy vọng duy nhất của bà ta.

“Di nương...” Bạch thị nghẹn ngào kêu lên.

“Được rồi, đừng khóc. Từ từ ngồi xuống, nói cho di nương nghe xem, sao con có thể rơi vào tình trạng này? Không phải trước giờ rất được sủng ái hay sao?”

“Di nương, tất cả bắt đầu từ lúc con nha đầu Uyển Lâm kia tỉnh lại, nó dường như biến thành một người khác vậy, những thứ con chuẩn bị sẵn để đổi phở nó đều vô dụng. Chưa hết, nó còn quen biết với Lục hoàng tử, Thất hoàng tử, cứu mạng Nhị công chúa, An Quốc Công phủ cũng bảo vệ nó kín kẽ, giờ con khó mà ra tay lần nữa với nó.”

Nói xong Bạch thị liền kể tỉ mỉ mọi chuyện, từ lúc Uyển Lâm tỉnh lại cho đến khi được Phạm Trác đón trở về. Di nương vừa nghe vừa chau mày, cuối cùng chỉ vào Bạch thị mắng:

“Hồ đồ. Con còn muốn ra tay lần nữa? Sao con lại ngu như vậy, có sẵn hậu thuẫn lớn như vậy mà không biết tận dụng, còn muốn tự chặt đứt? Con không nghĩ cho mình thì phải nghĩ cho Oanh nhi chứ. Không nói đâu xa, chỉ cần bên ngoài có người tin Oanh nhi và con nhóc đó là tỷ muội tốt, hôn sự của Oanh nhi đã không cần ta và con lo lắng nữa rồi.”

Di nương chỉ cho Bạch thị thấy chỗ tốt của Uyển Lâm, khuyên bà cố gắng lợi dụng mối quan hệ này, đợi khi Oanh nhi gả cao, lo gì không có cơ hội đâm ngược lại.

Bạch thị càng nghe càng vui vẻ, nghĩ đến tương lai sau này đã thấy thỏa mãn vạn phần. Đợi di nương nói xong, Bạch thị cắn cắn môi, nói ra mục đích chính lần này:

“Di nương, thật ra con có chuyện muốn cầu người. Di nương xem, loại thuốc kia có thể cho con nhiều một chút hay không? Lão gia đã rất lâu rồi không đến chỗ con, con...”

Di nương liếc xéo con gái mình:

“Con cũng biết loại thuốc đó đối với nam tử không tốt, dùng nhiều có thể sẽ tuyệt hậu. Hiện nay trong phủ vẫn chưa có đứa con trai nào, nếu con tăng liều lượng thì hậu quả con có gánh nổi không?”

Bạch thị cúi đầu suy nghĩ, một lúc sau ngẩng đầu lên, ánh mắt kiên định:

“Con nghĩ kỹ rồi, ở trong phủ mà không có sự sủng ái thì còn không bằng một nô tì thấp hèn. Con sẽ tăng lượng thuốc cẩn thận, cố gắng mang thai, đợi sinh được con trai, con sẽ để con trai con trở thành người thừa kế duy nhất của phủ Thị Lang. Lỡ như không sinh được, trong phủ chỉ toàn tiểu thư, ai cũng không hơn được ai, con sau này cũng không cần đề phòng thiếp thất khác mang thai nữa.”

Di nương mỉm cười hài lòng, nói:

“Được, ta đáp ứng con.”

Bạch di nương trước khi về phải ghé vào chào mẫu thân lần nữa, mẫu thân nhìn Bạch thị không giấu nổi hưng phấn như có điều suy nghĩ. Xem ra hai mẹ con nhà này đã bàn bạc tốt rồi.

...

Rất nhanh Uyển Lâm liền nhận được tin tức này. Nàng cười lạnh, Bạch thị à Bạch thị, mẫu thân ta nhường nhịn bà nhiều năm nay, lần này ta sẽ cho bà nếm đủ, cái cảm giác tưởng chừng sắp thành, lại thất bại trong phút chốc. Khi đó hy vọng con gái bà sẽ giữ được bình tĩnh mà không làm chuyện ngu ngốc gì.

Bạch di nương được sủng ái trở lại là đề tài bàn luận mấy hôm nay trong phủ Thị Lang. Bạch di nương tìm mọi cách mời Phạm Trác đến phòng, mặc một thân bạch y thuần khiết, quỳ gối khóc lóc, nhận sai với Phạm Trác, lại nhắc đến những chuyện trước kia, để Phạm Trác nhớ đến tình cảm cũ, nhớ rằng bà đã vì hắn mà cam nguyện làm thiếp, bị An Quốc Công phủ chèn ép.

Phạm Trác vốn có tình cảm với Bạch di nương, nhất thời mềm lòng tha thứ. Bạch di nương chỉ chờ có bấy nhiêu, loại thuốc di nương cho bà là do di nương tự điều chế, có tác dụng gia tăng cảm xúc của con người đối với những thứ trước mắt, lâu ngày sẽ thành thói quen, tự nhận định bản thân đối với người trước mắt có tình cảm. Ti như hiện tại, Phạm Trác nhìn Bạch di nương khóc lóc, từ thương xót một phần trở thành năm phần.

Nhiều năm nay Bạch di nương dùng rất ít thuốc, thứ nhất vì tự tin vào sức hút của bản thân, thứ hai là vì loại thuốc này đối với nam tử bất lợi về vấn đề con nôi dòng. Nay bà đã quyết liều một phen, gia tăng lượng thuốc trong phòng, sự sùng ái của lão gia bà tuyệt đối không thể đánh mất lần nữa.

Nay đã khác xưa, Bạch di nương không còn một mình độc chiếm sự sùng ái của lão gia, bà ta dâng cho lão gia hai thiếp thất xinh đẹp, khiến Đông thị và Phạm Trác hết sức hài lòng.

Hai tháng sau, trong phủ tin vui liên tiếp, hai thiếp thất mới vào đều mang thai, khiến Phạm Trác cười không khép miệng được, điều này chứng tỏ ông vẫn còn rất khỏe mạnh, nói không chừng sau này sẽ có thêm tám, mười đứa con trai.

Uyển Lâm đang luyện chữ, nghe Thu Nga bẩm báo những chuyện này, ngay cả tâm trạng của Phạm Trác, và cả đáng đi như sắp bay lên trời khi nghe tin hai người thiếp mang thai của ông ta, tay cầm bút của Uyển Lâm không chút nào dừng lại.

Mẫu thân nàng rời đi, Phạm Trác không hề nhắc đến, tổ mẫu thì giả vờ hồ đồ, nếu không phải nàng mỗi tháng hai lần, kiên trì viết thư cho mẫu thân, có lẽ trong cái nhà này, mẫu thân nàng đã sớm trở thành người chết trong mắt mọi người.

Mẫu thân thỉnh thoảng sẽ viết một phong thư hồi âm cho Uyển Lâm, một phong thư khác gửi về An Quốc Công phủ, để Uyển Lâm đích thân mang sang cho ngoại tổ mẫu. Uyển Lâm biết mẫu thân vẫn lo cho nàng, muốn nàng nhân cơ hội thân thiết hơn với nhà cậu, có An Quốc Công phủ chống đỡ, nàng không cần phải lo lắng bị người khi dễ. Đó là chưa kể những cọc ngầm mà mẫu thân lưu lại trong phủ, phải nói rằng họ che giấu đủ sâu, ngay cả Bạch di nương, kẻ tự nhận bản thân rất thông minh cũng không hề biết rằng mẫu thân sớm đã biết chuyện bà ta dùng thuốc.

Lần này cũng vậy, liều lượng tăng lên, phụ thân đã bắt đầu bị ảnh hưởng, Bạch di nương muốn một tay che trời, mua chuộc đại phu, lừa gạt ánh mắt của mọi người trong phủ. Hai thiếp thất đã mang thai, nếu bà ta không mang thai được, chuyện này làm sao đủ náo nhiệt.

Uyển Lâm phân phó Thu Nga:

“Người nói với người bên viện của Bạch di nương một tiếng, thuốc kia có thể dùng rồi. Món quà ta tặng cho Bạch thị, có lẽ bà ta sẽ rất vui.”

Uyển Lâm sâu sắc cảm nhận được, có một vị đại phu giỏi bên người, muốn loại thuốc gì đó đều rất dễ dàng. Uyển Lâm đâu biết, đại phu tài giỏi trong mắt nàng không phải thầy thuốc bình thường mà chính là thần y trong truyền thuyết, người có khả năng cướp người với Diêm Vương, tính tình cổ quái, thần long thấy đầu không thấy đuôi - Trần Thông.

Bạn đang đọc truyện *Đổi Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Mang thai

Lại thêm một tháng trôi qua, viện Bạch di nương truyền ra tin vui, Bạch di nương có thai gần một tháng, mạch tượng tuy yếu nhưng đại phu có thể chắc chắn. Bạch di nương vui mừng ban thưởng, Phạm Trác và tổ mẫu Đông thị tặng rất nhiều thứ sang, Phạm Trác còn nghỉ lại trong viện của bà ba ngày liền để chứng tỏ sùng ái.

Đúng lúc hôm nay Uyển Lâm đang ở cùng huynh đệ An gia, mấy tháng học cười ngửa quả thật không uổng phí, giờ Uyển Lâm đã có thể thoải mái cười ngửa chạy nhanh hơn Nguyệt Lan, khiến Duyệt Hiên biểu ca liên tục tán thưởng.

Nhị công chúa vẫn giống như trước, chỉ cần tìm được cơ hội sẽ lập tức chuồn ra khỏi hoàng cung đi tìm Uyển Lâm. Lục hoàng tử và Thất hoàng tử bị thương sớm khỏi, thỉnh thoảng sẽ tìm cơ đi theo Nhị công chúa, hoặc là đến An Quốc Công phủ tìm An Duyệt Hiên. Mà đa số những lúc ấy Uyển Lâm đều có mặt.

Một người khác luôn khiến Uyển Lâm bất an đó là Đại công chúa. Chiều theo tính cách của nàng ta, lần trước ám sát không thành sẽ có lần thứ hai, nếu không cũng sẽ tuyên Uyển Lâm vào cung làm khó dễ, nhưng không, đến nay nàng ta vẫn làm Đại công chúa cao cao tại thượng, vẫn ức hiếp các vị tiểu thư khác, bỏ qua Uyển Lâm.

Khác thường ắt có nguyên do. Sau nhiều lần suy xét, Uyển Lâm liền kết luận, Đại công chúa nhất định có âm mưu âm hiểm hướng về nàng, mà âm mưu này sợ là rất lớn, lớn đến nỗi nàng ta phải tạm nhịn xuống cơn tức, không dám tìm Uyển Lâm phát tác.

Uyển Lâm chỉ có thể nhờ cậu thu thập bằng chứng những việc ác mà Đại công chúa từng làm, vạn bất đắc dĩ sẽ phải nhờ cậu đứng ra, cùng những quan viên có con gái bị hại, dâng tấu lên hoàng thượng.

...

Đại công chúa quả thật đúng như những gì Uyển Lâm nghĩ, nàng ta gặp Tam hoàng huynh liền tỏ khổ đủ thứ. Tam hoàng tử không kiên nhẫn cắt ngang:

“Đủ rồi. Muội muốn nhìn một lúc để nhìn thấy kết cuộc của người kia hay muốn xả giận ngay bây giờ, sau đó đợi muội là tẩu chương vạch tội của An Quốc Công. Đừng nói ta không nhắc muội, lần trước phụ hoàng thưởng thức Uyển Lâm, ai ai cũng biết, người còn thưởng cho nàng ta một viên dạ minh châu hiếm có. Muội tìm nàng ta gây sự chỉ khiến cho danh tiếng ghen tị, nhỏ nhen của muội lan xa. Năm nay muội đã 16 tuổi rồi, chẳng lẽ không muốn gả ra ngoài?”

Thấy Đại công chúa im lặng, Tam hoàng tử mới thông thả nói tiếp:

“Mấy năm nay muội đắc tội không ít, nhìn qua thì những tiểu thư bị muội hại chỉ là con quan viên nhỏ, nhưng phụ thân, huynh trưởng của họ vẫn còn sống, vẫn có khả năng thăng chức. Phụ hoàng sớm đã biết hết những hành vi của muội, cho nên người không thể tùy tiện ban hôn. Đại công chúa một nước, kết thù nhiều, không ai dám chủ động cầu phụ hoàng lấy muội, chưa đủ để muội tỉnh ngộ sao?”

Tam hoàng tử xem như nói hết lời, tuy hấn và hoàng muội không thân thiết nhưng đây vẫn là muội muội hấn, nàng không gả đi được hấn biết giấu mặt vào đâu? Mẫu hậu cũng thật là, nuông chiều hoàng muội ra nông nỗi này, còn ai dám lấy muội ấy kia chứ.

...

Uyển Lâm trở về phủ Thị Lang, trong dự liệu biết được tin Bạch di nương mang thai. Bước tiếp theo có thể tiến hành được rồi.

Đại nha hoàn Hạ Hà bên cạnh Bạch di nương tiến vào bẩm báo:

“Bẩm di nương, người ở Tuyết Lâm viện mang quà đến cho người.”

“Mời vào đi.”

Quách mama tiến vào, trước chào hỏi Bạch di nương, thái độ rất tốt lại không tính là cung kính, dù sao chủ nhân của bà là Đại tiểu thư, mà di nương thì chỉ được xem như nửa chủ tử, quá cung kính lại thành ra tự hạ thấp mình.

Uyển Lâm tặng Bạch di nương một cây nhân sâm nhỏ, cùng một ít thuốc bổ khác. Bạch di nương ngoài miệng cảm tạ, quay lại liền sai người mang vào kho khóa lại, không hề động vào.

“Người bên kia nói thế nào?”

Bạch di nương hỏi đại cung nữ Hạ Hà bên cạnh.

“Hỏi di nương, Đại tiểu thư khi hay tin người mang thai liền ngăn người, có chút mất mát. Tới khi Quách mama đến nói chuyện thật lâu, Đại tiểu thư mới mang quà sang đây.”

Bạch di nương nghe xong mỉm cười, nói:

“Có phản ứng là tốt. Nếu nàng ta tỏ ra bình tĩnh, ta mới càng phải đề phòng hơn.”

Hạ Hà có chút ấp úng hỏi thử:

“Di nương, người xem, hai thiếp thất bên kia...”

Bạch di nương thoáng rơi vào trầm mặc, đúng vậy, ban đầu bà định cho hai nữ nhân kia mang thai, sau đó giết mẹ giữ con. Nay bản thân mình đã có đứa bé, nếu hai người kia có chuyện gì, mình sẽ bị tình nghi lớn nhất, nhưng đồng thời sẽ được bảo vệ kỹ càng hơn, vì bà là người duy nhất có thai.

“Cứ chờ xem sao đã.”

Điều Bạch di nương nghĩ đến, người khác cũng có thể nghĩ. Hai vị thiếp thất nghe lời nói của kẻ khác, không muốn mất đi đứa bé, liền từ bỏ Bạch di nương, bắt đầu mang đứa bé trong bụng ra tranh sủng. Phủ Thị Lang chướng khí mù mịt, hôm nay hết người này động thai, đến người kia vấp té, một ngày mấy lần khiến Phạm Trác lo đến gãy đi trông thấy.

Mãi cho tới khi Phạm Trác đột nhiên ngắt xiu, Đông thị liền tức giận cầm tức hai người thiếp, cả Bạch di nương cũng giam lỏng.

Bạn đang đọc truyện *Đổi Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 40: Vạch trần

Đồng thị đầy lo lắng nhìn vị đại phu đang bắt mạch trước mắt, hỏi:

“Đại phu, con trai ta sao rồi?”

Vị đại phu này là học trò của Trương đại phu, người thường xuyên khám bệnh cho phủ Thị Lang. Hôm nay Trương đại phu bị tiêu chảy, nên cử đồ đệ đến thay. Người đồ đệ này y thuật không thấp, nhiều năm ở dưới bóng của Trương đại phu, muốn tách khỏi lại bị Trương đại phu nhiều lần ngăn cản. Hắn sớm đã bất mãn, nào ngờ cơ hội đưa tới cửa. Người đến dùng khăn che mặt, cho hắn ngân phiếu 500 lượng, căn dặn hắn bỏ thuốc xổ cho Trương đại phu, còn mình thì thay thế đi bắt mạch, thuận tiện nói rõ bệnh trạng của người được hắn khám là được.

Chuyện này dĩ nhiên hắn sẽ không từ chối, việc sư phụ hắn bị mua chuộc hắn đều biết, nhưng hôm nay bắt mạch cho Lễ Bộ Thị Lang, hắn mới phát hiện bản thân đã nghĩ quá đơn giản. Phóng lao phải theo lao, dù sao những gì hắn bắt mạch thấy đều là sự thật, không sợ bị vạch trần.

“Hồi bẩm lão phu nhân, đại nhân đây là lo lắng, cộng thêm một mối quá độ nên mới ngất đi. Tình đường vài ngày sẽ khỏi. Có điều...”

“Có điều thế nào? Đại phu, không lẽ con trai ta còn có bệnh khác?”

Cả phủ Thị Lang đều có mặt ở đây, ngay cả ba vị vừa bị cấm túc cũng bị lão phu nhân bắt sang đây, chứng kiến con trai bà vì các nàng hồ nháo mà sinh bệnh.

Đại phu nhìn một vòng, đánh giá mọi người một lượt, dè chừng nói:

“Lão phu nhân, theo mạch tượng của đại nhân, sợ là về sau không thể có con nối dòng được nữa.”

Một câu sét đánh ngang tai, Bạch di nương lung lay muốn ngã. Khi Trương đại phu không đến bà đã có dự cảm, thật không ngờ vị đại phu này thực sự biết, vậy tiếp theo bà còn thoát được sao?

Đồng thị đứng phắt dậy, quát lớn:

“Cái gì? Người nói con ta không thể có con trai? Nói, nói rõ ràng cho ta, nếu ăn nói hồ đồ, ta sẽ không tha cho người.”

Đại phu lấy hết can đảm nói một lượt:

“Hồi bẩm lão phu nhân, sở dĩ lão gia không thể có con nối dõi là do trúng độc. Lượng độc này vốn rất nhỏ, nhưng lại tích lũy nhiều năm, nay phát tán tác dụng. Còn có, theo mạch tượng thì khoảng hai ba tháng trước đáng lẽ lượng độc trong cơ thể lão gia đã đủ nhiều, tuy chưa đến mức tuyệt hậu nhưng nếu có con trong khoảng thời gian đó thì đứa bé cũng không thể sinh ra được.”

“Àm”, mấy vị di nương, thiếp thất đều từ trên ghế đứng dậy, có người còn sắp té xiu, Uyển Lâm theo đám đông, thần sắc tỏ vẻ lo lắng, không thể tin được, nước mắt rơi là tả. Tổ mẫu Đồng thị quét mắt một vòng, phản phó xuống:

“Người đâu, cầm thiếp của ta, lập tức đến thái y viện, mời Hách thái y đến.”

Kết quả Hách thái y đưa ra không khác lắm so với vị đại phu này, Phạm Trác tỉnh dậy biết tình trạng của bản thân, không nói hai lời bắt đầu khám xét từng viện một, nhất là viện của các di nương, thiếp thất.

Khi những thứ khả nghi bày ra trước mắt, đại phu và thái y hợp tác kiểm tra kỹ, Bạch di nương biết bà ta xong rồi.

“Lão gia, lão gia tha cho thiếp, thiếp bị oan thật mà lão gia. Thiếp còn mang thai con của người mà.”

Không nhắc đến thì thôi, vừa nhắc Phạm Trác càng tức muốn nôn ra máu, con, con của ông làm sao ra đời được.

“Người đâu, mang đại nha hoàn của Bạch thị ra đánh, đánh đến khi nào nàng ta khai ra mới thôi.”

Tiếng la hét của Hạ Hà vang vọng, đến khi nàng ta không chịu nổi liền khai ra tất cả. Bạch di nương lấy thuốc từ di nương của mình ở phủ Thừa Tướng, đã dùng lên người lão gia nhiều năm. Mấy tháng nay mới bắt đầu tăng liều lượng. Nàng còn khai ra kế hoạch của Bạch di nương muốn giết mẹ đoạt con. Cuối cùng nàng nói lão Thừa Tướng cũng giống như lão gia, bị vị di nương trong phủ dùng thuốc, chỉ là lượng thuốc rất nhỏ, khó phát hiện, phải lấy máu mới có thể biết được.

Bấy nhiêu đã đủ khép vào tội chết. Phạm Trác u ám nhìn Bạch di nương như nhìn một xác chết.

Hách thái y lên tiếng can ngăn:

“Đại nhân, người có thể để thần bắt mạch cho mấy vị phu nhân mang thai một lần, thử xem có khả năng bảo vệ thai nhi trong bụng hay không.”

Phạm Trác mang theo hy vọng, để thái y bắt mạch. Hai vị thiếp thất xác định không thể giữ, đến lượt Bạch di nương, Hách thái y nhú mày, nói sự thật:

“Đại nhân, vị phu nhân này không có thai, tuy mạch tượng gần giống nhưng nếu để thêm một thời gian sẽ không còn. Cái này là do dùng thuốc đặc biệt, gây triệu chứng mang thai giả mà thôi.”

Một câu nói đánh tan tia ảo tưởng cuối cùng của Bạch thị, Uyển Oanh quý khóc bên cạnh bà cũng sững sờ không dám tin. Phạm Trác cười như điên, hạ lệnh:

“Người đâu, mang Bạch thị ra ngoài, bịt miệng lại loạn côn đánh chết.”

Bạn đang đọc truyện *Đổi Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41: Hiểu ra

Bạch thị chết chẳng những không giảm cơn giận của Phạm Trác, mà cả Thừa Tướng phủ cũng huyền não òn ào. Di nương của Bạch thị bị định tội, chính miệng Thừa Tướng hạ lệnh đánh chết, vứt xác ra bãi tha ma.

Uyển Oanh bị nhốt lại. Từ một thứ nữ được sủng ái, giờ trở thành con gái kẻ có tội, Phạm Trác và Đông thị từ đó về sau không bao giờ muốn gặp Uyển Oanh, hạ nhân khinh thường, ba bữa cơm đều là thứ khó nuốt trôi.

Uyển Lâm lạnh mắt nhìn mọi chuyện diễn ra, không cao hứng, cũng không thương tiếc. Mẹ con Bạch thị hại nàng, sớm nên nhận kết cuộc này. Tuy nàng bình an vô sự, nhưng nguyên chủ thì không may mắn như vậy, nay nàng đã thay thế nguyên chủ sống tiếp thì cũng nên xử lý những kẻ đáng tội. Hai người này chỉ là một trong số đó mà thôi.

Tôi tớ trong viện mẹ con Bạch di nương, kẻ thì bị bán, người thì bị đánh chết, không giữ lại một ai. Cọc ngăm của Uyển Lâm trong viện Bạch di nương chính là nha hoàn nhị đẳng luôn đi theo Hạ Hà được Uyển Lâm thu xếp, chuộc thân ra ngoài, ban thưởng một số bạc để nàng ta sinh sống.

Tay chân của Bạch di nương trong phủ nhiều năm cũng bị liên lụy, thoáng chốc Thị Lang phủ thiếu người, Uyển Lâm liền ra tay sắp xếp người vào. Phải nói rằng tâm phúc mẫu thân để lại năng lực rất cao, cộng thêm Uyển Lâm có nhiều bạc bên người, giờ Thị Lang phủ có một nửa do nàng nắm quyền. Đông thị còn đang bận lo cho Phạm Trác nhân tiện tham ô những thứ Bạch thị để lại, các di nương, thứ muội rụt cổ sợ liên lụy. Uyển Lâm nếu không nhân cơ hội ra tay thì thật xin lỗi với tính toán từng bước đến hôm nay của nàng.

Chuyện Bạch thị và di nương của bà ta gây ra lan truyền khắp nơi khiến mấy đại lão gia có nhiều thiếp thất rung mình. Vợ cả trong kinh thành nhân cơ hội xử lý mấy thiếp thất được sủng ái, ra oai phủ đầu.

Ai cũng biết Phạm Trác đời này không thể có con trai kế thừa hương khói. Người ghét hấn thì trào phúng trước mặt, kẻ tốt tính chút chỉ âm thầm nói sau lưng. Tóm lại sau một đêm, đại danh phủ Thị Lang, vì một độc phụ ghê lạnh địch nữ An Quốc Công, khiến bà phải đến Tịnh Tâm Am trở thành trò cười trong mắt quan lại.

Phạm Trác mái tóc bạc đi trông thấy, chưa bao giờ ông thấy hối hận như hôm nay. Về sau thường xuyên bị bệnh, sức khỏe không còn tốt. Mỗi khi nghĩ về người thê tử cùng ông kết tóc, là một lần ăn năn không cách nào nói hết.

Lần đó ông gặp riêng Hạ Hà, nghe kẻ từng chuyện nà ác phụ Bạch thị đã làm trong những năm qua. Hậu viện của ông không có bao nhiêu đứa trẻ được sinh ra không thiếu công sức của Bạch thị, chưa kể việc lên kế hoạch Uyển Lâm, vu oan Đại phu nhân.

Giữa ông và vợ cả có quá nhiều hiểu lầm, ngăn cách. Nhớ năm đó, ông chỉ là con trai quan huyện, lên kinh thành thi trạng nguyên. Ông gặp An Phụng Nghi, cô nương hoạt bát, đáng yêu, cứ như trên người nàng không bị bất kỳ thứ gì trói buộc. Khi ông động lòng theo đuổi, ông không biết nàng là con gái của An Quốc Công.

Đến lúc nàng nói ra thân phận, ông có chút tự ti, muốn bỏ cuộc. Ngược lại mẫu thân ông càng kiên quyết, muốn ông lấy nàng. Nàng muốn điều gì, ông cũng sẵn lòng hứa hẹn. Khi mới thành hôn, con đường làm quan của ông rộng mở, thấy ông chỉ có một thê tử, nữ nhân vây quanh ông ngày càng nhiều. Cho đến khi gặp Bạch thị, đó là sai lầm lớn nhất cuộc đời ông.

Nếu không phải bản thân ông phụ bạc, không tuân thủ hứa hẹn một đời một đôi với Nghi nhi, nếu không phải ông sợ người ngoài nói ông chỉ biết dựa vào nhạc phụ, ông đã không ra nông nổi này.

Phạm Trác đắm chìm trong hồi ức, mụn rượu giải sầu. Đông thị đến khuyên nhiều lần đều thất bại. Chỉ khi hay tin Uyển Oanh chết, Phạm Trác mới từ tình ngộ, đúng vậy, nếu quá khứ không thể thay đổi, thì ông sẽ bù đắp cho hiện tại. Ít nhất, đứa con của ông và Nghi nhi vẫn còn.

Uyển Lâm đâu biết tình thương người cha đã được chuyển dời sang cho mình. Hiện tại nàng nhận được thư của biểu ca, nói rằng vua Cát Nhĩ Lân chuẩn bị sang cầu thân, người được chọn sẽ trở thành vương hậu. Đồng thời hoàng thượng sắp tới sẽ tổ chức buổi tiệc, mời các tiểu thư, công tử vào cung, vừa tuyển chọn hoàng tử phi cho Tam hoàng tử, vừa chọn phò mã cho Đại công chúa. Mà mục đích chính của buổi tiệc lần này chính là chọn sẵn nhân tuyển phù hợp, đợi vua Cát Nhĩ Lân sang sẽ đưa đi hòa thân.

Uyển Lâm nghiêm túc suy nghĩ. Xem ra Đại công chúa đã bắt đầu lo lắng cho chung thân, nên mới thu liễm. Nhưng nếu nói nàng bỏ qua cho mình, chính là chuyện không có khả năng.

Uyển Lâm chống cằm, cảm thấy dường như mình đã bỏ qua thứ gì. Đại công chúa, Tam hoàng tử, Cát Nhĩ Lâm, dự tiệc...

Uyển Lâm sững sờ đứng phắt dậy, nàng biết rồi, “Hòa thân”, hai chữ này nói lên tất cả, âm mưu của Đại công chúa chính là đây sao?

...

Lễ Bộ Thị Lang Phạm Trác được đích thân hoàng đế thăng lên làm Lễ Bộ Thượng Thư. Đa số quan viên đều cảm khái, một người không có năng lực, không có con nối dõi, làm quan lớn thì được gì? Tuy nhiên vẫn có một ít người nhảy bén nhận ra, hoàng đế đây là muốn nâng đỡ những quan viên ít thế lực, một đời vua một đời triều thần, không để chốn quan trường trở thành nơi “cha truyền con nối”.

Ngày đó, Phạm Trác lặng lẽ đến viện của Đại phu nhân ở trước kia, ngồi một mình rất lâu, vị trí mà ông mong muốn mấy năm nay, đến khi đạt được lại cảm thấy trống rỗng lạ thường.

Trong phủ này chẳng còn ai đáng để ông tin tưởng, kể cả mẫu thân ông. Phải nói Đông thị lần này triệt để đánh mất sự tôn kính cùng tin tưởng của con trai, bởi vì có một lần ông uống sai, loáng thoáng nghe người của Uyển Lâm sắp xếp giả vờ trò chuyện khiến ông tỉnh ngộ.

“Lão gia lại uống rượu nữa rồi. Lâu lắm không thấy lão gia đến chỗ di nương nào hết.”

“Còn đi làm gì, người không biết lão gia không thể có con nối dõi nữa hay sao?”

“Ày, biết vậy. Lại nói, lão phu nhân không phải luôn ám chỉ Đại phu nhân là đồ phụ, nhiều năm qua hãm hại thiếp thất của lão gia, khiến lão gia không có con trai sao? Giờ phát hiện Đại phu nhân vô tội, vậy mà cũng không nói một câu đón Đại phu nhân về.”

“Cẩn thận cái miệng của người đó. Chuyện lão phu nhân nghi ngờ trước giờ nào có nói rõ ra, ai dám lên tiếng chất vấn.”

“Haizz, Đại phu nhân rồi đi xem như thanh tịnh đi, trong phủ này chướng khí mù mịt, lão phu nhân nghi kỵ, thiếp thất hãm hại không nói, thậm chí cả lão gia còn không tin tưởng Đại phu nhân, nếu là ta ta cũng không ở lại.”

“Nói nhiều quá, cho dù người đầu thai lần nữa cũng không trở thành Đại phu nhân được đâu. Đi, đi làm việc đi.”

Bạn đang đọc truyện *Đổi Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.